

Giới thiệu Sự Mê Hoặc Của Yêu Hồ

Sự Mê Hoặc Của Yêu Hồ là truyện huyền huyền mang nội dung chuyện xưa hoang đường về một nha hoàn bình thường bị hồ ly tinh ám, thực khôi hài.

Một thiếu nữ đứng trước bàn dài, trên người là xiêm y màu xanh nhạt, tóc dài như ngọc đen tùy ý bện thành bím rủ xuống sau lưng. Bên tai cài một đóa hoa ngọc trai màu hồng nhạt, khiến khuôn mặt xinh đẹp của nàng càng thêm mềm mại đáng yêu. Làn mi cong dày đậm khẽ nhếch, một đôi mắt hạnh trong trẻo, trắng đen rõ ràng, ngập tràn sự chờ đợi nóng nảy và không kiên nhẫn.

"Cũng sắp canh ba luôn rồi! Tại sao còn chưa trở về chứ!"

Nàng tức giận lắm lắm, đi tới đi lui trong khuê phòng tĩnh xảo.

Quên nói, gian phòng này cũng chẳng phải của nàng. Đúng, người thiếu nữ này chỉ là một nha hoàn của nhà họ Mễ (Mễ gia), phòng này là của chủ nàng —— Tam tiểu thư Mễ gia.

Kỳ quái, sao chủ nhân căn phòng vào lúc nửa đêm lại để cho nha hoàn chờ đợi một mình? Chủ nhân đâu? Nha hoàn đang đợi ai? Tại sao lo lắng như vậy?

Chuyện này cần phải tỉ mỉ nói từ đầu. Quên giới thiệu, người thiếu nữ này kêu là Mầu Đơn, tới Mễ gia làm nha hoàn đã một năm, năm nay mới vừa tròn mười sáu. Bởi vì miệng ngọt cộng thêm chịu khó, nàng rất nhanh đã trở thành nha hoàn hầu hạ bên người Tam tiểu thư.

Một tựa truyện đầy hứa hẹn mang đến những khoảnh khắc thú vị cho bạn đọc. Các bạn đừng bỏ qua nhé.

Bạn đang đọc truyện *Sự Mê Hoặc Của Yêu Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Gặp Nhau Sai Lầm

Đêm khuya yên tĩnh, ước chừng canh hai.

Mặt trăng không lồ màu trắng bạc yêu dị giắt ngang chân trời, ánh sáng bắn ra bốn phía, đến mức toàn bộ đều bị phủ lên một lớp hào quang mờ lung.

Tòa nhà lớn nhà họ Mễ lặng yên không tiếng động, tất cả mọi người đều đã rơi vào mộng đẹp ngọt ngào, chỉ còn lại cây Hòe cổ thụ trong vườn, bị gió đêm đầu Hè thổi đến thân cây đong đưa, phiến lá phát ra tiếng xào xạc rất nhỏ.

Ánh trăng im lặng lan tràn, lướt qua hành lang đá xanh rộng rãi sạch sẽ, lướt qua song cửa sổ khắc hoa tinh xảo, văng vặc xuyên qua cửa giấy, khiến tờ giấy Tuyên Thành nằm trên chiếc bàn gỗ Táo đặt trước cửa sổ ánh lên màu u lam.

Một thiếu nữ đứng trước bàn dài, trên người là xiêm y màu xanh nhạt, tóc dài như ngọc đen tùy ý bện thành bím rủ xuống sau lưng. Bên tai cài một đóa hoa ngọc trai màu hồng nhạt, khiến khuôn mặt xinh đẹp của nàng càng thêm mềm mại đáng yêu. Làn mi cong dày đậm khẽ nhếch, một đôi mắt hạnh trong trẻo, trắng đen rõ ràng, ngập tràn sự chờ đợi nóng nảy và không kiên nhẫn.

"Cũng sắp canh ba luôn rồi! Tại sao còn chưa trở về chứ!"

Nàng tức giận lắm lắm, đi tới đi lui trong khuê phòng tĩnh xảo.

Quên nói, gian phòng này cũng chẳng phải của nàng. Đúng, người thiếu nữ này chỉ là một nha hoàn của nhà họ Mễ (Mễ gia), phòng này là của chủ nàng —— Tam tiểu thư Mễ gia.

Kỳ quái, sao chủ nhân căn phòng vào lúc nửa đêm lại để cho nha hoàn chờ đợi một mình? Chủ nhân đâu? Nha hoàn đang đợi ai? Tại sao lo lắng như vậy?

Chuyện này cần phải tỉ mỉ nói từ đầu. Quên giới thiệu, người thiếu nữ này kêu là Mầu Đơn, tới Mễ gia làm nha hoàn đã một năm, năm nay mới vừa tròn mười sáu. Bởi vì miệng ngọt cộng thêm chịu khó, nàng rất nhanh đã trở thành nha hoàn hầu hạ bên người Tam tiểu thư.

Quay ngược thời gian, trở về sáng sớm hôm qua.

Mẫu Đơn ở phòng trà, đem trà Hoa Cúc Bách Thảo đặt vào khay men màu xanh, nhẹ nhàng linh hoạt đi về phía khuê phòng Tam tiểu thư. Canh giờ này, xem chừng tiểu thư sẽ rời giường. Ngày hè nóng bức, buổi sáng uống chút trà Hoa Cúc Bách Thảo mát lành thì không còn gì tốt hơn.

Nàng có thể trong một năm ngần ngừ mà trở thành nha hoàn bên người chủ tử cũng không phải là do vận số! Nếu so về đầu óc linh lợi cùng công phu nịnh hót, trên dưới cao thấp mấy trăm gia đình ở Mễ gia này, có ai hơn được nàng? Từ nhỏ chưa từng thấy qua cha mẹ có đáng đáp như thế nào, lúc bắt đầu có trí nhớ thì đã đi theo mẹ mình bên ba khắp nơi, làm công cho nhà giàu người ta, công phu mớm mép nàng đã luyện đến lô hòa thanh thuần.

(*) Lô hòa thanh thuần: Dày công tôi luyện

Muốn lấy lòng mấy người chủ ăn no không có chuyện làm kia còn không dễ dàng quá sao? Cần thận nhìn mặt mà nói chuyện, hiểu rõ sở thích của chủ, miệng lưỡi ngọt ngào đúng lúc một chút, chịu khó làm việc một chút. Có khi giả bộ hồ đồ một chút, nói lời trung thành ngốc nghếch một chút, thì có người chủ nào lại không thích nàng?

Nói đến việc nàng tới Mễ gia, thật đúng là rất may mắn. Mễ viên ngoại vốn là một trong hai phú hào lớn nhất ở Phù Quang Châu(*) này, chuyên môn kinh doanh ngân hàng tư nhân và sòng bạc. Thế lực thì không cần phải nói, về phần nổi danh thì ông ta có bốn nữ nhi, tất cả đều như hoa như ngọc. Đại tiểu thư ngay từ lúc mười bốn tuổi đã bị Thiên viên ngoại ở Phù Cẩm Châu xem như bảo bối mà mang về làm con dâu, Nhị tiểu thư vào lúc mười lăm tuổi không ngờ lại khiến người trong Hoàng cung coi trọng, hiện tại đang làm nữ Quan trong Cung, nghe nói được một Hoàng tử vừa ý, đang lo tổ chức đại hôn.

(*)Phù: Tên gọi vùng đất đã được chia. Phù cao hơn Huyện một cấp.

Kỳ quái là Tam tiểu thư.

Năm nay Tam tiểu thư đã mười bảy tuổi rồi, người tới cầu hôn giẫm bẹp cả cửa, nhưng Mễ lão gia hoàn toàn cự tuyệt, không đồng ý một ai. Người bên ngoài đều nói Mễ lão gia định để Tam tiểu thư ở trong nhà nuôi nấng cả đời, làm "trần gia bảo". Ai cũng biết, Tam tiểu thư là người có dung mạo xuất sắc nhất trong bốn tỷ muội. Hiện tại ngay cả Tứ tiểu thư mười sáu tuổi, người ta cũng đã được định sẽ gả đi vào cuối năm nay rồi, nhưng hôn sự của Tam tiểu thư lại như mây bay, một chút dấu vết cũng không có.

Tam tiểu thư từng nhiều lần vụng trộm oán giận, nói cô bị cả Phù Quang Châu chê cười. Nhưng Mẫu Đơn biết, cô không phải hờn giận Mễ lão gia, mà đối tượng cô nhắm vào là "người kia".

Người kia, vào thời điểm nàng và tiểu thư nói chuyện bí mật đều dùng tên này để gọi thay. Nói cho cụ thể, thật ra chính là Thủy công tử - Thủy Lan chi, con trai của một nhà giàu khác ở Phù Quang Châu.

Bí mật này chỉ có nàng và Tam tiểu thư biết, Tam tiểu thư đã sớm cùng Thủy công tử hẹn thề ba kiếp, một năm trước đã bắt đầu đợi hán tới cầu hôn. Nhưng mỗi ngày không dưới mười mấy người tới cửa cầu hôn, một năm trôi qua, đối không biết bao nhiêu cánh cửa, nhưng hết lần này tới lần khác, người mà cô muốn chưa bao giờ xuất hiện.

Tam tiểu thư vì vậy mà ưu sầu rụng không biết bao nhiêu tóc, gầy mất không biết bao nhiêu thịt, còn thiếu chút nữa đã tuyệt thực tự vận.

Ai, tiểu thư thật đáng thương

Mẫu Đơn thờ dài trong lòng, trên mặt lại treo nụ cười vui vẻ, bưng khay chào hỏi tất cả nha hoàn, gia đình đi qua.

Vĩnh viễn không làm mất lòng bất luận kẻ nào, đây chính là nguyên tắc sống của nàng, cho dù đối phương là người làm có địa vị còn thấp hơn so với nàng, nàng cũng sẽ không bày ra sắc mặt khó chịu. Mọi người ra cửa kiếm miếng cơm, cũng không dễ dàng gì. Nếu sinh ra đã bất hạnh không được làm chủ tử, vậy thì hãy vui vẻ mà làm hạ nhân đi. Tự ái kiêu ngạo cái gì, nghĩ trong lòng là được rồi. Trước mặt chủ tử, không nên xem mình là người, kiêu ngạo cũng không thể ăn thay cơm. Người sống tốt nhất là nên thực tế một chút.

Khe khẽ đẩy mở cửa phòng khác hoa, Mẫu Đơn đứng ở cửa nhẹ giọng gọi.

"Tiểu thư, người đã tỉnh chưa? Nô tỳ mang trà tới cho người đây."

Trong khuê phòng màu hồng, một âm thanh kinh ngạc và mừng rỡ đột nhiên vang lên, "Mẫu Đơn? Mau vào mau vào! Đóng cửa lại!"

Ah? Hôm nay tinh thần không tệ lắm. Chẳng lẽ Thủy công tử kia rốt cuộc có động tĩnh?

Mẫu Đơn đóng cửa lại, nhẹ nhàng đi vào phía trong, cẩn thận đặt cái khay lên bàn gỗ Tử đàn. Còn giai nhân có khuôn mặt đẹp đang ngồi trên giường thêu đã không kịp đợi mà kéo nàng qua. Trên gương mặt thiên kiều bá mị của giai nhân, tràn đầy vui sướng rục rờ.

"Mẫu Đơn! Người kia đưa tin cho ta rồi!"

Tam tiểu thư vội vàng nói, nước mắt kích động tràn ra. Mẫu Đơn tỉ mỉ thay nàng phủ áo khoác tơ tằm, rồi mới cười nói theo: "Đó là phúc khí của tiểu thư! Ngài ấy muốn xin cưới sao?"

Tam tiểu thư lắc đầu, nhưng vẫn vui sướng vô hạn như cũ.

"Người xem! Chẳng hẹn ta tối nay đến phủ của chàng! Chẳng quả nhiên vẫn nhớ đến ta đấy!"

Nàng rút ra một cái khăn xanh nhạt dưới gối, đưa cho Mẫu Đơn. Phía trên có hai dòng chữ thanh tú, còn mơ hồ lộ ra mùi mực nước thơm quý. Đáng tiếc Mẫu Đơn nhìn cái gì cũng đều không hiểu, nàng không biết đọc chữ, chưa bao giờ học qua. Nhưng nàng vẫn có thể mỉm cười!

"Thật sự là phúc khí của tiểu thư! Thủy công tử nhất định là hẹn người đi nói chuyện cưới gả, tiểu thư nên ăn mặc xinh đẹp một chút!"

Mẫu Đơn cười tủm tỉm đem khăn trả lại cho Tam tiểu thư, đảo đảo mắt, ngọt ngào nói.

"Nha đầu chết tiệt này!"

Tam tiểu thư mặt mũi hớn hờ thối nằng một hơi, khuôn mặt đỏ ửng, hiển nhiên không kìm được vui mừng.

Cái cô tiểu thư này còn cố làm ra vẻ, rõ ràng trong lòng vui vẻ muốn chết, còn không cho người ta nói. Mẫu Đơn cười híp mắt đỡ Tam tiểu thư từ giường đứng lên, hỏi "Vị tiểu thư tính chừng nào thì đi? Có cần Mẫu Đơn đi theo không?"

Tam tiểu thư ngồi vào trước bàn trang điểm, lắc đầu nói: "Không cần người đi, cũng tuyệt không thể để phụ thân biết được! Ta ước chừng sau bữa cơm chiều sẽ đi, trước canh tư nhất định sẽ trở lại. Người đó, hãy ở lại chỗ này chờ đi. Ngộ nhớ phụ thân muốn tới hoặc là có hạ nhân tới quấy rầy, thì nói ta không thoải mái ngủ trước rồi, không muốn gặp bất luận kẻ nào."

Mẫu Đơn chải đầu cho nàng, động tác hơi dừng một chút, lập tức lại khôi phục lại bình thường, cười nói: "Đó là đương nhiên, hôm nay tiểu thư muốn búi kiểu tóc gì?"

Chết tiệt! Muốn nàng làm búi đỡ đạn sao? Nếu thật sự để cho người ta phát hiện ra, Mẫu Đơn nàng có chín cái mạng cũng không đủ đền a! Vị tiểu thư khuê các này cũng quá buông thả rồi!

Tam tiểu thư thở dài một tiếng, dịu dàng nói: "Mẫu Đơn, trong nhiều nha hoàn như vậy, chỉ có người đối với ta tốt nhất, thật lòng nhất. Ta đều biết hết, chuyện này trăm ngàn lần không thể để phụ thân biết, người hiểu không? Ta chỉ có thể tìm người giúp đỡ, người nhất định phải dụng tâm a."

A, dùng chiến thuật tình cảm với nàng sao? Mẫu Đơn vội vàng làm ra vẻ biết ơn, ép ra một chút nước mắt, nhỏ giọng nói: "Ân tình của tiểu thư đối với nô tỳ, nô tỳ có làm trâu làm ngựa cũng không thể báo đáp hết! Tiểu thư yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ cẩn thận, tuyệt đối không để cho bất kỳ người nào biết! Chuyện này nếu như có người thứ ba biết, nô tỳ liền bị giáng xuống mười tám tầng địa ngục, trọn đời không được siêu sinh!"

Cái lời thề này đủ nặng chứ? Thiên kim đại tiểu thư hài lòng chưa? Hừ, muốn nàng nói, nàng còn khinh thường đó. Từ xưa tới nay nam nữ bí mật ước hẹn có thể có chuyện gì tốt? Chuyện ngộ nhớ bại lộ, chịu xui xẻo chỉ có thể là kẻ làm nha hoàn nàng đây, tất cả mọi người sẽ nói nàng không có coi trọng tiểu thư. Làm hạ nhân thật là mạng khổ hu hu.

Thời gian trôi qua, đảo mắt đã đến tối.

Đáy lòng Mẫu Đơn than khóc, thật sự là mạng khổ a! Nói trở về trước canh tư, hiện giờ cũng đã canh ba rồi, nhưng mà một chút động tĩnh cũng không có! Nàng chờ ở cửa ra vào đến chân cũng tê rần, lòng tràn đầy khẩn trương. Hai người nam nữ si tình này, chẳng lẽ vẫn còn dây dưa đến bây giờ ư? Nói như vậy, cũng không phải không có khả năng sáng sớm mai mới trở về.

Mẫu Đơn lại chạy một vòng trong khuê phòng, ánh trăng càng ngày càng kiêu ngạo, chiếu rọi cả căn phòng nhìn qua cứ như ban ngày. Trên đất chỉ thấy bóng dáng lo lắt của Mẫu Đơn, lúc ẩn lúc hiện.

Gió nhẹ thổi qua, cửa sổ ở góc tây chợt bị thổi mở, dọa Mẫu Đơn giật mình, vội vàng chạy tới đóng cái cửa sổ đang 'bang bang' vang lên kia. Tiếng vang như vậy, muốn kinh động người nào, nàng đã không thể chịu nổi rồi!

Lại dạo qua một vòng ở trong phòng, trong mũi chợt ngửi thấy một mùi thơm quái dị, như những sợi tơ có ý thức lần lượt chui vào mũi nàng. Đầu óc Mẫu Đơn đột nhiên có chút nặng nề, mơ mơ màng màng chỉ muốn ngã lên trên giường ngủ một giấc thật ngon.

Cái mùi thơm này. Hình như có gì đó không đúng. Mẫu Đơn hoảng hốt nghĩ, chưa bao giờ ngửi qua loại mùi này, thoải mái kì lạ! Sao đột nhiên đầu óc nàng lại không tỉnh táo như vậy? Giường đâu? Giường ở nơi nào?

Ý thức của nàng đã mơ hồ thành một đồng, bản năng chỉ muốn tìm một cái giường mà nằm ngủ. Trong lòng có một tia cảnh giác, biết rõ mùi thơm này cổ quái, nhưng nàng lại không đủ sức kháng cự cảm giác buồn ngủ, thân thể quả thật có ý thức như mình, tự động đi về phía giường thêu trong phòng.

Vén ra tầng tầng màn lụa, nàng ngay cả ý phục cũng không thêm cời, ngã đầu liền ngủ.

Trong bóng tối, mơ hồ cảm giác có ngón tay ở trên mặt, trên người nàng tí mĩ dao động, lạnh lạnh, lại cực kỳ thoải mái. Nàng giật giật, miệng vô ý thức liu liu câu gì đó, đáy lòng vẫn còn một vùng nhỏ không có bị hương vị kia mê hoặc, khổ sở vật lộn cùng cảm giác buồn ngủ.

"Tam tiểu thư Mễ gia. Quả nhiên danh bất hư truyền, thật là mềm mại động lòng người."

Một giọng nói không phải nam cũng chẳng phải nữ chui vào tai nàng. Cái gì? Người này cho rằng nàng là Tam tiểu thư sao? Nàng mơ hồ nghĩ, cái này cũng coi như một con quạ đen bự rồi. Nàng căn bản không phải Tam tiểu thư đâu a.

(*) quạ đen: ý nói xui xẻo

Nàng ra sức giãy giụa, muốn mở miệng, nói cho cái người thần bí này biết nàng chỉ là một nha hoàn, nhưng thân thể lại nặng nề không thể nhúc nhích dù chỉ một chút, đôi môi khẽ mấp máy một cái, lập tức không còn động tĩnh.

"Không cần sợ, thân thể ngươi về sau cứ giao cho ta đi, ngươi có thể hảo hảo mà đi ngủ."

Giọng nói của người kia vô cùng dịu dàng, lại thì thầm như thổi miên, khiến ý thức của nàng càng thêm mê man.

Người này. Muốn bắt "thân thể" của nàng. ?

Lỗ tai chợt phát ra một tràng âm thanh kịch liệt, Trong nháy mắt, vô số cảnh tượng không thể giải thích được chui vào đầu nàng. Trong lúc mê man, nàng chỉ loáng thoáng thấy ngọn lửa đỏ tươi, một mảng mây mù trắng xóa, cùng với núi non xanh tươi bị mây mù bao phủ. Đó Là nơi nào?

Ngoài dự tính là ý thức của nàng đã dần dần rõ ràng, khẽ giật giật ngón tay, không ngờ đầu ngón tay lại có thể cọ xát vào chân. Nàng vui sướng một hồi, đang muốn ra sức ngồi dậy xem xem chuyện gì xảy ra. Đấy lòng lại có một giọng nói đột ngột hô to!

"Xong rồi! Ta bắt sai người rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Sự Mê Hoặc Của Yêu Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Ly Biệt Vui Mừng

Mẫu Đơn kinh hãi giật mình một cái, cũng lập tức từ trên giường ngồi dậy!

"Ai? Là ai đang nói chuyện?!"

Nàng rống lên, nhất thời quên mất phải giữ yên lặng.

"Là ta."

Một giọng nói nam không ra nam, nữ không ra nữ thương tâm vang lên từ đáy lòng "Ngươi vậy mà không phải là Tam tiểu thư Mễ gia! Xong rồi! Lần này ta thật sự xong rồi!"

Mẫu Đơn hoảng sợ nuốt nước miếng một cái, cả người đổ mồ hôi lạnh, dùng sức mà vuốt chính mình. Nàng xuất hiện ảo giác rồi sao? Lại đi cảm thấy đáy lòng mình có người nói chuyện! Xem ra là nàng quá mệt mỏi, cần phải nghỉ ngơi một cái!

"Ta. Ta nhất định là gần đây làm việc quá chăm chỉ rồi. Ngủ một giấc là tốt liền."

Đầu óc nàng mơ hồ mà tự lẩm bẩm, cũng bất chấp nơi này là khuê phòng của chủ, giày cũng không thêm côi, đã kéo chân trùm lên người, bọc từ đầu tới cuối.

"Cái người nữ nhân này! Không có việc gì lại chạy đến phòng Tam tiểu thư làm chi? Hại ta nhập thân làm đối tượng! Nửa đời sau của ta phải làm sao bây giờ?! Ngươi nói đi!"

Cái giọng nói kia lại còn lên án nàng, thật là oan khuất, chữ chữ rung rung, câu câu tâm huyết.

"Ta. Ta chỉ là quá mệt mỏi. Cái gì ta cũng không nghe."

Mẫu Đơn dùng chân che lỗ tai, đầu đầy mồ hôi tự lẩm bẩm. Ông trời ơi! Thần Tiên ơi! Đem yêu ma quỷ quái kia đuổi đi hết đi! Mẫu Đơn nàng sống mười sáu năm cũng chưa từng làm việc gì trái với lương tâm mà! Trừ thỉnh thoảng len lén đổ vào nước trà chút nước giặt giũ lau, ăn vụn món ăn mới làm xong một chút! Nhiều như vậy mà! Nàng không phải người xấu a ——!

"Hừ! Làm nửa ngày thì ra là chỉ là một tiểu nha hoàn! Số mạng ta sao lại khổ như vậy chứ?! Lại đi ám lên trên người một tiểu nha hoàn! Lần này hoàn toàn xong rồi! Ngay cả nguyên thân ta cũng đốt mất. ! Chẳng lẽ phải bám trên người nha hoàn này cả đời sao?!"

Giọng nói kia hét lên, dường như còn uất ức hơn so với Mẫu Đơn, nàng càng nghe càng cảm thấy kỳ quái, nàng bị ám? Nói cách khác. Giọng nói này là của yêu quái?! Sắc mặt của nàng nhất thời trắng bệch, cả người đều run rẩy, run giọng nói: "Ngươi. Ngươi là yêu quái phương nào?! Lại dám nhập vào người bản cô nương! Mau mau đi ra! Miễn cho bị đánh!"

Cái giọng nói kia kèm theo tiếng khóc, oán khí ngất trời, "Ta mà có thể lùi ra ngoài thì đã lui từ sớm rồi! Ngươi cho rằng ta thích nhập vào người một nha hoàn vô dụng sao?! Huống chi ta vốn còn chưa có nhập vào hoàn toàn! Nữ nhân ngươi đã tình lại đây! Khốn nạn a!"

Mẫu Đơn cũng xanh mặt, hô to lên "Không ra được?! Chẳng lẽ về sau ta phải trở thành người không ra người, yêu không yêu như vậy? Người là yêu quái không có bản lãnh! Không biết nhập vào người thì đừng có nhập chứ! Người còn có gan trách ta?!"

Cái âm thanh kia khóc rống mà nói: "Ta làm sao biết? Đây rõ ràng là khuê phòng của Tam tiểu thư Mễ gia mà! Ta còn chưa có hỏi tại sao người lại có thể ở trong phòng chủ tử đâu! Tội trọng đồ hạ? Thật là một nha đầu phẩm hạnh tồi tệ!"

Thật. Thật là cái gì có thể nhìn. Cái này thì không thể nhìn mà! Tên yêu quái nhảm chán này tới ám lên người nàng, lại còn dám nhiều lần sỉ nhục nàng?! Mẫu Đơn nàng cũng có tôn nghiêm đó! Tường nàng là nha hoàn thì có thể sỉ nhục sao? Không có cửa đâu! Hắn cũng đâu phải là chủ!

Nàng từ trên giường nhảy xuống, hung tợn kêu lên: "Có bản lãnh thì hiện nguyên hình ra! Núp ở trong lòng của ta nói chuyện, ta còn thu người phí dừng chân đấy! Lăn ra đây!"

Vừa dứt lời, chỉ thấy hai mắt tỏa sáng, một bóng dáng cao gầy màu trắng bỗng nhiên xuất hiện trước mắt nàng. Mẫu Đơn đột nhiên há to miệng, quai hàm đều rơi hết!

Oa oa oa ——! Người này. Người này. Sao lại có thể đẹp mắt như vậy? Trên đời thật sự có người nam tử như vậy sao? Dáng người của hắn rất cao, mặc áo tay rộng trắng như tuyết, mái tóc dài đen nhánh mềm mại choàng lên lưng, dưới ánh trăng phản xạ ánh sáng u lam lộng lẫy. Mà gương mặt đó, cũng cực kì xinh đẹp quyến rũ! Lông mi dài cong cong, mắt phượng màu tím hẹp dài, sống mũi thẳng tắp cùng đôi môi đỏ tươi, nếu như không phải hiện tại gương mặt này đang khóc đến không còn chút bộ dạng ưu nhã, sợ rằng Mẫu Đơn đã phải chảy nước miếng tại chỗ.

"Người. Người." Mẫu Đơn nhất thời quên luôn mình đang muốn nói gì, đầu lưỡi thất nút, chỉ lo nhìn dung mạo xuất trần thoát tục của hắn. Sống mười sáu năm, chưa từng gặp qua loại nam tử tuấn mỹ như người trời này? Người như vậy mà lại là yêu quái, thật sự là phí của trời.

"Người cái gì mà người?" Nam tử kia lườm nàng một cái, dùng tay áo lau đi khóe mắt đang rơi lệ, thờ dài nói: "Coi như ta mạng khổ, rốt cuộc cũng không cách nào cùng người kia gần nhau cả đời, hiện tại lại nhập vào người một nha hoàn háo sắc. Ta. Thật đúng là chết còn sướng hơn!"

Mẫu Đơn chợt hồi hồn lại, da mặt run lên.

"Người nói ta cái gì? Háo sắc? Ai thèm háo sắc với cái người ẻo lả như người? Người cũng không nhìn lại bản thân, dáng dấp còn giống nam nhân, nói năng hành động thì có chỗ nào khác nữ nhân? Nữ nhân nào mù mắt mới có thể coi trọng người!"

Nam tử quyến rũ kia hừ một tiếng, "Người ta vốn muốn làm nữ nhân! Nếu không phải không cẩn thận ám lên người người còn không ám được hoàn toàn, ta đã sớm trở thành Tam tiểu thư Mễ gia rồi!"

Mẫu Đơn chờ nửa ngày, nhỏ giọng nói: "Vậy mặt người... ..Tại sao lại là nam nhân?"

Nam nhân liếc mắt nhìn nàng, khinh thường nói: "Hồ tiên chúng ta có thể tự do lựa chọn giới tính mình muốn! Chỉ cần tu luyện hết hai trăm năm, là có thể lựa chọn làm nam hay nữ, cũng có thể đi ra ngoài nhập vào người khác. Bộ dáng này là nguyên thần của ta, mặc dù là nam nhân, nhưng lòng của ta là đàn bà! Nếu không phải là không cẩn thận ám sai người, ta bây giờ đã là một tiểu mỹ nhân xinh đẹp động lòng người rồi!"

Mẫu Đơn "A" một tiếng, ngược mặt lên, "Vậy tình trạng bây giờ có thể giải thích như vậy hay không: người muốn ám lên người Tam tiểu thư, lại không cẩn thận ám sai lên người ta. Hơn nữa còn chưa có ám được hoàn toàn, bởi vì ta còn có ý thức của mình. Nhưng mà người cũng không ra được, về sau chỉ có thể ở trong lòng ta, là như vậy sao?"

Nàng tươi cười rạng rỡ hỏi hắn, hắn nuốt một ngụm nước miếng, đột nhiên cảm thấy có chút kinh khủng. Trong mắt tiểu nha hoàn này có sát khí!

Hắn nhẹ gạt đầu một cái, rụt bả vai nhìn nàng, chỉ sợ nàng đột nhiên nhào lên.

Mẫu Đơn hít một hơi thật sâu, hung ác nhìn hắn một hồi lâu, chợt vọt lên!

"Hồ ly tinh chết tiết nhà người! Cút ra khỏi thân thể của ta! Cút ra ngoài cút ra ngoài.!"

Thanh âm của nàng chợt dừng lại, không thể tin được mà quay đầu lại nhìn vào bộ mặt vô tội của hắn. Nàng. Nàng mới vừa rồi lại có thể xuyên qua thân thể của hắn?! Tên yêu quái này chẳng lẽ chỉ có thân thể ảo? Không có thân thể thật hay sao?!

Thấy vẻ mặt nàng bất thường, hắn vội vàng khoát tay giải thích: "Ta hiện tại chỉ là một phần linh hồn, thân thể đã bị ta đốt! Vốn nghĩ sẽ có được thân thể mới ngay lập tức, không ngờ lại xảy ra loại chuyện như vậy."

Mắt của hắn lại đỏ lên, nước mắt lại sắp trào ra đến nơi. Mẫu Đơn mới không chịu ăn bộ dáng này của hắn, hai tròng mắt đảo một vòng, oán hận nói: "Khóc khóc khóc! Một người nam nhân chỉ biết khóc! Sao không lo nghĩ biện pháp giải quyết đi?! Ta không muốn cả đời phải bị một hồ ly tinh bám ở trên người đâu!"

Hắn càng khóc dữ dội hơn, nức nở nói: "Người ta cũng không muốn như vậy đâu! Nhưng không có biện pháp mà! Nếu có thể rời đi người ta đã sớm đi! Bây giờ còn phải nhìn sắc mặt nha hoàn hung ác! Thật đáng thương!"

Mẫu Đơn cười lạnh một tiếng, "Người nói rất đúng, ta là nha hoàn hung ác! Ta mặc kệ người có thể rời khỏi thân thể ta hay không, bây giờ ta muốn người cút ngay cho ta!"

Hắn gào lên, "Người nói thật dễ dàng! Người tưởng ta muốn ở lại trong thân thể người sao? Trời đất chứng giám, nếu như có biện pháp tách ra, ta đã làm lập tức! Cũng không cần phải ở đây nhìn mặt nữ nhân đã man như người!"

"Ta là nữ nhân đã man?!" Móng vuốt Mẫu Đơn lại giơ lên, "Người không muốn sống nữa hả?!"

Hai người âm ỉ thành một đồng, Mẫu Đơn biết rõ mình không có cách nào chạm vào người hồ ly kia, nhưng lại không nhịn được cơn tức trong lòng, dù là làm dáng một chút cũng tốt. Ai cũng không chú ý, một bóng dáng mập mạp trắng nõn đã đứng trước cửa từ lâu, nhìn Mẫu Đơn đang phát điên một mình mà tức giận đến toàn thân phát run.

"Mẫu Đơn! Nửa đêm canh ba người ở trong phòng tiểu thư náo loạn cái gì?! Cản trở!"

Âm thanh giận dữ của Mễ lão gia lập tức ngăn chặn động tác muốn túm mặt con hồ ly kia của Mẫu Đơn. Nàng hoảng sợ quay đầu lại, lập tức nhìn thấy Mễ viên ngoại mặc áo ngủ đứng ngoài cửa! gương mặt trắng nõn tròn quay của ông ta tức giận đến đỏ bừng, hai chòm râu đều vểnh cả lên trên.

Mẫu Đơn bị dọa đến không nói nổi một lời, xong rồi xong rồi! Chỉ lo nổi giận với con yêu quái này, hoàn toàn quên chuyện của Tam tiểu thư! Lần này nàng chết chắc rồi! Ông trời ơi, quả thật họa vô đơn chí sao?

"Tam tiểu thư đâu? Đang giờ trò quý gì?"

Mễ viên ngoại chạy như bay tới, Mẫu Đơn không dám ngăn cản, mặc ông ta một tay vén màn giường lên, bên trong rỗng tuếch. Mặt Mễ viên ngoại lập tức xanh như tàu lá, nóng nảy rống lên!

"Xảy ra chuyện gì?! Mẫu Đơn! Nói ngay cho ta!"

Mẫu Đơn ngáp ngừng nửa ngày, chỉ biết kêu khổ trong lòng. Nhưng cũng kỳ quái, con yêu quái này đang ở bên người nàng đấy! Tại sao Mễ lão gia lại không nhìn thấy? Chẳng lẽ thật sự chỉ có mình nàng thấy hắn sao?

Hôm nay nàng tiêu rồi, hoàn toàn tiêu rồi. Nàng nên sớm nghĩ tới

Mẫu Đơn len lén khóc ở trong lòng, than thở cho vận rủi của mình. Trên đại sảnh, Tam tiểu thư về trễ và Thủy công tử đưa cô trở về vừa vặn bị tóm, được dắt tới nơi này cho Mễ lão gia khởi binh hỏi tội. Mẫu Đơn ngay cả cái đầu cũng không dám nhúc nhích một cái, chỉ sợ phải nhìn thấy ánh mắt oán độc của Tam tiểu thư.

Ánh mắt của nàng len lén liếc sang bên cạnh, muốn nhìn một chút xem yêu quái đang bám vào người nàng ra làm sao rồi. Vừa nhấc mắt, đã thấy được bộ mặt kích động trào lệ! Vừa vui mừng, vừa khổ sở, nhìn chăm chăm vào Thủy công tử đang có vẻ hơi nhếch nhếch. Mẫu Đơn ngăn ra, còn chưa kịp suy nghĩ xem ánh mắt đó có ý nghĩa gì, đã bị lời nói của Mễ lão gia thu hút đi sự chú ý.

"Thủy công tử, người định xử lý chuyện này như thế nào? Chuyện liên quan đến danh tiết tiểu nữ, còn xin người cho ta một câu trả lời chắc chắn!"

Giọng điệu của Mễ viên ngoại mặc dù thông thả ung dung, nhưng cảm giác áp bức trong lời nói thì ngu ngốc cũng có thể nhận ra. Nếu như câu trả lời của Thủy công tử không thể khiến ông ta hài lòng, thì xem ra Mễ gia và Thủy gia ở Phú Quang Châu từ nay sẽ không thể đội trời chung rồi!

Thủy công tử mặc cẩm bào màu xanh ngọc tự nhiên phóng khoáng, mặt mày như ngọc, khí độ nho nhã. Hắn không chút hoang mang hành lễ, sau đó nói: "Tiêu chất từ lâu đã ngưỡng mộ tài đức của Tam tiểu thư, gia phụ cũng sớm có nguyện vọng kết bạn cũng thế bá. Ông vẫn thường nói nuôi tiếc lớn nhất trong đời chính là cùng tồn tại trong Phú Quang Châu lại không quen biết với Mễ thế bá. Tiêu chất nguyện cùng Tam tiểu thư kết duyên Tàn Tản, ba ngày sau sẽ tự mình cầu hôn, mong rằng thế bá đồng ý."

(*Kết duyên Tàn Tản: Câu thành ngữ xuất phát từ "Tả truyện", chỉ mối quan hệ thông gia hữu hảo giữa hai nước Tản – Tàn. Sau này người ta vẫn thường dùng nó để chỉ việc hôn nhân nam nữ.

Vừa dứt lời, trên mặt Tam tiểu thư đã không kìm nén được nỗi hân hoan, tựa như vô số hoa Xuân nở rộ trong nháy mắt, cực kì rực rỡ. Thủy công tử dịu dàng nhìn cô, đáy mắt hiển nhiên tràn đầy sùng ái. Xem ra Thủy công tử đối với Tam tiểu thư là thật lòng

Mẫu Đơn dựng lỗ tai lên, chờ nghe Mễ lão gia trả lời như thế nào, lại hoàn toàn bỏ quên con yêu quái bên cạnh đang mang vẻ mặt đau lòng muốn chết.

Mễ lão gia ho một tiếng, chậm rãi uống một ngụm trà, thật lâu cũng không nói chuyện, không khí nhất thời trở nên căng thẳng. Mặt Tam tiểu thư có chút tái nhợt, cắn môi gắt gao nhìn chăm chăm Mễ lão gia. Thủy công tử lặng lẽ nắm tay cô, ý bảo cô bình tĩnh lại.

Mễ lão gia chợt trầm giọng nói: "Thủy lão gia gần đây thân thể vẫn khỏe chứ? Nghe nói bệnh phong thấp cũ của hắn cũng không thấy khá lên."

Ông chợt nói một câu hoàn toàn không liên qua, Tam tiểu thư gấp đến nỗi cắn nát cả môi, nước mắt dâng lên.

Mễ lão gia nhân nhật liếc Tam tiểu thư một cái, nhẹ giọng thở dài nói: "Quả thật con gái lớn không giữ được! Cũng được, Thủy thế chất chịu cưới con, coi như là phúc khí của con. Như vậy việc cầu hôn còn chờ thế chất trở về cần thân bàn bạc với lệnh tôn lệnh đường mới phải."

Vừa dứt lời, cả hai người đều mừng như điên, Tam tiểu thư cũng mặt là cả người, cơ hồ muốn ngã ngồi xuống đất. Mẫu Đơn cũng thông minh đứng ở một bên, không nói một lời. Nàng làm vật hy sinh hay là làm phúc tinh, còn phải xem thái độ của Mẽ lão gia và Tam tiểu thư.

(*)Phúc tinh: Người hoặc vật mang lại hạnh phúc, may mắn cho người khác.

Đang than thở cho bản thân mình, chợt phát giác tay mình đang vói ra ngoài!

Mẫu Đơn bị dọa đến nhảy dựng lên, ngơ ngác nhìn cái tay không chịu sự khống chế của mình, vẫn đang sờ sờ, mò mò tới trên người Thủy công tử! Nàng không thể thốt nên lời, kinh ngạc mà chứng kiến thân thể không chịu sự khống chế của mình xông tới ôm chặt lấy Thủy công tử.

Sau đó, miệng của nàng cũng hoàn toàn không chịu sự khống chế mà gào lên: "Thủy công tử! Ta cũng thích người! Ta vì người mà làm nhiều chuyện như vậy, sao người lại không nhìn ta một cái? Người cưới luôn ta có được không? Ta bảo đảm nhất định sẽ khiến người vui vẻ!"

Mẫu Đơn đỏ mặt hồi lâu mà nhìn sắc mặt tái mét của Mẽ lão gia, nhìn qua sắc mặt trắng bệch của Tam tiểu thư, xong rồi lại nhìn đến Thủy công tử đang kinh ngạc nói không ra lời, thật lâu mới nhỏ giọng nói: "Không phải tôi nói! Là hắn!"

Xong rồi! Lần này thật là xong rồi! Mẽ gia này không thể ở tiếp nữa rồi! Nàng phải uống gió Tây Bắc rồi! Cái tên hồ ly tinh chết tiệt kia! Nàng tuyệt đối sẽ không tha thứ cho hắn! Lại dám giành thân thể của nàng?! Lần này có nhảy vào trong nước cũng không thể rửa sạch rồi!

Mẫu Đơn đứng như trời trồng tại chỗ, ngay cả nước mắt cũng không chảy ra nổi.

Bạn đang đọc truyện *Sự Mê Hoặc Của Yêu Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Cùng Đồng Hành

"Không phải ta nói mà. Thật sự không phải là ta nói. Là tên hồ ly tinh đáng chết, hắn chiếm đoạt thân thể của ta. Ô."

Mẫu Đơn khóc đến một phen nước mắt nước mũi chan hòa, ngồi trên một tảng đá, liều mạng lăm bằm lấu bầu kẻ lẽ uất ức.

Hai canh giờ trước nàng bị gia đình xách tay ném ra cửa lớn Mẽ gia, Mẽ lão gia cùng Tam tiểu thư thật độc ác, không cho nàng thu dọn bất cứ thứ gì. Bây giờ nàng phải làm sao đây? Trên người không có đồng nào, ngay cả y phục để thay đổi cũng không có, trong thân thể còn có một tai tinh đáng chết, chẳng lẽ phải làm ăn mày sao? Nhưng nàng vẫn là thiếu nữ mười sáu tuổi đẹp đó, đi làm chuyện xin cơm này thật mất mặt.

"Hoặc là ta dứt khoát đi vào con đường kỹ nữ. Đời này coi như xong rồi."

Nàng tuyệt vọng tự lăm bằm, không quan tâm hồ ly bên cạnh cũng đang khóc lóc đau lòng, thần thờ đứng lên, cùng tay cùng chân bước về phía trước.

"Ta. Ta thật phải đi làm gái lầu xanh sao." Nàng vừa đi vừa nói, cặp mắt khóc sưng như quả đào.

"Này! Ngươi khóc cái gì?! Nên khóc phải là ta mới đúng! Nữ nhân ác bá, ngay cả đau lòng cũng muốn giành với ta!" Tên hồ ly ở phía sau bực tức kêu lên, uất ức muốn chết.

Mẫu Đơn đột nhiên ngừng lại, im lặng hồi lâu, mới lăm bằm nói: "Đều là lỗi của hắn. Đều là lỗi của hắn!" Trong mắt nàng chợt phát ra sát khí kinh thiên động địa, vừa xoay người đã muốn đuổi giết tới nơi!

"Cút ra ngoài! Không được nói chuyện với ta! Ta. Ta! Ta thật sự hận không thể băm nát ngươi cho chó ăn! Tên nhân yêu! Biến thái! Mình là nam nhân còn thích nam nhân! Không biết xấu hổ!"

Hai tay của nàng quơ quào loạn xạ, mặc dù căn bản không thể chạm được thân thể của con yêu trước mặt, nhưng nhìn bộ dáng hoảng sợ, chật vật tránh né của hắn cũng có thể giải hận một chút.

Mặt mày của hắn đều bị mắng tới chuyển sang màu tím luôn rồi, vừa tức giận vừa xấu hổ, nước mắt nhất thời tựa như biển lớn mênh mông.

"Ta thích nam nhân có lỗi gì? Lòng ta vốn là muốn làm nữ nhân a! Ngươi mới vừa nhìn nguyên thần của ta đã kết luận xằng bậy, ngươi mới biến thái! Nếu không phải hôm nay phát sinh sai lầm này, ta bây giờ đã làm đôi tình nhân thần tiên, chấp cánh cùng bay với Thủy công tử rồi!"

Mẫu Đơn đánh mặt, chán nản ngồi xuống đất, không để ý đến hắn nữa, bặm mặt im lặng khóc. Bả vai mảnh khảnh rung động, nước mắt theo kẻ tay tràn ra ngoài, thấm ướt cả váy dài xanh nhạt trên người.

Hai người nhìn nhau khóc cả buổi, hồ yêu chợt nhỏ giọng nói: "Này, ngươi tên là gì? Chúng ta chớ trách đối phương nữa, chuyện đến nước này, khóc với nằng nề vô dụng, vẫn nên suy nghĩ biện pháp giải quyết chuyện này cho thỏa đáng."

Mẫu Đơn mới không thèm để ý tới hắn, trước khóc đủ rồi nói! Hiện tại đang phiền!

Hắn đợi nửa ngày không nghe được trả lời, nên giận tiếp tục nói: "Được, ta đây không so đo với tiểu nữ nhân ngươi. Ta tên là Tư Đồ, là Hồ tiên núi Vô Trần, tu hành đã hai trăm năm. Nay, ta đã nói tới nước này, ngươi vẫn còn tỏ vẻ cáu kỉnh?!"

Hắn tròn đôi mắt hẹp dài xinh đẹp lên mà nhìn. Mắt thấy hắn lại sắp phát biểu, Mẫu Đơn mới lau nước mắt, hừ một tiếng.

"Ta là Mẫu Đơn! Năm nay mười sáu! Một nha hoàn bình thường đáng thương bị một con yêu hồ ngu xuẩn ám thân! Ngươi hài lòng chưa?"

Tư Đồ nhú mi lại, lan hoa chỉ điểm đậm đáng yêu chống đỡ trước ngực, bày ra bộ dáng không thể nào tin nổi.

(*)Lan hoa chỉ: Ngón giữa và ngón cái cong lại chạm vào nhau, ba ngón còn lại dựng thẳng, giống tiên nữ trong phim hay làm vậy đó. =]]

"Xem ra chúng ta không có cách nào ở chung hòa thuận! Quên đi, vốn định chấp nhận số mệnh, nhưng bây giờ nói gì cũng phải đánh cuộc một lần!"

Hắn đưa ngón tay thon dài ra, yên lặng tính toán một chút, sau đó vui vẻ nói: "Cũng may, nàng đang ở phía Tây không xa! Đoán chừng đi khoảng ba tháng là có thể tới!"

Mẫu Đơn cũng không thèm nhìn hắn, héch mồm lên trời, bày ra bộ dáng "có chuyện mau nói, có rắc mau phóng". Tư Đồ tức đến méo mồm, nhìn nửa ngày mới nhỏ nhẹ mềm giọng nói: "Ta có thể tìm một cao nhân kéo được nguyên linh của ta ra khỏi thân thể ngươi, chỉ là bây giờ nàng đang ở đâu đó về phía Tây, có muốn đi tìm nàng không?!"

Mẫu Đơn phờ phạc thờ dài mà nói: "Kéo ra thì thế nào? Ta cũng đã bị người ta đuổi ra ngoài. Sau này chẳng phải vẫn rơi vào đường cùng không có lối thoát?"

"Được rồi, ta liền lùi một bước. Không, lùi một vạn bước. Là ta ám lên người ngươi trước, làm ngươi thua thiệt, ta sẽ nói cao nhân kia nhận ngươi làm người giúp việc ở đằng sau. Dẫu sao người phạm các ngươi cũng chỉ có trăm năm tuổi thọ, nháy mắt đã trôi qua rồi, tìm công việc cho ngươi hẳn rất dễ dàng. Bây giờ quyết định có đi không?"

Mẫu Đơn liếc hắn một cái, có chút động lòng, chỉ là giọng điệu vẫn còn lười biếng.

"Ngươi nói người cao nhân kia có đáng tin không? Thật có thể kéo ngươi ra ngoài sao? Thật có thể an bài cho ta giúp việc sao? Chẳng lẽ ngươi đang gạt ta sao?"

Tư Đồ trầm mặt xuống, lạnh nhạt nói: "Ngươi có thể mắng ta, nhưng không cho ngươi hoài nghi nhân vật lớn của Hồ tộc ta! Phi Yên đại nhân là Cửu vĩ hồ tiên, dù ở núi Vô Trần cũng được tôn kính vô cùng! Sao có thể tha cho người phạm như ngươi tới ngõ vực vô căn cứ ?!"

Uống....uồ...ng! Giọng điệu thật lớn!

Mẫu Đơn đứng lên từ mặt đất, phui bùn đất trên váy, "Vậy còn mè nheo gì nữa? Đi nhanh đi! Đến chỗ đại nhân gì đấy sớm một chút! Ta đã chịu đủ tên nhân yêu ngươi rồi!"

Tư Đồ hít một hơi, cứng rắn ép lửa giận xuống, gân xanh trên trán cũng muốn lộ ra ngoài.

"Có nhanh hơn nữa cũng phải mất ba tháng lộ trình, ngươi cho rằng một hai ngày mà có thể tới sao? Ngươi ngồi xuống trước, ta sắp xếp tuyến đường của chúng ta một chút. Cần phải tránh đề khỏi đi qua tộc Lang yêu núi Yên Hồng, và Thần giới núi Xạ Hương. Yêu tinh Lang tộc luôn luôn thích giết chóc, Thần giới ngũ diệu(*) cũng Thần thú bốn phương sẽ không bỏ qua người phạm bị yêu tinh ám thân. Nếu như gặp phải bọn họ, chúng ta đều không sống nổi!"

(*) Tức Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Mẫu Đơn oán hận nói: "Những phiền hà này còn không phải là do ngươi tự tìm đến hay sao?! Để cho thần tiên núi Xạ Hương gì đó thu phục ngươi đi mới phải!"

Tư Đồ nghiêm mặt nói: "Ngươi cho rằng thần tiên cũng nhân từ như người phạm các ngươi hay nói sao? Đó đều là do chính các ngươi ảo tưởng ra. Huỳnh Hoắc của ngũ diệu là thần điều khiển lửa, Yêu Giới và Thần giới đều gọi hắn là Tu La! Phạm là địa phương hắn đi qua, đều không lưu lại nửa điểm sống sót! Còn Trần Minh là thần điều khiển đất trong ngũ diệu, được Vương núi Xạ Hương đặc biệt an bài đến Nhân giới, săn giết yêu tinh làm bầy. Nếu để cho hắn biết ta ám vào trên người ngươi, không riêng gì yêu tinh ta đây, mà cả người phạm bị ám thân như ngươi cũng sẽ bị xóa sổ! Ở trong mắt bọn họ, chỉ có người phạm lòng dạ ác độc mới có thể khiến yêu quái nhập vào! Ngươi thật là cái gì cũng không biết!"

Mẫu Đơn nuốt nước miếng một cái, sắc mặt trắng bệch, "Vậy. Vậy ý của ngươi là. Ta sẽ rất nguy hiểm. ?"

Mẹ ơi. Nghe thấy thật đáng sợ! Cái gì điều khiển lửa, điều khiển đất. Là thần tiên hay là Diêm Vương đây?

Tư Đồ lắc đầu, "Cho nên chúng ta phải tránh tất cả những con đường có thể đụng phải sát tinh này mới được! Ta vừa tính rồi, Phi Yên đại nhân đang ở trong một vương thành hướng tây. Mặc dù núi Yên Hồng và núi Xạ Hương cũng ở hướng tây, nhưng mà chúng ta có thể vòng qua bọn họ, trước tiên đi về hướng bắc, đi qua Hồ tộc núi Vô Trần, lại xuyên qua núi Vô Trần mà đi về hướng tây, là có thể tránh xa Lang tộc lẫn Thần giới rồi."

Mẫu Đơn nghe mà chẳng hiểu gì, những địa danh này nàng mới nghe lần đầu, thật sự có tồn tại sao? Nàng sống mười sáu năm, mặc dù không có đọc qua sách vở gì, cũng không biết chữ, nhưng nói đến chuyện thần linh yêu quái, nàng vẫn ôm chút thái độ không tin tưởng. Nếu như không phải có một con hồ ly tinh đang thực sự đứng trước mặt, nàng sẽ vì lời hấn vừa mới nói mà cười to ba ngày.

"Vậy chúng ta phải đi nhiều ngày thế kia, nghỉ ngơi thế nào? Trên người ta không có một đồng! Chẳng lẽ phải nằm ngủ trên đất? Ăn cái gì? Quần áo của ta làm sao thay đổi?"

Nàng nghĩ đến những vấn đề thực tế này mà đau cả đầu. Không cần ba tháng, muốn nàng đi bộ trên ba ngày không ăn, không tắm, không thay y phục, nàng sẽ không khác gì ăn mày rồi!

Tư Đồ ho một tiếng, Lan hoa chỉ mảnh khăn ưu nhã cong lên, nói: "Người đi nhặt một ít lá cây tới đây, ta có biện pháp giải quyết."

Mẫu Đơn nửa tin nửa ngờ lượm mấy miếng lá cây, hỏi "Người muốn làm gì? Dùng lá cây làm ra thức ăn và y phục sao? Ta sẽ không ăn lá cây mặc lá cây đâu!"

Tư Đồ hừ nói: "Người cứ xem cho kĩ! Hồ yêu hai trăm năm cũng không phải để cho người tùy tiện khinh thường!"

Tay hấn nhắc lên, ngón trở khẽ đưa ra, trong miệng khẽ đọc câu gì đấy, sau đó vẽ vòng tròn trên lá. Mẫu Đơn đột nhiên tròn to hai mắt! Ông trời ơi! Pháp thuật của hấn dùng cũng quá tốt đi?! Mấy cái lá kia trong nháy mắt đã trở thành ngân phiếu rồi! Nàng đây còn buồn cái gì nữa? Căn bản là có một thần tài ám trùng nàng rồi! Quá may mắn rồi!

Trong ánh mắt của nàng phát ra ánh sáng bạc, chỉ thiếu không chảy nước miếng, dùng ánh mắt lấy lòng mà nhìn Tư Đồ.

"Sao không nói sớm người có bản lĩnh này? Chúng ta còn cần đi phía tây chi nữa? Cứ ở lại chỗ này dùng lá cây làm ngân phiếu là được rồi! Ta lập tức sẽ trở thành người có tiền nhất Phủ Quang Châu!"

Mặt Tư Đồ biến sắc, "Đem mấy lá cây kia cắt vào! Hồ tiên chúng ta vốn không được dùng loại pháp thuật biến ra tiền bạc này, nếu như bị người phát hiện, là phải chịu trừng phạt đấy! Huống chi những thứ này vốn là lá cây, ba mươi sáu canh giờ sau tự nhiên sẽ biến trở về nguyên hình, không phải kế hoạch lâu dài. Đã sớm biết phạm nhân các người có lòng tham tiền, nếu không phải thấy người nói đáng thương, ta mới không mạo hiểm biến ra tiền cho người đâu!"

Mẫu Đơn nhìn chằm chằm ngân phiếu trong tay hồi lâu, có chút đau lòng, "Cái gì chứ. Chỉ có ba mươi sáu canh giờ đã biến thành lá cây rồi. Thật không có sức lực, xem ra làm người thì không thể không lao động mà có được."

Tư Đồ nói: "Bây giờ chúng ta đi tới nơi sầm uất, người dùng ngân phiếu này mua vật dụng còn thiếu, bạc vụn dư ra còn không phải là của người sao? Một hai trăm lượng, cũng đủ để người sống xa hoa vài năm. Nhân tiện nói cho người biết, tâm lòng hồ tiên mới không phải xấu xa như người nghĩ."

Mẫu Đơn đem ngân phiếu nhét vào trong tay áo, quay đầu nói: "Vậy còn nói gì nữa? Bây giờ đi liền thôi! Đến chợ sớm một chút, ta đã đói muốn xỉu. Có chút ngân phiếu này, ta muốn ăn một bữa thật ngon!"

Nói xong cười một tiếng thật vui vẻ sáng sủa, khổ não uất ức mới vừa rồi cũng không biết đã chạy đi đâu.

Bạn đang đọc truyện *Sự Mê Hoặc Của Yêu Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Kể Tâm Sự

Mẫu Đơn hài lòng uống xong ngụm canh thịt bò cuối cùng, khẽ ném cái muỗng vào chén, không chút hình tượng đuổi cái lưng mồi. Vừa chép miệng, vừa liếm môi, vuốt cằm hừ nói: "Không hổ là quán cơm tốt nhất Phủ Quang Châu, quả nhiên mỹ vị! Oa, ăn tới bụng căng tròn luôn rồi."

Nàng vỗ vỗ bụng căng như cái trống, quay sang Tư Đồ sắc mặt trắng bệch ngồi bên cạnh mà cười nói: "Thật đáng tiếc, người là nguyên linh, không có cách nào ăn được món ngon này. Trước kia ta làm nha hoàn cho nhà người ta, làm sao ăn được đồ ăn khéo léo ngon miệng như vậy."

Nàng dùng đũa đâm bánh trôi long phượng còn thừa trong mâm, gương mặt mềm mại xinh đẹp, tràn đầy hạnh phúc đó ửng.

Tư Đồ cắn ngón tay mảnh khăn, không thể tin nổi nhìn nàng. "Người có phải là con gái hay không? Nơi này lại không có ai giành với người! Tượng ăn quả thật y như heo! Mạn ta thực khổ! Thế nào lại ám lên loại người đã mạn này!"

Mẫu Đơn "Thiệt" một tiếng, "Tượng ăn? Tượng ăn có thể lấp đầy bụng không? Dù sao bây giờ ta cũng đang ở trong phòng riêng, không có ai nhìn thấy được ta. Ta có lấy tay bốc ăn cũng không liên quan tới người!"

Nói rồi dùng tay cầm một cái bánh trôi lên, ác liệt cười với hấn.

Tư Đồ nâng tay áo to rộng lên che gương mặt xinh đẹp của mình, hừ nói: "Ta nếu là một cô gái, thế nào cũng phải hơn người hàng trăm lần!"

Mẫu Đơn nhìn hẩn một cái, cái tên hồ ly tinh này, luôn cười nhạo dáng vẻ của nàng. Làm ơn, chưa từng có ai dạy nàng cái dáng vẻ chó má gì hết có được chưa? Người sống trên đời, ăn cũng không thể vui vẻ ăn, lời cũng không thể thoải mái nói, vậy sống còn có ý nghĩa gì?

"Đáng tiếc người không phải là con gái, Thủy công tử của người vĩnh viễn cũng không thể coi trọng người, người đừng có hy vọng nữa!"

Mẫu Đơn thấy thái độ mỉa mai của hẩn, không kịp suy nghĩ đã phun ra mấy lời nói đả thương người. Tay áo Tư Đồ nhất lời hạ xuống, gương mặt tuấn mỹ hoàn toàn trắng bệch, trong đôi mắt hẹp dài màu tím không có nước mắt, nhưng lại đau lòng muốn chết, có đau khổ mà không thể nói.

Mẫu Đơn vội vàng bịt miệng, hối hận nhìn hẩn, mắt tròn to tròn. Ôi! Nàng sao lại đi đâm trúng chỗ đau của người ta chứ? Đánh người chứ không nên làm đau lòng người, cách làm của nàng dường như hơi bị ôi.

Thật lâu, Tư Đồ mới yếu ớt mà nói: "Người nói đúng, nhưng không phải hẩn không để ý ta, hẩn chỉ là trước giờ vẫn chưa hề biết đến ta thôi. Đều là tự ta ở chỗ này len lén thích. Người ta căn bản không biết gì."

Nước mắt tinh khiết ngưng đọng trong đôi mắt màu tím, giống như pha lê tím xinh đẹp, chậm rãi lay động, không tìm được mà rớt xuống. Lọn tóc đen nhánh rủ xuống bên mặt, đầm đìa đáng thương, cũng quyến rũ mê người.

Mẫu Đơn âm thầm ho một tiếng, nhìn loạn xung quanh. Con hồ ly này bộ dáng đúng là rất đẹp! Khó trách mọi người đều nói hồ ly tinh giỏi nhất là mê hoặc lòng người, đáng đáp tao nhã như vậy, hoàn toàn có thể làm cho người ta quên đi khác biệt nam nữ. Nếu Thủy công tử nhìn thấy thật, nói không chừng đã mất hồn từ lâu, chứ không phải là không cần.

Tư Đồ mở to hai mắt, cố nén không cho nước mắt rơi, thờ dãi nói: "Hẩn là người phạm đầu tiên mà ta nhìn thấy khi ra khỏi núi Vô Trần, đến giờ ta vẫn không quên được lần đầu gặp gỡ ấy. Mặt nước xanh biếc dập dờn sóng, Hẩn mặc y phục màu xanh ngọc đứng trước mũi thuyền. Ngọn gió kia ấy, thổi tung tóc hẩn, y phục cũng bay theo. Ta thậm chí còn ngỡ rằng mình gặp được tiên nhân, từ đó liền thế nào cũng không thể quên, hối hận mình vì sao không phải là thân nữ nhi, để được cùng hẩn nắm tay cả đời, noi theo Uyên ương."

Mẫu Đơn cẩn thận nâng ly trà lên, uống một ngụm, sợ mình gây ra tiếng động làm phiền tới hẩn.

"Ta vẫn len lén đi theo hẩn, không dám đề cho hẩn phát hiện. Ta muốn biết hẩn thích cô gái như thế nào, dù phải rút cùi dưới đáy nôi, ta cũng muốn trở thành cô gái như thế, khiến hẩn coi trọng ta. Sau này vào một lần tình cờ, ta đang ẩn thân ở trên nóc phòng, nghe hẩn và bạn bè vui vẻ trò chuyện, nói Tam tiểu thư là mỹ nhân tuyệt sắc như tiên nhân, nếu được người vợ xinh đẹp yêu kiều như thế, đại trượng phu sống cũng không uổng cuộc đời này. Ta quả thật mừng rỡ như điên, cả đêm vội vã chạy tới Mễ gia, dùng lửa hồ ly đốt nguyên thân, giữ lại nguyên linh, tính toán thời cơ ám vào người Tam tiểu thư."

Hẩn khẽ ngẩng đầu, cười khổ nói: "Nhập vào thân người khác vốn là việc bị Yêu giới và Thần giới nghiêm khắc cấm đoán, một khi bị phát hiện, thì ngay cả nguyên thần cũng không thể giữ được. Mà ta lần đầu tiên lớn gan như vậy cũng là vì hẩn. Thật buồn cười cho tên tiểu yêu mới tu hành hai trăm năm như ta, ngay cả cái đuôi còn chưa tu luyện thành hình, sớm đã biết khả năng nhập thân thành công rất nhỏ. Tuy nhiên vẫn muốn ra tay một lần, dẫu không thành cũng có thể gặp gỡ, cùng hẩn ôn tồn một thời gian. Lại không ngờ ngay cả ám người cũng sai, toi công bỏ lỡ hẩn. Thật sự rất không cam lòng."

Mẫu Đơn thờ cũng không dám thờ mạnh, chờ cả ngày, thấy hẩn không nói nữa, mới nhỏ giọng nói: "Chưa chắc đâu, sao người biết bỏ lỡ không phải là một sự may mắn? Như lời người nói, tuổi thọ người phạm chúng ta không quá trăm năm, cứ cho là người cùng hẩn kết thành cây liên cành, ngày sau hẩn cũng phải già đi, chết đi. Tra tấn khổ sở từ từ như thế, chẳng thà hiện tại dứt khoát từ bỏ, đau này cũng chỉ đau nhất thời. Yêu nói cho cùng vẫn là Yêu, người vẫn là người, làm sao có thể vĩnh viễn gần nhau? Hãy nghĩ thoáng một chút đi."

Tư Đồ đột nhiên nhìn về phía nàng, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, dọa nàng giật mình, thiếu chút nữa đánh rớt ly trà xuống bàn.

"Người nói thật dễ dàng! Người ngoài cuộc không trải qua đều như thế! Không biết cảm thông nỗi khổ, tất nhiên cũng không biết về đẹp của tình yêu. Nói với người không thông."

Mẫu Đơn nhún nhún đôi mày cong, nở nụ cười, "Ta quả thực không biết tình là gì, ta chỉ biết, nếu là của ta thì nhất định không trốn thoát; không phải của ta, có cầu xin cũng vô ích. Uống cho người là Hồ tiên hai trăm năm, đạo lý đơn giản như vậy cũng không hiểu, ta nói với người cũng không thông!"

Tư Đồ lại trầm mặc, thật lâu cũng không nhúc nhích. Mẫu Đơn ăn uống no đủ, dần dần có chút ngồi không yên, móc ngân phiếu trong tay áo ra, hô vọng xuống lầu, "Tiểu nhị! Tính tiền!"

Tiểu nhị vội vàng hào hứng chạy tới, cúi đầu khom lưng, "Cô nương ăn xong rồi sao? Có muốn dùng thêm một bình Bách Thảo Hoa Cúc của hi lâu chúng tôi hay không? Mát mẻ hạ hỏa, tốt cho đường sinh."

Trà Bách Thảo Hoa Cúc? Khóe miệng Mẫu Đơn cong lên, trà gì còn được, trà này thì miễn đi! Lúc nàng hầu hạ người ta, bụng còn ít sao?

"Không cần, tính tiền thôi."

Nàng tiện tay ném cho tiểu nhị ngân phiếu một trăm lượng, nhìn hẩn hai mắt tỏa sáng mà chạy xuống, hô lên với chưởng quầy là hôm nay có khách hàng lớn. Ha ha! Cảm giác làm kẻ có tiền thực sự là —— thoải mái!

Nàng tùy tiện chọn một khối bạc nhỏ trong cái túi mới vừa rồi đã được trang bị đầy đủ ra, thưởng cho tiểu nhị, khiến hắn cực kì vui mừng, cảm tạ liên tục.

"Kia, Tur Đồ, mới vừa rồi ngươi nói cái gì mà hồ tiên một đuôi, hồ tiên chín đuôi, là có ý gì? Có khác biệt gì sao?"

Mẫu Đơn đi dạo lung tung trên chợ, tùy tiện mua một chút bên đông, một chút bên tây, thỏa mãn dự vọng mua sắm tích lũy mười sáu năm của mình.

Tur Đồ hiển nhiên đã hơi khôi phục tinh thần một chút, lạnh nhạt nói: "Cửu vĩ hồ yêu là tiên nhân tu hành cao thâm nhất trong hồ tộc, nói chính xác một chút, bọn họ đã không còn là yêu quái, mà địa vị đã không khác mấy so với Thần. Còn một đuôi, là tu vi cơ bản nhất mà hồ tiên phải đạt được. Ví như có thể tùy ý biến hóa dung mạo, cho dù nguyên thân có gặp phải bất kì tổn hại nào, cũng có thể khôi phục."

Mẫu Đơn nhún mày, "Vậy ý của ngươi là."

Tur Đồ có chút suy sụp, mặt đỏ lên, hừ nói: "Đừng a! Ta ngay cả một đuôi cũng không phải! Ta chỉ là tiểu yêu nhỏ nhất, yêu hồ nửa đuôi mà thôi! Câu trả lời này làm ngươi vui vẻ chưa?!"

"Phốc", Mẫu Đơn phá lên cười, "Trời a! Ngươi chỉ là yêu hồ nửa đuôi?! Thật uất ức! Vậy chẳng phải cái gì ngươi cũng không thể làm! Khó trách làm ra tới tình trạng này!"

Tur Đồ giận rồi, lại mở tay áo ra che mặt, không thèm để ý tới nàng.

Mẫu Đơn cười lớn, chọc cho người chung quanh đều nhìn về phía nàng, nhưng nàng cũng không ngại. Thuận tay cầm lên một cây trầm khảm hoa ở gian hàng đối diện, móc bạc trong hà bao thấy qua, bộ dạng hào phóng khiến cho mọi người ghé mắt, nàng lại cười tùm tùm thật là hài lòng.

Tur Đồ vẫn không nói chuyện, xoay đầu đi không nhìn nàng. Nhưng khi nàng lần thứ một trăm hai mươi một bỏ tiền ra mua một cái chén nhỏ không có gì đặc biệt, thì rốt cuộc hắn cũng chịu hết nổi.

"Này! Ngươi có thể cẩn thận một chút hay không? Mọi người trên đường đều đang nhìn ngươi đấy! Ngươi mua nhiều đồ vô dụng như vậy, chúng ta lên đường chẳng lẽ còn phải vác trên người sao?"

Hắn rống to bên tai nàng, trơ mắt nhìn nàng lại mua một bộ y phục màu đỏ.

"Ngươi còn đi mua như vậy, về sau ta sẽ không biến ra tiền cho ngươi nữa."

Mẫu Đơn thờ dãi nói: "Ngươi yên lặng một chút xem, lần đầu tiên trong đời người ta được mang nhiều tiền như vậy, cũng phải hào phóng một lần chứ."

Tur Đồ nhìn chung quanh thấy vài nam tử có ánh mắt bất thường, vội quay đầu lại la lên: "Chớ mua! Mau trở lại khách sạn! Ngươi làm cho người ta theo dõi rồi kia! Một cô gái mang nhiều tiền trên người như vậy, ngươi còn không biết sợ nguy hiểm sao?"

Mẫu Đơn cẩn thận nhìn bốn phía một chút, có mấy nam tử vừa chạm phải ánh mắt của nàng liền rời mắt đi. Trong lòng nàng căng thẳng, âm thầm hối hận. Là nàng quá hưng phấn, cũng quá sơ suất, sao lại quên mất đạo lý mang nhiều của ra đường thì không thể phô trương chứ?

"Tur Đồ, tốt xấu gì ngươi cũng là Hồ tiên, chẳng lẽ mấy tên phạm nhân này cũng không đối phó được sao?"

Mẫu Đơn vừa đi thật nhanh về khách sạn, vừa nhỏ giọng hỏi. Liếc qua khước mắt, thấy mấy người kia đã đuổi tới, nàng sợ tới mức vội vàng không dám nhìn nữa.

Tur Đồ tức giận nói: "Ta hiện tại chỉ là một nguyên thần mà thôi, chỉ biết một chút pháp thuật nhỏ vô cùng bình thường, căn bản không có biện pháp đối phó với những người đó! Và lại yêu cũng không được tấn công người phạm! Ta đã phạm vào một đồng điều cấm kị vì ngươi rồi! Còn phải phạm tới khi nào nữa? Cái người nữ nhân này thật phiền phức!"

Vừa dứt lời, Mẫu Đơn đã cảm thấy trên bả vai nặng trĩu, một bàn tay to lớn lông lá đã đè lên vai.

Nàng cả kinh, đang muốn hét lên, bên tai đã vang lên một giọng uy hiếp trầm thấp.

"Tiểu cô nương, không được hét, nếu không sẽ không có trái ngon để ăn. Ngoan ngoãn đi theo chúng ta đi!"

Mẫu Đơn hoảng sợ quay đầu lại, chỉ thấy năm sáu nam tử cao to vây lấy nàng, toàn bộ đều tham lam nhìn chằm chằm hà bao giắt bên eo nàng. Mà đoàn người lui tới trên đường cái, cũng cố ý tránh ra, không một ai dám nhìn về phía bên này!

Xong rồi! Nàng gặp nạn cướp thật rồi!

Bạn đang đọc truyện *Sự Mê Hoặc Của Yêu Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Kẻ Cướp Hung Hãn

Bị ba nam nhân cao lớn vây vào giữa mà đi, đã đi gần nửa khắc rồi. Mắt thấy dần dần rời khỏi vùng phồn hoa, đến gần ngoại ô, da đầu Mẫu Đơn cũng bắt đầu tê dại. Trông mắt xoay chuyển nửa buổi, làm thế nào cũng không nghĩ nổi biện pháp chạy trốn, nàng oán hận trừng Tur Đồ đang mang vè mặt vô tội bên cạnh.

"Người không phải là Hồ tiên sao? Dù chỉ là nguyên thần thì đối phó mấy nam tử này cũng không thành vấn đề chứ? Đánh ngất họ đi! Chẳng lẽ cứ để cho bọn họ cướp bóc như vậy? Ai biết bọn họ lấy hết tiền xong còn muốn làm cái gì nữa?!"

Nàng liều mạng kêu thảm trọng lòng, sắc mặt trắng bệch.

Tur Đồ hừ một tiếng, "Đáng đời người, đã sớm kêu người đừng để lộ tiền tài ra ngoài. Huống chi đó cũng không phải là ngân phiếu thật. Cái bộ dạng hiện giờ, người muốn ta làm cái gì? Người nên bị dạy dỗ một chút."

Mẫu Đơn khóc không ra nước mắt, "Là lỗi của ta còn không được sao? Người ta lần đầu tiên có tiền như vậy, thật sự nhịn không được mà. Người muốn ta chịu dạy dỗ hả? Bọn họ muốn cướp, vốn không chỉ có tiền, mà còn muốn cướp sắc đó!"

Tur Đồ chột cười một tiếng, nhìn lên nhìn xuống đánh giá nàng một phen.

"An tâm đi, sợ rằng người ta căn bản không thèm xem trọng loại tiểu nha đầu như người đâu. Bọn họ chỉ muốn ngân phiếu mà thôi."

Chỉ muốn ngân phiếu.

Mẫu Đơn đảo tròn mắt, chột nghĩ ra biện pháp.

"Này, mấy vị đại ca trước mắt, hãy nghe ta nói một chút được không?"

Nàng đáng thương nhỏ giọng nói, nước mắt lăn chã nhìn bọn họ.

"Ta. Ngân phiếu trên người ta nhiều như vậy. Nếu các đại ca muốn, thì hãy cầm hết đi. Chỉ cầu xin các người tha cho ta một mạng."

Nàng lấy ngân phiếu Tur Đồ biến từ lá cây trong tay áo ra, run rẩy dâng đến trước mặt bọn họ.

Bọn cướp kia nhìn thấy xấp ngân phiếu trăm lượng dày như vậy, mắt lập tức sáng rực, một người trong số đó thò tay muốn lấy, mặt mày hớn hở định nói "được". Một nam tử áo đen trước mặt lại đột nhiên cười lạnh.

"Muốn bỏ tiền tài để giữ tính mạng sao? Một chút ngân phiếu như vậy, người cho là đủ rồi hả?"

Hắn bước tới, đưa gương mặt chẳng chịt vết sẹo lại gần, Mẫu Đơn bị dọa đến lùi mấy bước liên tục. Oa! Bộ dạng người này thật đáng sợ!

Người nọ nhìn nàng hồi lâu, mới lên tiếng: "Đáng đáp coi như có chút thù mị, nhưng nhìn qua không giống tiểu thư nhà giàu. Đoán chừng trời nàng lại cũng không có doanh thu gì."

Hắn quay đầu lại nói: "Bán nàng đến Thất Vận Trai, làm tiểu Hoa nương có lẽ còn có thể vớt thêm chút đỉnh."

Vừa dứt lời lập tức có hai đại hán bước tới nắm lấy cánh tay nàng, Mẫu Đơn không thể động đậy, kinh hãi muốn chết.

Mấy tên cướp này cũng quá tuyệt tình chứ?! Lấy ngân phiếu còn muốn bán người làm Hoa nương?! Tur Đồ đâu?! Con hồ ly không có lương tâm kia thật sự không cứu nàng?

Nàng kinh hoàng nhìn sang Tur Đồ, lại thấy hắn hã hê làm mặt quỷ với nàng, trên gương mặt xinh đẹp không hề có chút đồng tình.

Con hồ ly chết tiệt này ——!

Lửa giận của nàng đột nhiên dâng cao, cũng không biết lấy sức lực từ đâu, cư nhiên gãy mạnh một cái mà thoát được kềm chế của hai nam tử. Nàng vội vàng móc đồng ngân phiếu còn dư trong tay áo, ra sức ném lên cao.

"Không phải muốn tiền sao? Lấy hết đi!" Nàng rống to lên, thừa dịp đám cướp sững sờ nhìn ngân phiếu tán loạn đầy trời mà quay người bỏ chạy, cũng không quản phương hướng. Cứ chạy chạy chạy!

Đám cướp sau lưng lập tức rối loạn, nhặt ngân phiếu, ngăn người, xoay người đuổi theo, lộn xộn ngổn ngang. Nàng cũng mặc kệ, vung hai chân ra liều mạng chạy. Một bụng căm tức toàn bộ phát tiết lên trên đùi, nàng chưa từng chạy trốn nhanh như vậy.

Hồ ly tinh chết tiệt! Chờ đó cho ta! Nàng cắn răng rống giận trong lòng.

Âm thanh bọn cướp ngày càng gần, tiếng bước chân hỗn loạn nói cho nàng biết bọn họ đã đuổi tới. Mẫu Đơn cũng không quay đầu nhìn, cắn đầu gối

sức chạy. Nếu tuyệt vọng vào lúc này, thì sau này nàng sẽ thật sự tuyệt vọng!

"Nha đầu đáng chết kia! Đứng lại cho ta!"

Một tiếng rống lớn bất chợt nổ ra, cách sau lưng nàng chừng mười mấy bước, nàng lấy làm kinh hãi, dưới chân đang chạy nhanh vấp phải thứ gì đó, lập tức lộn nhào thật xa, cả người dính đầy bùn đất bẩn thỉu.

Nàng chỉ cảm thấy khí lực của toàn thân đều bị cú ngã này rút hết, đầu gối bên phải vô cùng nóng rất đau nhức, cổ chân lại vừa xót vừa tê như đeo chì, muốn nhúc nhích cũng không được. Quả tim trong lồng ngực nhảy bang bang, như muốn xông ra khỏi cổ họng, làm miệng nàng đắng chát, khó chịu há miệng muốn ói.

Nàng cắn răng chống đất bò dậy, tên cướp sau lưng chỉ còn cách nàng mấy bước, nàng thậm chí còn có thể cảm thấy hơi gió được quạt ra bởi cánh tay đang vươn đến muốn bắt lấy nàng. Mẩu Đon nhắm mắt lại, vừa định hét lớn thì đáy lòng chợt vọng lên một giọng nói nhẹ nhàng: "Giao thân thể cho ta đi."

Nàng hoảng sợ, đang muốn nói, lại thấy chính mình đang đứng lên! Là Tư Đồ! Hắn lại chiếm đoạt thân thể của nàng!

Tên cướp đuổi tới phía sau dừ tợn cười lớn, đuổi tay qua định tóm lấy nàng, mắt thấy ngón tay sắp dán lên áo nàng, Mẩu Đon lại đột nhiên biến mất! Người nọ ngẩn ngơ, lại nhìn về phía trước thì thấy tiểu nha đầu mới vừa rồi ư ư té trên đất, bây giờ đã mạnh mẽ như rồng như hổ chạy xa vài chục trượng!

"Nàng ta. Là người hay quỷ?" Người nọ thì thảo nói, nhìn Mẩu Đon chạy trốn với tốc độ kinh người, cơ hồ chỉ vừa chớp mắt một cái, bóng dáng màu trắng cũng chỉ còn lại có một chấm nhỏ.

Mẩu Đon kinh ngạc nhìn cảnh sắc chung quanh cấp tốc thụt lùi về phía sau, còn đôi chân của mình thì cứ như cái bánh xe, vọt thật nhanh. Nàng cho tới bây giờ còn chưa biết mình có thể chạy nhanh như vậy đó. Tốc tại tan tác xô ra vì vận động kịch liệt, cọ loạn xạ lên vai lên mặt, ngứa muốn chết, đóa tâm hoa màu hồng cái bên tai cũng rơi xuống đất, chìm trong bùn.

"Hò ly. Năng lực của ngươi chính là chạy trốn nhanh như vậy đó hả?"

Nàng ngờ ngác hỏi, vừa dứt lời, cả người nàng đã đột ngột dừng lại! Mẩu Đon lao đảo một cái, ngã sấp như chó ăn phân. Váy dài màu xanh nhạt trên người, bây giờ đã thành váy dài màu bùn đất, bản không thể gặp người.

"Giờ cũng xem như đã trốn được."

Tư Đồ cũng không biết từ nơi nào đột nhiên hiện thân, đứng bên cạnh nàng. Mẩu Đon thở mạnh cơ hồ muốn sặc khí, yếu ớt ngẩng đầu nhìn hắn, chợt nở nụ cười. Tư Đồ vốn tưởng rằng nàng sẽ chửi ầm lên, nhất thời ngáy ngẩn cả người.

"Ê. Ta hỏi ngươi. . . ." Nàng nằm trên mặt đất, mở rộng tay chân, không có một chút hình tượng, lại cười rất vui vẻ.

"Lúc hò ly chạy trốn cũng nhanh như vậy sao?" Nàng cười tùm tùm nhìn hắn, dường như một chút cũng không có chú ý tới đầu gối đang bị thương chảy máu.

Tư Đồ chợt từ trên gương mặt ngọt ngào khác thường của nàng hồi hồn lại, dậm chân hừ nói: "Ngươi còn nói lời vô ích gì vậy? Còn không xem chân mình một chút? Chảy nhiều máu như vậy!"

Mẩu Đon thờ dãi nói: "Không được, không biết sao toàn thân ta đột nhiên mệt mỏi không nhúc nhích được. Để cho ta nằm một lát rồi nói."

Tư Đồ cắn môi nhìn hồi lâu, nhìn chỗ đổ ứng trên đầu gối nàng càng lúc càng lan rộng mà càng lúc càng bối rối, bản thân cũng không hiểu vì sao.

"Thật là một tiểu nha đầu vô dụng!"

Hắn nhỏ giọng thầm oán, lại ám vào trong người nàng.

Mẩu Đon nhìn mình bị ám mà tự ngồi dậy, cẩn thận cuốn váy dài lên, lộ ra chân nhỏ trắng nõn, không khỏi cười mà nói: "Đột nhiên phát hiện bị nhập vào thân cũng có chỗ tốt, mặc dù ngươi là một hò ly không có tác dụng gì."

Tư Đồ không để ý tới nàng, cẩn thận nhìn vết thương trên đầu gối, tróc một mảng da lớn, xung quanh còn có nhiều vết bầm tím và vết máu. Máu đỏ thẩm chảy dọc theo bắp chân nhỏ nhắn, đỏ tươi cùng trắng nõn, có chút chói mắt tươi đẹp.

Động tác xé váy của hắn có chút chậm lại, dường như bị hấp dẫn bởi sự xinh đẹp. Hắn cũng không ngờ một nữ nhân đã mạn như vậy, lại có đôi chân nhỏ nhắn xinh xắn đến thế, làn da trắng mịn, không chút tí vết.

Hắn nhất thời lại có chút hít thở không thông.

-----Diễn đàn Lê Quý Đôn-----

Việc bị cướp đáng sợ dọa Mẩu Đon không còn dám để lộ tiền bạc nữa, Tư Đồ cũng không đề cập đến việc dùng lá cây biến ra tiền. Cũng may trong túi nàng còn mấy chục lượng bạc vụn, chưa có ném cho bọn cướp kia.

Đi một mạch ba ngày, ra khỏi Phú Quang Châu, đi đến hướng Tây là một dải núi rừng dày đặc bát ngát.

Theo như Tư Đồ từng nói, vùng rừng núi này có một ít yêu quái, tính tình tương đối dịu ngoan không tấn công người. Thật ra thì nỗi lo của Mẫu Đơn cũng không phải yêu quái, mà là dải rừng núi này thoát nhìn vô cùng rộng lớn, xanh um tùm , dường như lan đến tận chân trời. Bọn họ rốt cuộc phải đi mấy ngày mới có thể ra được đây? Không có khách sạn, không có quán cơm, phải giải quyết mọi vấn đề sinh hoạt trong vùng đất hoang này sao?

Phiền nào này rất nhanh đã biến mất.

Mẫu Đơn bây giờ càng ngày càng cảm thấy Tư Đồ vẫn còn hữu dụng, ít nhất có thể để cho hắn nhập vào người mình đi bắt thỏ hoang. Bản lãnh bắt thỏ hoang của hồ ly vốn là hạng nhất, huống chi hắn đầu gì cũng là hồ ly hai trăm năm. Không cần nghe cũng không cần ngửi, chỉ cần liếc mắt một cái đã phát hiện thỏ hoang đang trốn ở nơi nào.

Thời điểm nhìn thấy chính mình linh hoạt bắt được ba con thỏ, tâm trạng Mẫu Đơn quả thật rất tốt. Thậm chí cảm thấy cứ để cho hắn nhập vào người như vậy mà đi tới Vương thành cũng tốt.

"Người thật ngu ngốc."

Tư Đồ ngồi một bên, liếc mắt nhìn nàng.

Mẫu Đơn đặt thịt thỏ nướng đang ăn xuống, lau miệng kêu lên: "Chẳng lẽ ta nói không đúng hay sao? Người là yêu quái, thể lực vốn tốt hơn ta. Lại nói ta cũng không muốn cứ như vậy mà đi, đường còn xa như vậy, chờ đi tới nơi chắc ta cũng không còn hình người rồi."

"Hiện tại trong thân thể người có hai sinh linh, người là nguyên linh, mà ta thì cưỡng ép ám vào. Nếu như cứ để cho ta dùng thân thể của người, nguyên linh của người sẽ dần dần bị ta tiêu diệt. Sau đó thân thể này sẽ thật sự thuộc về ta."

Tư Đồ liếc mắt nhìn sắc mặt trắng bệch của nàng, hừ nói: "Ta mới không cần thân thể xấu như vậy! Cho nên ta sẽ không ám mãi trên người người, người an tâm đi!"

Mẫu đơn nghiêm mặt, đang muốn dạy dỗ hắn vì tội nói năng lỗ mãng, bên tai chợt truyền tới tiếng hát hay vô cùng. Nghe không rõ câu chữ, âm thanh thính thoảng dâng trào trầm bổng, thính thoảng mềm mại êm dịu uyển chuyển, người nghe thấy không nén được có chút lâng lâng.

Mẫu Đơn cũng không nhận được phối phối một hồi, hắn là rất muốn đứng lên nhảy múa một phen.

Thịt thỏ hoang trong tay chậm rãi trượt xuống mặt đất, tiếng hát kia chợt trở nên rất gần, du dương thánh thót tựa như lời nói nhỏ nhẹ ngọt ngào bên tai, lại như buồn bã như thê lương. Lúc cao lúc thấp, lúc cao thì như xé lụa, vang vang tận chân trời; lúc thấp lại nhỏ xíu tưởng chừng không thể nghe thấy, lại âm âm rõ ràng chính xác.

Tâm trí Mẫu Đơn say mê, giơ tay lên, đang muốn nhẹ nhàng nhảy múa, chợt có hai nhúm vải nhét vào tai, ngăn chặn tiếng hát ma mị kia. Nàng đang kinh ngạc, giọng Tư Đồ đã vang lên từ đáy lòng.

"Lấy tay che lỗ tai lại, không được nghe tiếng hát đó."

Nàng cả kinh, Tư Đồ lại nói: "Đó là tiếng của Thủy yêu, có thể câu đi hồn phách người."

Bạn đang đọc truyện *Sự Mê Hoặc Của Yêu Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Gặp Thủy Yêu

"Thủy yêu?"

Mẫu đơn trừng mắt thật to, vội vàng nhét hai mảnh vải trong lỗ tai vào sâu thêm một chút. Đùa gì thế? Trong núi rừng lại có loại yêu quái kinh khủng như vậy? Chỉ dùng tiếng hát thôi mà có thể câu hồn phách người rồi hả? Nếu không phải là mới vừa rồi Tư Đồ nhập thân nhét chặt lỗ tai nàng, thì nàng đã bị yêu quái câu đi hồn phách từ lâu rồi!

Tư Đồ ra khỏi người Mẫu Đơn, ra hiệu bảo nàng đi theo hắn.

Trong đêm tối, rừng núi càng thêm mịt mù cổ quái, cây cối xung quanh rậm rạp chằng chịt, kiêu ngạo giang rộng cành lá, trông như một con yêu quái lớn đang bất động trong bóng tối. Vật sáng duy nhất lúc này chính là con hồ ly mặc bộ y phục trắng như tuyết đi trước nàng. Mặc dù chỉ là nguyên thân, nhưng trong bóng tối thể này vẫn tỏa ra ánh sáng mờ mờ. Y phục trắng tinh, bộ dạng thoát nhìn thanh cao như thể vĩnh viễn cũng không nhiễm bụi trần.

Chắc tại hắn là linh hồn, cho nên trên người mới mãi không bị bẩn thôi. Mẫu Đơn len lén nghĩ, cố tình lơ bộ dạng nhếch nhác của mình.

Nàng đã mấy ngày không được tắm giặt rồi, y phục mua ở chợ đều đánh mất vào lúc bị cướp, tóc tai cũng xõa tung trong lúc chạy trốn, nàng đành phải xé một mảnh vải buộc qua loa. Hiện tại nhìn nàng chắc còn thảm hại hơn ăn mày. Ngẩng đầu nhìn Tư đồ sạch sẽ như tiên nhân trước mắt, Mẫu Đơn khựng lại, dùng sức lau cái tay dính đầy dầu mỡ tỏ hoang lên y phục vốn đã chẳng còn nhìn ra màu sắc.

Hừ, con hồ ly thôi kia mặc dù chưa nói, nhưng nhất định là mấy ngày nay đã len lén cười nàng trong bụng! Mẫu Đơn căm tức nghĩ, lại chẳng thể tìm nổi biện pháp giải quyết.

Đi theo Tư Đồ rẽ trái rẽ phải thật lâu, có cảm giác như đang đi trên một con đường dốc lên, cây cối chung quanh cũng thưa thớt hơn nhiều, ngẩng đầu có thể thấy một vùng trời nhỏ và vàng trắng khuyết.

Tư Đồ ngừng lại, nhìn xuống dưới. Mẫu Đơn cũng vội vàng nhìn theo, nhất thời ngẩn ra!

Một thác nước nhỏ nhỏ chảy xuống từ sườn núi, tụ thành một đầm nước bên dưới, vô số giọt nước vẩy ra, sáng lấp lánh dưới trăng. Một thiếu nữ trần trụi đứng giữa đầm nước. Những giọt nước trong veo trượt xuống từ mái tóc đen nhánh của nàng, trượt đến gương mặt dịu dàng đáng yêu, lướt qua bà vai mượt mà, xuôi theo đường cong xinh đẹp. Làn da cực trắng của nàng phát ra ánh sáng nhu hòa trong bóng đêm, đôi mắt trong suốt sâu kín nhìn bọn họ, trên đôi mi cũng vương mấy giọt nước. Hơi nước như mơ như mộng, bao phủ toàn thân nàng, ánh trăng bàng bạc cũng thay nàng phủ lên một lớp áo khoác mộng ảo.

Nhịp tim Mẫu Đơn cơ hồ muốn ngừng lại, trong đầu chỉ nghĩ không ngờ trong thiên hạ lại có mỹ nhân bậc này! Mỗi đầu ngón tay của nàng thôi cũng quyến rũ hơn bốn tỷ muội Mễ gia cộng lại! Ánh mắt thiếu nữ mông lung, cả thân nữ nhi như nàng cũng nhìn không được muốn tiến đến yêu thương nàng ta một phen. Mẫu Đơn chợt phát hiện những mỹ nữ trước đây mình từng gặp đều là cận bã, chẳng lẽ Yêu Tinh thật sự mỹ lệ hơn người phàm đến mức ấy ư?

Thiếu nữ sâu kín nhìn bọn họ, há miệng ra dường như muốn nói điều gì. Một giọt nước lỏng lạnh lại rớt xuống, rơi vào trong đầm, làm dậy lên một vòng sóng gợn.

Mẫu Đơn ngơ ngác nhìn nàng, không nói nên lời. Quên mất trong tai mình đang nhét vải, không thể nghe tiếng nàng ấy nói.

Giọng nói Tư Đồ vang lên trong lòng nàng, "Nàng không có ác ý, người lấy vải ra đi. Hãy nghe cho kỹ giọng nói của Thủy yêu, đây chính là âm thanh tuyệt vời nhất Yêu giới."

Mẫu Đơn vội vàng vứt bỏ mảnh vải, đến gần một chút, chăm chú nhìn giai nhân tuyệt sắc trong đầm nước. Nàng mặc kệ cái gì mà âm thanh tuyệt vời, người tuyệt vời mới là chân thật, phải nhanh nhanh nhìn thêm vài lần! Về sau cũng không có mà nhìn!

Một âm thanh dịu êm như giấc mơ chậm rãi vang lên trong đêm tối yên tĩnh, Mẫu Đơn vừa nghe được âm thanh này, tâm trí nhất thời rung động, toàn thân cứ như được ngâm trong làn nước ấm áp, thoải mái đến mức ngón chân cũng cuộn tròn.

"Xuyên qua vùng rừng núi này, phía trước sẽ vô cùng nguy hiểm. Một người một yêu các người, chẳng lẽ không sợ sao?"

Nàng hỏi như vậy, Mẫu Đơn có chút sửng sốt, Tư Đồ lại nhỏ giọng nói: "Ta biết rõ, phía trước là Yêu Lang núi Yên Hồng và Thần giới núi Xạ Hương. Đương nhiên là phải tránh." Thần thái của hắn chưa từng quyến rũ đến thế, Lan hoa chỉ lại vênh lên, đôi mắt hồ ly hẹp dài quả thật là phong tình vạn chủng.

(*)Phong tình vạn chủng: có ngàn vạn sự quyến rũ, đủ loại phong tình, nói chung là vô cùng sexy =))

Mẫu Đơn nhìn đến ngây người. Hai yêu quái này đang làm gì vậy? So xem ai đẹp hơn sao?

Thủy yêu cười cười, cúi đầu dịu dàng nói: "Người rất đẹp, là yêu tinh xinh đẹp nhất mà ta từng gặp qua."

Tư Đồ hà hê thu Lan hoa chỉ lại, len lén nói: "Mỹ lệ hơn ta? Hừ, ta chính là Hồ tiên tuyệt sắc."

Mẫu Đơn trừng mắt nhìn hắn, cười lạnh nói: "Là 'nam' hồ ly tuyệt sắc, đặc ý cũng vô dụng." Nói xong cũng không thèm để ý về mặt vô cùng tức giận của Tư Đồ, cúi đầu hỏi: "Người nói phía trước có nguy hiểm, là nói Yêu Lang và những vị Thần kia sao?"

Thủy yêu suy nghĩ một chút, "Tình huống cụ thể ta cũng không rõ ràng, ta chỉ biết nửa tháng trước, kết giới núi Xạ Hương bị phá hỏng. Thần thú bốn phương và Thần giới Ngũ Diệu vốn đã không hòa thuận, giờ huyền não rất căng. Bởi vì kết giới của Thần giới rung chuyển, đã khiến Yêu giới xôn xao, hiện giờ số yêu quái đều tăng lên cả về số lượng lẫn chất lượng, gây mất cân bằng. Ngũ Diệu Tinh vẫn muốn tiêu diệt sạch sẽ Yêu giới, nhưng Thần thú bốn phương không đồng ý. Cho nên hiện tại phía Tây kia rất loạn, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp yêu quái hung mãnh có đạo hạnh cao thâm, hoặc Thần được Ngũ Diệu Tinh phái ra tiêu diệt yêu quái. Các người tạm thời không nên đi về phía Tây mới tốt."

Mẫu Đơn nuốt nước miếng, quay đầu lại nhìn sang Tư Đồ vẫn đang tức giận, nhỏ giọng nói: "Làm sao đây? Tình hình dường như rất kinh khủng. Chúng ta vẫn phải đi sao?"

Tư Đồ bình tĩnh hỏi "Đường đến núi Vô Trần có sao không? Có thể tránh nguy hiểm không?"

Thủy yêu do dự một chút, "Ta không rõ lắm. Những chuyện này cũng là những yêu quái khác đi ngang nói cho ta biết. Nếu như các người có chuyện gấp nhất định phải đi về phía Tây, thì thử đến núi Vô Trần xem sao. Dù gì nơi đó cũng là địa bàn của Hồ tiên, hẳn là ít bị ảnh hưởng."

Tur Đồ suy nghĩ thật lâu, mới nói: "Phi Yên đại nhân vẫn còn tại Vương thành ở phía Tây, không biết nàng có biết những việc này không. Nói không chừng nàng đã trở về núi Vô Trần rồi, chúng ta vẫn nên đi xem thử."

Vừa dứt lời, Thủy yêu chợt kinh ngạc kêu lên!

"Người nói Phi Yên đại nhân hả? Các người đi chuyến này là để tìm nàng sao?"

Mẫu Đơn gật đầu, "Nghe nói vị Hồ tiên đại nhân kia thần thông quảng đại, có thể kéo nguyên thần của con hồ ly này ra khỏi người ta."

Thủy yêu vui vẻ nói: "Nàng đâu chỉ thần thông quảng đại! Nàng là cửu vĩ hồ đầu tiên trong Hồ tộc đấy! Nàng không hề thua kém mấy vị thần núi Xạ Hương kia! Không có bất cứ ai dám xâm phạm núi Vô Trần, đều là nhờ uy danh của Phi Yên đại nhân! Nhưng có điều."

Nàng kỳ quái nhìn Tur Đồ một cái, "Người cũng là Hồ tiên ư? Sao trên người lại ít yêu khí như vậy? Sao lại ám vào thân thể người phàm? Nàng vẫn còn ý thức của mình, chứng tỏ người nhập thân không thành công phải không?"

Sắc mặt Tur Đồ nhất thời lúc đỏ lúc trắng, không còn gì để nói.

Mẫu Đơn cười hi hi, "Hắn hả? Chỉ là hồ yêu nửa đuôi mà thôi! Hiện giờ chỉ còn lại nguyên thần!"

Thủy yêu đồng tình liếc nhìn sắc mặt tái xanh của Tur Đồ, không nói gì nữa. Đột nhiên chậm rãi bước ra từ trong đám, nói nhỏ: "Nếu như chuyến này các người quả thật là đi tìm Phi Yên đại nhân, vậy xin cho ta đi cùng."

Hai người đều ngẩn ra, Tur Đồ vội vàng hỏi: "Người cũng muốn đi cùng chúng ta? Không phải nói sẽ rất nguy hiểm sao? Người đi có chuyện gì?"

Thủy yêu trần trướng đứng trên mặt đầm, mái tóc dài như tựa như rắn quấn quanh thân thể trắng nõn, xinh đẹp lạ thường.

"Phi Yên đại nhân đã từng cứu ta, lúc đó ta chưa kịp cảm tạ nàng. Lần này, để bày tỏ thành ý của ta, dù có nguy hiểm cỡ nào, ta vẫn muốn cùng các người đến Vương thành phía tây, cảm tạ tận mặt. Không màng sống chết, không sợ thiệt thòi."

Mẫu Đơn mở to mắt, chợt nói: "Ta thì không có ý kiến gì đâu. Nhưng. Người định không mặc quần áo mà đi đường cùng chúng ta sao?"

-----Diễn đàn Lê Quý Đôn-----

Mẫu Đơn thoải mái ngâm mình trong đầm nước ấm áp, thờ dãi nói: "Yêu tinh thật quá sướng! Ngay cả đầm nước cũng có thể tùy ý thay đổi nóng lạnh! Ta đã không nhớ nổi mình bao lâu không tắm luôn rồi!"

Nàng sung sướng bơi qua bơi lại trong đầm, Thủy yêu cười tủm tỉm nhìn nàng, nói: "Ta là Thủy yêu, lúc nào cũng có thể dùng pháp lực biến thành nước, về sau người không cần phải lo lắng vấn đề tắm rửa nữa, vui không?"

Mẫu Đơn bơi qua ôm lấy thân thể lạnh như băng của nàng, cười nói: "Trên đời này sao lại có yêu tinh động lòng người đến thế chứ? Nếu ta là nam nhi, nhất định phải cướp người về nhà làm nương tử!"

Lần đầu tiên nàng cảm thấy yêu tinh còn đáng yêu hơn con người, ít nhất cũng chân thật hơn, thực dụng hơn rất nhiều. . . .

Thủy yêu không nói gì, chỉ cười dịu dàng. Mẫu Đơn hỏi "Nếu đã cùng đi, vậy tức là bạn bè. Người tên là gì?"

Nàng ngẩn người, "Ta không có tên. Nếu như người muốn, cứ gọi ta là Thủy yêu cũng được rồi."

Tắm rửa sáng khoái xong, Mẫu Đơn vốn định mặc lại y phục rách nát đang đặt trên bờ của mình, Thủy yêu lại nói: "Mẫu Đơn, nếu như không ngại, chỗ này ta có mấy bộ y phục của nữ. Người thay đi."

Thủy yêu nói sai rồi, nàng ấy đâu chỉ có mấy bộ quần áo. Đằng sau thác nước là một sơn động nho nhỏ, bên trong hầu như đều là y phục! Ngay cả đồ trang sức, giày vớ, đai lưng cái gì cũng có!

Mẫu Đơn mặc một bộ y phục màu hồng, lại dùng vải gói mấy bộ quần áo. Quay đầu lại nhìn Thủy yêu một chút, không ngờ cũng đã mặc một bộ quần áo màu xanh nhạt, tóc đen tùy ý dùng trâm ngọc vấn lên, cực kỳ quyến rũ.

Lên sườn núi chỗ Tur Đồ đang đợi. Mẫu Đơn cực kì vui vẻ khen Thủy yêu xinh đẹp, bỗng hỏi "Nàng ấy ở nơi đó, sao lại có nhiều y phục như vậy? Thủy yêu bình thường đều ở trong nước, không phải là không cần mặc quần áo sao?"

Tur Đồ chợt cười thần bí, nhỏ giọng nói: "Người muốn biết những thứ xiêm áo này là từ đâu mà có không?"

Mẫu Đơn bị vẻ mặt quỷ dị của hắn làm cho kinh hãi, cũng nhỏ giọng hỏi theo "Từ đâu có?"

Tur Đồ nhướng mày, dịu dàng nhỏ nhẹ nói: "Người quên rồi hả? Tiếng hát của Thủy yêu có thể câu hồn phách. Những thứ y phục này, đều là di vật lưu lại của những người bị nàng ăn mất linh hồn."

Mẫu Đơn hít vào một hơi! Cả người tê dại nhìn bộ y phục hoa lệ trên người, chợt có loại dục vọng muốn lột xuống ngay lập tức.

Nàng len lén quay đầu lại nhìn về phía Thủy yêu, nàng ấy đang ở đằng sau cười dịu dàng với nàng.

"Ta. Ta." Mẫu Đơn thì thào nói: "Chúng ta trở về cái chợ lúc trước mua lại y phục đi."

Tư Đồ cau mày, "Bây giờ lại trở về nữa không phiền phức hay sao?! Chúng ta cũng đi hơn nửa tháng rồi! Ngươi ráng nhịn chút đi!"

Mẫu Đơn tủi thân nhìn “di vật” trên người, không nhịn được mà đau thương kêu rên.

Bạn đang đọc truyện *Sự Mê Hoặc Của Yêu Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Bách Yêu Trấn

Đi liên tiếp năm ngày, vùng rừng núi này dường như vẫn chưa có dấu hiệu kết thúc.

Một ngày nọ đi tới một sơn cốc. Chung quanh là một mảng xanh tươi, núi non trùng điệp nhấp nhô, ve kêu chim hót, khung cảnh ngày hè tháng bảy hiện ra tươi sáng. Trong sơn cốc vô cùng mát mẻ, ngay cả làn gió thổi đến cũng mang hương thơm đặc trưng của vùng hoang dã.

Mẫu Đơn rất đơn giản, chỉ cần thấy thời tiết tốt phong cảnh đẹp, tâm tình cũng trở nên rất vui vẻ.

Quay đầu lại chợt thấy bên tay trái có nhiều hoa nở rộ, từng khóm từng khóm nở đầy hoa trắng như tuyết. Mẫu Đơn thuận tay hái được một đóa, cầm trên tay thưởng thức.

Lại thấy cánh hoa dài nhỏ, mềm mại rủ xuống đón gió, nhỏ bé đáng yêu, giống như một mỹ nhân mềm mại, khiến cho người ta yêu thương. Mẫu Đơn trong lòng vừa động, xoay người đem đóa hoa kia nhẹ nhàng cài lên búi tóc của Thủy yêu. Tóc đen như mây, lại sánh với hoa trắng đáng yêu, càng tôn lên gương mặt trắng nõn ngọc ngà.

Mẫu Đơn vỗ tay cười nói: "Người xưa nói mỹ nhân như hoa như ngọc, ta xem ra, chỉ có Thủy yêu chúng ta mới xứng với câu này!"

Thủy yêu khẽ mỉm cười, cũng tiện tay hái một đóa, nhẹ giọng nói: "Ngươi biết hoa này tên gọi là gì không?"

Mẫu Đơn lắc đầu, Thủy yêu dịu dàng nói: "Nó gọi là Mị ti lan, nhưng còn có một biệt danh khác là ‘khoảnh khắc hương hoa’. Bởi hoa này mặc dù nở vô cùng đẹp, nhưng tuổi thọ chỉ có một ngày. Ngươi nhìn xem bây giờ nó nở tươi như thế, đến tối lại héo tàn rồi. Ở Yêu giới, chúng ta dùng loại hoa này để hình dung yêu nữ xinh đẹp chết yêu."

Mẫu Đơn xấu hổ mở to mắt, "Xin lỗi, ta không biết. Vậy. Ngươi mau lấy hoa trên đầu xuống đi."

Thủy yêu dịu dàng đem Mị ti lan trong tay cài lên tóc Mẫu Đơn, "Không sao đâu, hoa sinh ra để tô điểm cho nhan sắc nữ nhi, huống chi là đóa hoa xinh đẹp như vậy."

Mẫu Đơn vuốt đóa Mị ti lan thơm dịu tảo nhĩ bên tai, đảo mắt nhìn lại thấy Tư Đồ im lặng bên cạnh. Hắn ngoác nhìn mảng Mị ti lan lớn trước mặt, dường như đang khổ sở suy nghĩ điều gì đó. Một thân xiêm y trắng như tuyết, một mái tóc đen mềm mại bóng mượt, mặc dù là nam tử, nhưng hợp với biển hoa cũng càng thêm nổi bật.

Nàng bước qua, tháo đóa hoa bên tai xuống, đặt kề bên mặt hắn, cười nói: "Hồ ly cũng xinh đẹp vậy, đáng tiếc không thể cài hoa lên tóc ngươi được rồi."

Tư Đồ hừ một tiếng, "Người thật sự xinh đẹp cần gì đến hoa tô điểm, chỉ có cô gái không có nhan sắc mới như thế."

Mẫu Đơn cười lạnh, con hồ ly này luôn đối đầu với nàng mới vui lòng mà. Nàng đang muốn cười nhạo vài câu, đã nghe Thủy yêu ở phía sau nói: "Tư Đồ, ngươi cũng phát hiện ra điều bất thường phải không?"

Mẫu Đơn sững sốt, lại nghe Tư Đồ nói: "Ừ, Mị ti lan vốn là loại hoa dễ chết, hiếm thấy mọc nhiều ở vùng hoang vu. Ở đây lại mọc thành biển hoa tươi tốt, hiển nhiên có người vất vả chăm sóc. Chỗ này có gì đó quái lạ."

Thủy yêu nhìn bốn phía một chút, sơn cốc mới vừa nãy đang đầy ánh nắng tươi sáng, bây giờ đã dần dần tối xuống. Sương mù nhàn nhạt từ trong rừng tràn ra, tiếng chim hót ve kêu huyền ảo cũng biến mất hết, chỉ còn lại sự yên ắng khiến người ta sợ hãi. Bầu trời từ màu xanh lam trong vắt nháy mắt đã biến thành màu vàng xám yêu dị, phù sương mù dày đặc.

Tình huống khác thường khiến Mẫu Đơn căng thẳng, vội vàng quay đầu nắm lấy áo Thủy yêu, luôn miệng hỏi "Sao vậy? Đã xảy ra chuyện hả?"

Vừa dứt lời, trước mắt đã xuất hiện một mảng màu trắng dày đặc, không thể nhìn thấy bất cứ gì. Mẫu Đơn kinh hãi túm áo Thủy yêu, chết cũng không buông tay. Bên tai chỉ nghe Thủy yêu và Tư Đồ nói: "Quả nhiên có điều không đúng, nơi này yêu khí rất nồng đậm!"

Tư Đồ trầm giọng nói: "Hình như có rất nhiều yêu quái. chẳng ngờ lại trộn lẫn ở chỗ này."

Lòng bàn tay Mẫu Đơn toàn mồ hôi, mắt liêu mạng nhìn chung quanh. Sương mù dày đặc dần dần rút lui, xung quanh chợt truyền tới âm thanh vô cùng quỷ dị. Nếu là bình thường, Mẫu Đơn sẽ không sợ tới mức mặt mày tái nhợt như vậy, bởi vì trước kia hầu như mỗi ngày nàng đều có thể nghe được âm thanh này. Nhưng xuất hiện ở nơi này, dưới hoàn cảnh này, âm thanh hàng ngày nghe thấy đó lại khiến lông mày sau lưng nàng đều dựng hết cả lên!

Rõ ràng là tiếng rao hàng, tiếng tranh cãi ồn ào trên chợ! Trời ạ! Chỗ này là rừng sâu núi thẳm có được hay không?! Chợ ở đâu ra?!

Sương mù màu trắng rồi cuộc cũng tan hết, một phiên chợ sầm uất lập tức xuất hiện trước mắt ba người. Đường đá xanh bằng phẳng, rõ ràng chân thật, ngay cả rêu xanh trên viên đá cũng rất rõ ràng. Hai bên đường là những người diện mạo bình thường đang bán hàng rong, bán đồ trang sức, bán đồ ăn vặt, bán bánh rán, coi bói. Cái gì cũng có! Người đến người đi, không có ai thèm nhìn tới bọn họ, giống như một cái chợ bình thường nhất!

Mẫu Đơn thậm chí còn thấy ngay chỗ ngã rẽ có mấy hán tử giang hồ đang mãi võ, đùa giỡn với đao thương, chiêu trống gỗ rung trời.

Phòng ốc đá đen ngói xanh sạch sẽ lại chỉnh tề, trải dài hai bên đường đá. Cô nương trẻ tuổi ăn mặc diêm lệ và tiểu tử bán rau cải bộ dạng mờ ám liếc mắt đưa tình; hiệu ăn mờ cửa bày ra bàn ghế gỗ táo, phía trước đặt ba bốn lồng hấp lớn, bọn tiểu nhị lớn tiếng rao các loại bánh bao, bánh màn thầu; mấy đứa bé ngây thơ chạy quanh gian hàng bán mặt nạ quý, cười đùa ngây ngô; mấy thiếu phụ đứng trước gian hàng bán đồ trang sức, cầm trái cây và vòng tay cò kè mặc cả với tiểu thương.

Nhìn kiểu gì cũng là một phiên chợ bình thường, không có chỗ nào khác lạ. Mẫu Đơn gạt mình kinh hãi, dù thế nào cũng không ngờ trong sơn cốc hoang vu lại xuất hiện một thành trấn phồn hoa thế này. Đường đá xanh rất rộng rãi, rẽ ra nhiều nhánh, nhìn dáng dấp thì có vẻ là một trấn không nhỏ. Ngược nhìn mái nhà lợp ngói xanh, cao không thể thấy đỉnh.

Về mặt Tư Đồ và Thủy yêu đều rất khả trương, vô cùng đối lập với người đi đường nhả nhả tự tại.

"Hùng yêu, miêu yêu, đường lang tinh, hoàng cầu yêu. Không ngờ nơi này lại có nhiều chủng tộc yêu như vậy."

(*)Gấu, mèo, bộ ngựa, chó vàng

Tư Đồ gần như là dùng âm thanh rỉ tai mà nói, mặt Mẫu Đơn trắng bệch vì sợ, căn môi không dám nói nửa lời.

"Quả thật. đúng là bách yêu trấn." Thủy yêu kéo tay Mẫu Đơn, nắm rất chặt, sắc mặt cũng hơi trắng, run giọng nói: "Đạo hạnh. đều cao hơn chúng ta mười mấy lần."

(*)Bách: Một trăm, bách yêu trấn ý nói thị trấn có cả trăm loài yêu quái.

Tư Đồ khép tay áo rộng thùng thình, nhỏ giọng nói: "Cơ hội chạy thoát."

"Gần như bằng không." Thủy yêu tiếp lời, nói xong thân thể run bắn lên.

"Hình như bọn họ không có chút sát khí nào, cũng không nhìn về phía này." Tư Đồ len lén nhìn chung quanh, căn bản là không có ai chú ý tới ba người bọn họ.

"Nhưng chúng ta vào cái kết giới yêu trấn này, không có cách nào thoát ra ngoài."

Tư Đồ trầm ngâm một lúc sau, mới lên tiếng: "Nếu không thì tạm thời đi một vòng xem tình huống trước đi. Nếu như gặp phải chuyện gì, Thủy yêu người hãy lập tức ca hát, giữ chân mấy yêu quái kia lại! Sau đó có thể chạy được tới đâu thì chạy!"

Thủy yêu gật đầu một cái, quay đầu sang Mẫu Đơn đang không nói ra lời: "Mẫu Đơn người đừng sợ, đừng nói gì cả, cứ đi theo chúng ta là được rồi."

Mẫu Đơn sắc mặt trắng bệch, nắm lấy y phục Thủy yêu mà gật đầu liên tục.

Ba người từ từ đi về phía trước, mặc dù đường đá xanh vô cùng rộng rãi sạch sẽ, thế nhưng Mẫu Đơn lại cảm thấy còn đáng sợ hơn đi sát vách núi. Người tới lui bên cạnh, căn bản không ai nhìn bọn họ. Nhưng nàng có cảm giác thật ra bọn họ đều đang nhìn, chỉ là không có biểu hiện trên mặt mà thôi.

Mấy đứa trẻ cười đùa đuổi bắt ngang qua, gần như muốn dán vào y phục bọn họ, dọa cho bọn họ toát mồ hôi đầy người. Đi qua chỗ bán bánh bao, bánh màn thầu, mùi tanh xông vào mũi. Mùi vị đó không giống nhân thịt, cũng không phải nhân rau củ, cực kỳ tanh hôi khó ngửi. Mẫu Đơn gần như phải nín thở mà bước qua. Trên quầy hàng trang sức có đầy đủ vàng bạc, nhưng cũng có mấy vòng tay, dây chuyền làm bằng thứ gì đó màu trắng hoặc vàng nhạt, cực kì quái dị.

Mẫu Đơn không dám nhìn lâu, cúi đầu bước nhanh theo Thủy yêu và Tư Đồ, mắt thấy sắp đến được ngã rẽ nơi có gian hàng diễn xiếc của mấy nam tử giang hồ. Một giọng nói đã vang lên gọi nàng, khiến toàn thân nàng cứng đờ tại chỗ.

"Vị cô nương mặc y phục màu hồng kia, ẩn đường cô biến thành màu đen, sắp có đại họa. Có muốn tại hạ tính cho cô một quẻ không?"

(*)Ẩn đường: Vùng giữa hai đầu lông mày.

Giọng nói tao nhã, dịu êm, lại mơ hồ có chút yêu khí.

Mẫu Đơn đứng cứng ngắc tại chỗ, không dám quay đầu lại, chỉ ở đó mảnh liệt lắc đầu, nhắc chân liền muốn đi.

"Ẩn đường hóa đen là tướng cực hung hiểm, cô nương thật sự không muốn đoán một quẻ xu cát tị hung sao?"

(*)Xu cát tị hung: Theo may mắn tránh nguy hiểm.

Giọng nói kia cổ chấp vang lên, đuổi theo không thả.

Nàng không dám mở miệng nói chuyện, trong lúc nhất thời chỉ biết lắc đầu, ánh mắt len lén liếc qua, chỉ thấy một người đàn ông tao nhã mặc áo choàng màu đỏ, có mấy túm râu dê, ánh mắt nhìn nàng nóng bỏng, con ngươi lại là màu xanh lét kinh khủng. Nàng thờ hốt vì kinh ngạc, chỉ cảm thấy lông mày sau lưng đều dựng lên, chỉ muốn hét một cái chói tai!

Thủy yêu dùng sức nắm tay nàng, lôi nàng đi, người nọ chợt trầm giọng nói: "Một người một yêu một hồn phách, các người muốn chạy đi đâu?!"

Ba người nhất thời chấn động, Tư Đồ hoảng sợ quay đầu lại, nhìn chăm chăm tên thầy tướng số kia, lại thấy sắc mặt gã ta dần dần xám ngắt, mắt cũng chậm chậm đổi màu xanh lét, lộ ra yêu tướng.

(*)Yêu tướng: hình dạng yêu quái.

"Đường lang tinh!"

Hắn khẽ kêu, vừa dứt lời, chợt thấy toàn bộ âm thanh trên trần đều ngưng bật, trong lúc bối rối nhìn chung quanh, những người vốn nhàn nhã đi đường kia đều đang dùng vẻ mặt quỷ dị mà nhìn bọn họ, tất cả đều lộ ra yêu tướng, chậm rãi đi về phía này.

Mẫu Đơn đã sớm sợ tới không thể nhúc nhích, run rẩy bầy nhấm mắt lại. Thủy yêu sắc mặt trắng bệch, lại bình tĩnh nhìn gã đàn ông bói toán kia, hỏi "Nếu đã sớm nhận ra, tại sao không vạch trần? Các người sớm nên nhìn ra, chúng ta không phải là đối thủ của bất kì ai ở nơi này."

Nam tử kia cũng không đáp, đột nhiên lên tiếng, nước miếng nhảy nhụa đỏ ngầu nhỏ xuống từ bộ răng nanh hình răng cưa. Âm thanh của gã cứ như tiếng chiêng trống bị phá hỏng, nói 'trống không': "Tiểu cô nương, tại hạ coi bói luôn luôn trăm lần không sót một. Nói người có hung tướng, thì tất nhiên hôm nay người phải chết ở chỗ này. Tuổi mười sáu thanh xuân tươi đẹp, thịt cũng cực kì non mịn!"

Nói xong liền nhào qua, yêu quái chung quanh cũng như phát điên, gào thét xông tới, một đám yêu ma quỷ quái giương nanh múa vuốt, trấn nhỏ nửa khắc trước còn bình thản an nhàn, bỗng chốc hóa thành ô yêu tinh, muốn coi nàng như thức ăn mà ăn tươi nuốt sống.

(*)Khắc: một khắc tương đương mười lăm phút

Mẫu Đơn hét to, ôm đầu co thành một đống.

Một mảnh hỗn loạn dữ tợn.

Chợt, một giọng ca vô cùng êm ái tốt đẹp vang lên. Tất cả chúng yêu đều ngây người, nhìn Thủy yêu xinh đẹp tuyệt trần mặc bộ xiêm y xanh nhạt, mở đôi môi anh đào, cao giọng ngâm xướng những câu chữ mơ hồ.

Tiếng hát như ma quỷ, mê hoặc tâm thần bọn yêu quái. Âm thanh đầu tiên là bong bênh qua lại ở chỗ thấp, khiến cho trong lòng người ngứa ngáy, dần dần lười biếng không muốn nhúc nhích. Rồi đột nhiên cất cao, giống như xé lụa, sục sôi vang vang, làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào, không nhịn được huơ tay múa chân rục rịch chọn rộn.

Thủy yêu vừa hát, vừa dùng ánh mắt ra hiệu Tư Đồ nhanh mang Mẫu Đơn đang nhảy múa bỏ chạy. Tư Đồ nhào vào người Mẫu Đơn, vội vã bỏ chạy, bóng dáng màu hồng tựa như tia chớp, trong nháy mắt đã chạy biến hơn trăm thước.

Đám yêu quái hình như phát giác cái gì không đúng, vừa muốn đuổi theo, Thủy yêu chợt thả lỏng âm thanh, hát từng câu từng chữ vô cùng rõ ràng, thật giống như giọng nói ngọt ngào mềm mại của người tình bên gối, nhũn nhặn yêu kiều. Chân người nghe cũng bắt đầu mềm đi, toàn thân thoải mái, hàng ngàn lỗ chân lông đều mở ra.

Mấy con yêu quái đạo hạnh cao thâm vẫn còn muốn giãy giụa, Thủy yêu đột nhiên cất cao âm thanh, nhịp điệu khéo léo hòa quyện, bọn chúng nhất thời không kháng cự nổi nữa, giờ tay lên nhảy múa vũ điệu yêu quái. Trong lúc nhất thời, chừng trăm con yêu quái trên trần, hoặc trẻ đẹp, hoặc dữ tợn, hoặc quyến rũ, hoặc thô lỗ, đều quơ tay nhảy múa trên đường đá xanh, hoàn toàn không thể làm chủ bản thân.

Thủy yêu vừa hát, vừa nhanh chóng lui về phía sau theo hướng Tư Đồ đã chạy. Mãi cho đến lúc không còn nhìn thấy lũ yêu quái kia, tiếng hát mới đột nhiên ngừng lại, chỉ để lại mấy trăm con yêu quái sững sờ, ngơ ngác nhìn đường phố trống không, không tìm được bóng dáng ba người kia.

Bạn đang đọc truyện *Sự Mê Hoặc Của Yêu Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Hoàng Tuyên Lên Tới

Mẫu Đơn không nhìn được bất cứ gì, chỉ cảm thấy hai cái chân đạp thật nhanh, cảnh sắc chung quanh như nước cấp tốc trôi ngược lại, tiếng gió gào thét bên tai. Lần này Tư Đồ chạy trốn còn nhanh hơn lần trước! Mắt nàng cơ hồ không thể mở ra được, chỉ thấy đầu đâm vào gió mà như đâm vào vách tường, đụng đến nỗi da mặt đau rát.

Sau lưng có tiếng bước chân tới gần, quay đầu nhìn lại, chính là Thủy yêu. Mỹ nhân đứng là mỹ nhân, dầu có vất chân lên cỏ chạy trốn thì vẫn đẹp. Trừ xiêm áo bởi vì chạy vội mà xốc xếch một chút, tóc rối một chút, còn lại ngay cả đoá Mị ti lan bên tai cũng không thêm rớt xuống!

Tư Đồ bám trên người Mẫu Đơn, mở miệng hỏi: "Đám yêu quái kia đâu? Có đuổi theo không?"

Thủy yêu lắc đầu, "Tiếng hát của ta mê hoặc bọn chúng rồi, bây giờ tuyệt đối không đuổi kịp."

Vừa dứt lời, trước mắt lại ngập tràn sương mù. Hai người chỉ cảm thấy thân thể như bị kéo vào vòng xoáy thật lớn, không tự chủ được mà lui về phía sau. Thủy yêu kinh hoàng kêu lên, "Chẳng lẽ không là cho chúng ta ra khỏi kết giới Bách yêu trần?!"

Tư Đồ bám trên người Mẫu Đơn, nhất thời không có cách thoát ra ngoài, hô lên, "Đừng để cho lực hút này kéo trở lại! Thủy yêu! Cố sức mà chạy!"

Hắn nhe răng trợn mắt liều mạng vuron chân về phía trước, hai tay gắng sức lần mò trước mặt, cứ như muốn nắm được thứ gì đó để cho mình không bị lực hút của kết giới kéo về, gân xanh trên trán cũng bắt đầu lộ ra ngoài.

Tiếc rằng trước mặt như có một bức tường vô hình, bất luận bọn họ có dùng sức thế nào, cũng không thể bước về phía trước dù chỉ một bước nhỏ. Mắt thấy hai người dần dần lại bị lực lượng kia lôi trở về, Tư Đồ gấp đến độ rống lớn!

"Đây là cái kết giới chết tiệt gì vậy?! Ta không tin không có biện pháp thoát ra!"

Mới vừa gào xong, trên người Mẫu Đơn chợt phát ra ánh sáng đỏ rực trời, khiến sương mù chung quanh cũng ánh lên màu sắc tươi đẹp. Thủy yêu khiếp sợ đến không nói nổi, chỉ thấy Mẫu Đơn lao ra khỏi kết giới như một mũi tên, sau đó nhanh chóng với tay kéo nàng. Nàng chỉ cảm thấy một lực lượng mạnh mẽ truyền tới từ cổ tay bị nắm, sau đó cả người giống như cưỡi mây lướt gió, ung dung bay từ trong kết giới ra bên ngoài!

Nàng ngã trên bãi cỏ, khuỷu tay bị đụng tới phát đau. Thủy yêu không để ý đau đớn, chợt ngẩng đầu, lại thấy xung quanh có trăm hoa rực rỡ, núi xanh trập trùng, không phải là biển hoa Mị ti lan bọn họ vừa nhìn thấy sao? Bọn họ đã thoát khỏi kết giới rồi sao?!

Mẫu Đơn ở bên cạnh thở kịch liệt, Thủy yêu vội vàng đến gần, lớn tiếng hỏi: "Tư Đồ! Sao ngươi lại làm được?"

Về mặt Tư Đồ khổ sở, dùng sức lắc đầu, nặng nề nằm ở trên đất, thở dài nói: "Thủy yêu, xin lỗi, ta bây giờ không còn hơi sức. Nên. Không thể thoát ra khỏi người Mẫu Đơn. Làm phiền người công nàng được chứ?"

Ý thức của Mẫu Đơn ngay từ lúc Tư Đồ phát ra ánh sáng đỏ, đã bị ép chạy đi đâu không biết. Tư Đồ ám trên người nàng, không nghe được chút âm thanh nào của nàng trong lòng, không khỏi có chút hoảng sợ.

"Thủy yêu! Ta vừa rồi đã làm sao vậy? Làm thế nào mà Mẫu Đơn lại hôn mê?!" Hắn bị Thủy yêu xốc lên lưng, kinh ngạc hỏi.

Thủy yêu lắc đầu, "Ta cũng không rõ lắm, mới nãy ngươi vừa rống lên một tiếng, sau đó ta liền thấy ngươi phát ra hồng quang ngát trời. Chờ tới lúc ta hoàn hồn, ngươi đã kéo ta ra khỏi kết giới. Tư Đồ, đó là pháp lực tiềm ẩn của ngươi sao? Thật là lợi hại!"

Tư Đồ vô lực tựa vào trên người nàng, thở dài nói: "Ta cũng không biết.Lúc này chỉ nghĩ không thể để kết giới kéo về. Trong lòng gấp muốn chết, đột nhiên toàn thân phát ra sức lực. Ta cũng không xảy ra biết chuyện gì. Có thể lực lượng linh hồn của ta đột nhiên tăng, mới chiếm hết ý thức của Mẫu Đơn. Hiện tại ta hoàn toàn không cảm giác được ý thức của nàng, hi vọng là không có gì nguy hiểm."

Thủy yêu nhìn xung quanh một chút, nào là sương mù, nào là thành trấn, tất cả vừa qua đều giống như ảo cảnh. Hiện giờ bọn họ vẫn còn đang ở trong mảnh rừng núi đi thế nào cũng không hết, biển hoa Mị ti lan sau lưng kia vẫn nở rộ rực rỡ, hương thơm hấp dẫn lòng người.

"Tư Đồ, ta nghe nói nếu như trong thân thể một phạm nhân tồn tại hai hồn phách, thì hồn phách yếu hơn sớm muộn gì cũng sẽ bị cái mạnh hơn nuốt mất. Sau này ngươi nên cố gắng ít nhập vào người nàng, cứ tiếp tục như vậy nữa, ý thức của nàng sẽ bị ngươi thôn tẩm."

Thủy yêu nhẹ giọng nói, mặc dù cũng một người, vẫn đi lại hết sức ung dung nhanh nhẹn, không tốn chút sức lực.

Tư Đồ không nói gì, những việc này, sao hắn lại có thể không biết? Nhưng Mẫu Đơn dù sao cũng là người phạm, gặp phải rất nhiều nguy hiểm mà dựa vào chính nàng thì không thể nào có biện pháp thoát khỏi. Tựa như tình huống hôm nay, nếu như hắn không nhập vào thân, không ai trong bọn họ có thể chạy trốn. Vậy biết làm sao?

Thủy yêu chờ cả buổi chẳng thấy hấn phản ứng, không thể làm gì khác hơn là chờ dài một cái.

"Tinh khí Mẫu Đơn nóng nảy như vậy, coi chừng sau khi nàng tỉnh lại lại mắng nguoi."

Ồ chung lâu như vậy, nàng quá rõ ràng bản lĩnh mắng nguoi của Mẫu Đơn. Nhưng trên cơ bản là chỉ cay độc với Tư Đồ mà nàng nhìn không vừa mắt, nàng có hàng đồng tử dễ mắng, nhân yêu, ảo là, biến thái gì đó cũng là nhẹ rồi. Tiểu cô nương nguoi phạm hung hấn như vậy, là lần đầu tiên nàng được thấy.

Tư Đồ cười khỏ một tiếng, bình thường hấn bị mắng còn ít sao? Thật không biết chọc trúng cái xui xẻo gì, ám nhằm ai không ám, lại ám lên trên nguoi cộp mẹ. Ở chung nhiều ngày như vậy, công phu huấn nạy của hấn cũng đã luyện tới thuần thục, nghe nàng mắng nguoi liền làm bộ không nghe.

Thật đúng là cộp mẹ khó ưa! Trong lòng hấn thầm oán trách một tiếng.

Chợt nhớ tới buổi tối bị cướp. Lúc hấn ti mi xắn ống quần lên, nhìn đôi chân trắng nõn tinh tế giấu dưới lớp quần áo, quả thật đã không thể dời ánh mắt đi. Loại mềm mại đáng yêu trời sinh đó, tựa như không cần nhấn mạnh, đã sớm khắc vào trái tim. Đột nhiên nghĩ đến bộ dạng nàng cười tủm tỉm, mắt cong lên, nàng sẽ dùng âm thanh mềm mại mà gọi hấn: Tư Đồ!

Tim của hấn chợt có một nơi bị cái loại âm thanh trong trẻo như chuông gió kia làm cho mềm nhũn, lại có chút ngáy ngáy, cũng không phải là rất đáng ghét. Len lén nhìn đôi tay đang đặt trên bả vai Thủy yêu kia, mười ngón nhỏ nhắn, khéo léo đáng yêu. Nàng dù sao cũng là một nữ tử mảnh mai. Mặc dù lúc nàng tinh táo hoàn toàn không hợp với từ mảnh mai.

(Yêu rồi chẳng =^_^=)

"Chỗ này. Hình như có gì đó quái lạ. Tư Đồ, nguoi nhìn một chút!"

Giọng nói của Thủy yêu cắt đứt mạch trầm tư của hấn. Vội vã ngẩng đầu nhìn lại, thì thấy một vách đá khổng lồ chắn ở trước mắt. Vách đá rất cao, u tối, chặn ngang con đường phía trước. Bên cạnh là một ít cỏ dại và bụi gai thấp, nối liền với vách đá, chính là mảnh rừng có kết giới vừa nãy.

"Không còn đường khác sao?" Tư Đồ kinh ngạc nhìn khối đá cản đường kia, vô cùng chặt chẽ, một khe hở cũng không thấy. Nếu không quay đầu đi ngược lại, sẽ phải đi vào khu rừng đó và đụng mặt trăm yêu đáng sợ kia.

Thủy yêu thả Mẫu Đơn từ trên lưng xuống, chạy một vòng chung quanh, khi trở lại thì vẻ mặt nghiêm túc mà lắc đầu.

"Xem ra chúng ta chỉ có thể quay về lối cũ. Tuyệt đối không thể đi vào khu rừng đó nữa."

Nàng nói xong, đang muốn công Mẫu Đơn lên đi vòng lại, Mẫu Đơn lại chợt rên nhỏ một tiếng, ngón tay giật giật.

"Mẫu Đơn? Nguoi tỉnh rồi hả?" Thủy yêu vui mừng hỏi, đỡ lấy cổ của nàng, dìu nàng đứng lên.

Mẫu Đơn hừ một tiếng, mở mắt, mơ mơ màng màng nhìn chung quanh một chút, nhỏ giọng nói: "Chúng ta. Trốn ra được không?"

Thủy yêu cười nói: "Dĩ nhiên trốn ra được. Yên tâm đi, bây giờ nguoi cảm thấy thế nào?"

Nàng giơ tay lên dụi dụi mắt, "Sao ta lại thấy đầu óc choáng váng vậy ta? Trên nguoi cũng không có chút sức lực. Hồ ly nhân yêu kia lại chiếm lấy thân thể ta làm chuyện gì có phải không?"

(*)Nhân yêu: Gay ý

Tư Đồ cười khỏ trong lòng, thử vận pháp lực của mình, thấy đã hơi khôi phục một chút. Hấn mới thoát ra khỏi nguoi Mẫu Đơn, thờ dài nói: "Nếu như mà ta không dùng thân thể của nguoi, thì bây giờ nguoi đã thành bữa trưa của những yêu quái kia rồi."

Mẫu Đơn cố hết sức ngồi ngay ngắn lại, nhìn chăm chăm Tư Đồ hồi lâu, trên mặt không có biểu hiện gì. Tư Đồ bị nàng nhìn đến lông mống sau lưng dựng đứng, tưởng nàng lại muốn mắng, đang tính che lỗ tai, lại thấy nàng nở nụ cười, má lúm đồng tiền nhàn nhạt bên má, vừa ngọt ngào vừa hoạt bát.

"Cảm ơn nguoi nha." Nàng làm bộ vỗ vỗ lên vai hấn, mặc dù căn bản không thể đụng tới hấn. "Nguoi thật là lợi hại nha."

Tư Đồ có chút dờ dẩn, ngơ ngác nhìn nàng được Thủy yêu đỡ đứng lên, ra sức hươ tay lắc chân.

Chỉ có vậy thôi? Nàng không có mắng? Là Mẫu Đơn thật sao?

Mẫu Đơn quay đầu lại nhìn về mặt ngốc nghếch của hấn, hừ một tiếng, nói: "Còn ngăn nguoi ở đó làm gì? Đi mau đi! Ngu ngốc đúng là ngu ngốc!"

Tư Đồ chán nản cúi đầu xuống. Ai, Mẫu Đơn vẫn là Mẫu Đơn, muốn nàng dịu dàng đáng yêu quả thực là nằm mơ.

Mẫu Đơn bước tới mảng vách đá kia, nhìn kỹ hồi lâu, chợt chỉ vào một khối gì đó nổi lên từ bùn đất dưới chân vách đá mà kêu: "Các nguoi mau đến xem! Đây là cái gì vậy?"

Thủy yêu và Tư Đồ vội vàng đi tới, cúi đầu xem xét, là một khối đá màu sắc kì dị nhô lên, phía trên hình như còn khắc một số chữ viết và hoa văn kì lạ. Thủy yêu thò tay chạm nhẹ một cái, lạnh lạnh, cảm giác cũng như hòn đá bình thường, không có gì đặc biệt.

"Kì lạ, đây rõ ràng không phải là hoa văn sẵn có." Tư Đồ nhìn hồi lâu, chỉ cảm thấy nhìn quen mắt, nhưng làm thế nào cũng không thể nhớ nổi rốt cuộc là vật gì.

Thủy yêu ngờ ngợ nói: "Cái này. Hình như là chữ viết của Thần giới. Nếu mà ta nhớ không lầm. Thì chắc là phong ấn"

Mẫu Đơn cũng thò tay đụng một cái, "Phong ấn? Phong ấn không phải đều bằng giấy sao? Vẽ vẽ lên trên, sau đó thì trấn áp Yêu quái."

Thủy yêu nở nụ cười, "Phàm nhân các ngươi cũng cho là như vậy sao? Làm sao có thể? Nếu như dùng giấy để làm phong ấn, ngộ nhờ trời mưa thì sao? Ngộ nhờ có người đi ngang không biết nên xé bỏ thì làm thế nào? Phong ấn là khí cụ phức tạp lắm, sao có thể dùng giấy làm?"

Nàng cẩn thận nhìn khối phong ấn kia, nhỏ giọng nói: "Cái phong ấn này có vẻ rất cổ xưa, đoán chừng có lịch sử mấy trăm năm. Hơn nữa nhiều chữ viết như vậy, xem ra là để phong ấn một yêu quái rất nguy hiểm!"

Mẫu Đơn vỗ vỗ cái khối nổi lên, đang muốn nói đùa mấy câu, cái khối đó lại bị nàng vỗ nứt ra! Mẫu Đơn sợ hết hồn! Há to miệng, hoảng sợ nhìn thứ nghe nói là phong ấn kia rớt ra từng mảnh từng mảnh, rơi xuống mặt đất lập tức hóa thành bụi, gió vừa thổi tới liền tiêu tán, không sót lại chút dấu vết.

"Ta. Nó." Mẫu Đơn cả lăm, không nói được gì. Thủy yêu và Tư Đồ cũng giật mình nhìn nàng, dường như nàng đã làm ra chuyện lớn kinh thiên động địa .

Mặt đất bỗng chấn động kịch liệt, vách đá trước mặt vỡ nát tan tành, phát ra âm thanh dữ dội. Mẫu Đơn hét lên một tiếng, lập tức bị Thủy yêu cấp lấy chạy đi, núp đằng sau một gốc cây khổng lồ!

Bụi đất tung bay, sau một tiếng vang chấn động lòng người, phạm vi trăm dặm xung quanh đều yên lặng. Chim không còn hót, ve cũng không còn rền rã, trong lúc nhất thời, chỉ còn lại ánh mặt trời tháng bảy nóng bỏng rực rỡ chiếu xuống. Không khí quý dị kinh khủng. Thủy yêu chợt run lên, sắc mặt trở nên tái nhợt.

"Yêu khí. !" Trong đôi mắt trong suốt uyển chuyển ngập tràn sợ hãi, thậm chí còn không dám nhìn về phía kia một cái, Mẫu Đơn phát hiện ngay cả ngón tay của nàng cũng run rẩy.

Tư Đồ cũng nhú mày, "Đây là loại yêu khí gì vậy? Cảm giác rất không tốt!"

Mẫu Đơn không cảm giác được gì, không nhìn được mà cúi đầu nhìn, chỉ thấy toàn bộ vách tường đá kia đã sụp đổ, đá tảng gãy lìa nằm lè tè ở chỗ cũ, dưới vách đá, lộ ra một cái động lớn tối đen. Tiếng gió như tiếng xé lụa, rít gào từ trong động truyền ra

"Ồ. Ở dưới đó. Có một cái động!" Mẫu Đơn hoảng hồn cả lăm, ngay cả ngón tay cũng không dám chỉ qua. "Lão yêu sắp ra tới rồi!" Nàng sợ đến nước mắt cũng trào ra ngoài, lời nói không còn mạch lạc.

Tư Đồ đang muốn mở miệng, chợt một tiếng sáo thê lương vang lên trong không trung.

Ba người đều ngây dại.

Tiếng sáo lượn lờ không dứt, âm điệu vô cùng triền miên uyển chuyển. Đột nhiên dâng lên, lưu luyến mãi trên cao, giống như tiếng khóc râm rứt tí tì, đau khổ khó tả. Sau đó từ từ hạ xuống, âm điệu mềm mại đáng yêu, giống như thân mật cười duyên trước hoa dưới trăng. Âm sắc cũng không phức tạp, lặp đi lặp lại chỉ vài âm, nhưng lúc cao lúc thấp. Cao đến tận cùng thì như muốn tan vỡ ra, rồi lại có thể thoải mái mà hợp lại; thấp tận cùng thì nhỏ đến tưởng như khó có thể nghe, lại kịch liệt dâng trào, khiến người nghe thấy nhiệt huyết sôi sục.

Tâm tư Mẫu Đơn bị tiếng sáo kia khuấy cho lúc lên lúc xuống, hết sức khó chịu. Tiếng sáo thê lương thâm thiết, nàng lại cảm thấy đáy lòng mình cũng có hối hận và thịnh nộ vô hạn, không có chỗ phát tiết, trái tim đập kịch liệt như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, không nhìn được mà nghiêng răng nghiêng lợi.

Tiếng sáo dần dần nhỏ đi, lại lượn lờ không tiêu tán, sâu kín, giống như nước mắt giắt trong hốc mắt, nhưng lại không rớt xuống. Vô cùng rung động tâm can.

Tiếng sáo vừa dứt, Mẫu Đơn cảm thấy rốt cuộc cũng có thể thở mạnh một hơi, đang định lên tiếng, chợt một giọng nói vô cùng trong trẻo và lạnh lùng vang lên sau lưng.

"Các ngươi là ai? Là các ngươi đánh vỡ phong ấn ta sao?"

Bạn đang đọc truyện *Sự Mê Hoặc Của Yêu Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Thần Giới Vị Phá Vỡ

Mẫu Đơn nhất thời cứng đờ tại chỗ!

Lão yêu quái kia! Hẩn thoát ra! Chạy ra sau lưng bọn họ khi nào vậy?!

Tư Đồ và Thủy yêu cũng cứng ở đó như nạng, nhúc nhích một chút cũng không dám! Đặc biệt là Thủy yêu, cảm nhận được yêu khí đáng sợ khiến nạng hận không thể co người lại thành một cục!

Giọng nói kia dội một hồi, lại vang lên. Không chút dao động, giống như tảng băng ngàn năm, lạnh lùng đến khiến người ta hoảng sợ.

"Ta đang hỏi đây, xoay đầu lại đây!"

Vừa dứt lời, Mẫu Đơn chỉ cảm thấy đầu mình giống như bị người ta mạnh mẽ bưng lấy, không tự chủ được mà xoay lại!

Đập ngay vào mắt là một bộ xiêm y màu trắng bạc, kiểu dáng vô cùng cổ xưa, tay áo rất rộng, ngoan ngoãn rủ xuống bên người. Mái tóc dài xanh sậm sáng bóng, không có bất cứ thứ gì giữ lại, xõa sau bả vai. Những thứ này Mẫu Đơn chỉ liếc nhanh một cái, ánh mắt đã ngay tức khắc bị cặp mắt đỏ rực kia giữ lại!

Trời ạ! Yêu quái này sao lại còn trẻ đẹp như vậy! Nàng vốn đang cho rằng lão yêu quái ngàn năm, mặt và tay sẽ giống như vỏ cây! Gương mặt tuấn mỹ ấy, không thua Tư Đồ xinh đẹp quyến rũ chút nào. Có điều cặp mắt kia, khỏe mắt khê hếch lên, đỏ như máu, lạnh như băng, không chút nhiệt độ mà nhìn bọn họ.

Không có ai lên tiếng, nghĩ chắc đều giống Mẫu Đơn, bị tướng mạo của y trấn áp. Người nọ cũng không nói gì nữa, ánh mắt lạnh lẽo chuyển từ mặt Mẫu Đơn qua mặt Tư Đồ, lại dời tới mặt Thủy yêu, rồi đột nhiên sững sờ một chút!

Mặt đẹp như hoa, bên tai cài lên một đóa Mị ti lan, dung nhan kia, bảy trăm năm qua, hàng đêm đều quanh quẩn. Y nằm mơ cũng không quên được cô gái ấy!

"Tiểu Tứ nhi."

Y thì thảo cái tên này, đôi mắt đỏ rực dính chặt trên người Thủy yêu, nửa tắc không rời!

Thủy yêu vừa sợ vừa nghi, quay đầu lại liếc nhìn Tư Đồ và Mẫu Đơn, bọn họ đều dùng ánh mắt không hiểu mà nhìn lại nàng. Ai cũng không biết cái người "Tiểu Tứ nhi" kia là ai. Chẳng lẽ là người mà yêu quái này từng yêu sao?

Người nọ rất nhanh đã khôi phục thái độ bình thường, lạnh lùng liếc nhìn Thủy yêu, rồi dời ánh mắt đi, không nhìn lại một cái. Đã qua bảy trăm năm, không một người phạm nào có thể duy trì dung mạo và sống tới giờ. Mặc dù y cố chấp, nhưng cũng sẽ không ngu xuẩn nhận làm người. Huống chi nữ tử có dung mạo giống "nàng" trước mặt, rõ ràng là một con Thủy yêu.

Không phải nàng. Không phải nàng. Nàng đã sớm tan biến trong vạn trượng hồng trần, đau lòng muốn chết, hồn phi phách tán.

Y lạnh nhạt nói: "Các người là ai? Tại sao lại đánh vỡ phong ấn?"

Mẫu Đơn nuốt nước miếng một cái, thật vất vả mới tìm lại được giọng nói của mình, "Mấy. Mấy người chúng tôi là người đi đường, muốn tới Vương Thành ở hướng tây, cái chuyện. Vô tình phá vỡ phong ấn của ngài. Là tôi vô ý. Tôi rất. Xin lỗi."

Ánh mắt người nọ hơi đổi, nói: "Phía tây? Các người muốn đi phía tây? Chẳng lẽ không biết nơi đó là chỗ của Thần giới sao? Chỉ mấy người yêu và người đạo hạnh nông cạn các người, còn chưa tới được tộc Yêu Lang núi Yên Hồng đã bị tóm rồi. Ta khuyên các người nên dẹp đường hồi phủ đi thôi."

Mẫu Đơn cũng không biết nên nói cái gì. Lão yêu quái này, y quan tâm chuyện bọn họ nhiều vậy làm chi? Người muốn đi về phía Tây cũng không phải y mà!

Tư Đồ trầm giọng nói: "Chúng ta có chuyện rất quan trọng, nhất định phải đến Vương thành. Hơn nữa chúng ta cũng sẽ không đi từ núi Yên Hồng và núi Xạ Hương đâu."

Chẳng ngờ người nọ hừ một tiếng, thái độ cực kỳ ác liệt.

"Các người nghĩ thật dễ dàng. Gần đây núi Xạ Hương xảy ra nhiều chuyện như vậy, người cho rằng đi đường vòng qua núi Vô Trần là được an toàn sao? Nghĩ tình các người giúp ta thoát ra ngoài, ta tốt bụng nhắc nhở các người. Mau trở về đi thôi!"

Mẫu Đơn có chút phiền não, hỏi "Người là ai? Tại sao lại bị phong ấn?"

Người nọ liếc nàng một cái, ánh mắt lạnh lẽo ác độc, khiến nàng run rẩy, thật lâu cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn.

"Ta? Ta là Hoàng Tuyền, Xà tiên ngàn năm."

Y thần nhiên nói, xoay người đi về phía biển hoa Mị ti lan kia, lạnh lùng nói: "Qua đây với ta, ta có chuyện muốn hỏi các ngươi."

Mẫu Đơn làm một cái mặt quỷ vô cùng xấu xí với bóng lưng của y, quay đầu lại nhỏ giọng nói với Thủy yêu: "Sao y lại gọi ngươi là tiểu Tứ nhi? Trước đây các ngươi có quen biết hả?"

Thủy yêu lắc đầu liên tục, "Làm sao có thể! Y là yêu tiên ngàn năm, cũng không biết bị nhốt ở chỗ này mấy trăm năm rồi! Ta chỉ mới tu hành ba trăm năm, làm sao có thể quen biết y! Nhất định là nhận lầm người!"

Tư Đồ nhỏ giọng nói: "Cẩn thận một chút. Tên yêu tiên này. Yêu khí của y rất không lành, dường như là một con vật rất khổng lồ."

Mẫu Đơn đảo mắt, nói nhỏ: "Y là Xà yêu đó, Xà yêu ngàn năm, nguyên hình nhất định rất lớn. Nhìn bộ dáng điên cuồng của y là biết. Nói không chừng lúc trước làm loạn nên bị Thần phong ấn. Bây giờ đã được tự do, lại không biết cảm ơn chúng ta! Quả thực là vô lương."

Hoàng Tuyền đến bên biển Mị ti lan, hái một đóa hoa, cầm trên tay nhìn ngắm thật lâu, ánh mắt lại vô cùng dịu dàng. Giống như hồi tưởng lại chuyện gì đó rất tốt đẹp, thoát nhìn bớt lạnh lẽo hơn rất nhiều, còn hơi lộ ra vẻ ôn hòa.

Y vung tay áo lên, Một cái đình nhỏ lập tức hiện ra bên cạnh biển hoa! Khắc hoa phức tạp, cổ điển mà tao nhã. Tròng mắt Mẫu Đơn thiếu chút nữa đã rớt ra! Ông trời! Đây mới thực sự là pháp thuật của yêu quái chân chính đi! Tự đất thành đình. Thật dễ dàng ha!

Y bước vào trong đình, khẽ nâng đôi tay, buộc chặt mái tóc dài bằng một cái ngọc quyết. Y cúi người tựa vào lan can, quay mặt sang Mị ti lan, lúc này mới thấp giọng nói: "Mấy người các ngươi tới phía tây làm cái gì? Chẳng lẽ không biết nơi đó gần đây đã trở thành nơi lữ yêu tránh còn không kịp sao? Chớ có trách ta nói lời không khách khí, dựa vào bản lãnh mấy người các ngươi, chỉ sợ ngay cả núi Xạ Hương cũng không đến được. Tộc Yêu Lang núi Yên Hồng nhất định đã giải quyết các ngươi từ sớm rồi. Nếu như không có chuyện gì lớn, nên nhanh chóng quay về thì tốt hơn."

Mẫu Đơn liếc nhìn Tư Đồ, hần không nói gì, chỉ dùng vẻ mặt lạnh nhạt mà ngó Hoàng Tuyền. Vẻ mặt như vậy nàng lần đầu tiên thấy ở Tư Đồ. Hình như hần vô cùng không có thiện cảm đối với Xà yêu này.

Ba người lẻ mề vào trong đình, Hoàng Tuyền ra hiệu cho bọn họ ngồi xuống.

Thủy yêu nhìn nhìn Tư Đồ và Mẫu Đơn, trao đổi ánh mắt một chút, mới nói nhỏ: "Chúng ta trước tiên tự giới thiệu đi. Vị này là Hồ yêu núi Vô Trần, gọi là Tư Đồ. Nữ tử người phạm này là Mẫu Đơn, ta là Thủy yêu. Thật ra thì chuyện là như vậy."

Nàng cẩn thận nói ra ngọn nguồn nguyên nhân, cũng nói lý do bản thân muốn đi cùng. Trên gương mặt lạnh lùng của Hoàng Tuyền lại từ từ hiện ra ý cười, có chút giễu cợt, có chút khinh thường, cũng có chút kinh ngạc ngoài ý muốn.

"Thì ra là còn có chuyện như vậy."

Y liếc Tư Đồ một cái, hồ ly kia nhìn như bình tĩnh, thật ra cả người đều đang phát run. Chẳng lẽ không cam lòng với sự vô dụng của mình sao? Yêu hồ nửa đuôi, cũng có thể xem như là yêu hồ yếu nhất tộc rồi! Nhìn tình hình của hần, còn không biết tới ngày nào mới có thể luyện được một đuôi. Cũng buồn cười thật.

"Ngươi đã có hai trăm năm công lực, muốn trở thành một đuôi vốn không phải việc khó, chỉ là công lực quá kém. Chẳng lẽ Hồ Tộc không có ai chỉ dạy cho ngươi một chút sao?" Hoàng Tuyền xoay xoay đóa Mị ti lan trong tay, giọng điệu ngạo mạn hỏi.

Sắc mặt Tư Đồ chợt đỏ lên, lại lập tức trở nên trắng bệch. Hần siết chặt nắm đấm, lạnh nhạt nói: "Mắc mớ gì tới ngươi?"

Mẫu Đơn có chút kinh ngạc nhìn hần, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng và nghiêm nghị này của Tư Đồ! Tại cái tên Xà yêu già khẳng đáng ghét này đâm trúng chỗ đau của hần ư?

Chẳng ngờ Hoàng Tuyền lại không tức giận, y thu lại nụ cười yếu ớt, trầm giọng nói: "Đúng là chuyện không liên quan đến ta, nhưng ta cũng nói thật cho các ngươi biết. Nếu như các ngươi cứ như vậy mà đi về phía tây, sớm muộn gì cũng sẽ chết sạch." Ánh mắt đỏ rực của y không biết vô tình hay cố ý mà quét qua mặt Thủy yêu, có một loại hào quang không nói nên lời biến mất trong nháy mắt, nhanh chóng không tìm được bất cứ dấu vết gì.

Thủy yêu nhẹ giọng hỏi: "Có thể nói ra nguyên nhân hay không? Thật ra thì chúng ta cũng chỉ biết một chút tình huống, hình như là kết giới của núi Xạ Hương hỏng rồi, Ngũ Diệu và Thần thú bốn phương mâu thuẫn âm ỉ. Bây giờ ở phía tây đó dường như có rất nhiều yêu quái đạo hạnh cao thâm hoành hành, nghe nói Ngũ diệu còn phái ra vô số Thần diệt yêu. Ngươi nói tình huống này sao?"

Hoàng Tuyền gật đầu nói: "Thì ra là các ngươi cũng biết. Ngũ Diệu và Thần thú bốn phương xưa nay bất hòa, kết giới bị hỏng cũng chỉ là cái cớ để tách nhau ra mà thôi. Mấu chốt là ở chỗ Ngũ Diệu vẫn cho rằng thế giới loài người chỉ có con người được tồn tại, không cho phép bất kì yêu ma nào xuất hiện tại đó; mà Thần thú bốn phương lại cho rằng chỉ có người phạm tâm địa độc ác mới hấp dẫn yêu ma, cho nên phản đối hành động trừ yêu. Ngược lại còn cảm thấy nên tiến hành một đợt ‘thanh trừ lớn’, làm cho thế giới loài người đang bản thủ rối loạn khá hơn một chút. Kể từ khi Xạ Hương Vương và Âm Tinh chiến đấu mà chết, bất đồng giữa Thần giới và Thần thú bốn phương càng lúc càng lớn, tách ra cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi."

(*)Xạ Hương Vương: Vua/ chúa núi Xạ Hương.

"Âm Tinh? Là chiến thần sinh ra từ bóng tối sao? Hần giết chết Xạ Hương Vương ư?"

Thủy yêu hoảng sợ hỏi, thế mà nàng không hề hay biết! Là Thần giới hoàn toàn giấu kín chuyện này ư? Xạ Hương Vương chết rồi, đây là chuyện động

trời đó! Có nghĩa là cả thần giới cũng xảy ra biến đổi lớn! Khó trách yêu quái ở phía tây càng ngày càng nhiều, thì ra là do Thần giới không ổn định nên bắt đầu rục rịch chọn rợn.

Hoàng Tuyền miết nhẹ cánh hoa Mị ti lan nhỏ dài, về mặt lại nghiêm túc thâm trầm.

"Ám Tinh bị Xạ Hương Vương đánh vỡ linh hồn rồi phong ấn lại, mà Xạ Hương Vương thương thế quá nặng nên cũng không qua khỏi, thậm chí còn chưa kịp tuyên bố Vương kế nhiệm. Xạ Hương Vương, chính là Vương của Thần giới, có thể sai khiến các Thần, có quyền lực ngất trời. Có thể tưởng tượng chỗ trống này hấp dẫn tới cỡ nào, Ngũ Diệu và Thần thú bốn phương đều muốn có được vị trí này, không ai phục ai, cuối cùng dĩ nhiên tách ra. Thật ra thì kết giới bị phá hư, trách nhiệm vẫn thuộc về Ngũ Diệu. Bọn họ ra quân ồ ạt, phái Thần thanh trừ yêu làm loạn, cũng là vì nguyên nhân này.

Thủy yêu nhú đôi mày xinh đẹp, "Trách nhiệm thuộc về Ngũ Diệu? Nói thế là vì sao?"

"Là Thái Bạch điều khiển kim loại trong Ngũ Diệu gây ra. Nhìn người không thấu, không nhìn ra nữ quan tấu nhạc bên cạnh mình là phản đồ. Kết quả nữ quan kia bị tâm ma hấp dẫn, có được pháp lực vô cùng lợi hại. Núi Xạ Hương quản lý ba ngàn chúng sanh, trong đó cũng có những người phạm tuấn theo Thần. Những người phạm tục này được Thần ban cho những năng lực nhất định như trường sinh, hoặc một ít pháp thuật. Nữ quan bị tâm ma cám dỗ kia, không ngờ lại triệu tập vô số người phạm không phục sự quản lý của núi Xạ Hương, tiến hành phản bội. Chuyện này huyền ảo vô cùng lớn. Thần giới chết rất nhiều người. Cuối cùng phải do Huỳnh Hoạch điều khiển lửa đi hàng phục, mới bắt sống được nữ quan kia."

Mẫu Đơn tròn tròn mắt, nghe đến chăm chú. Những chuyện này đối với nàng mà nói, quả thật còn xa xôi hơn những đám mây trên trời. Nhìn Tư Đồ bên cạnh một chút, mặt hần cũng đầy vẻ nghiêm túc, lắng nghe hết sức cẩn thận, sự lạnh lùng và giận dữ mới này không biết đã chạy đi nơi nào.

"Vậy. Nếu đã bắt được. Sao kết giới gì đấy của núi Xạ Hương còn bị phá hư?"

Mẫu Đơn nhút nhát hỏi, chỉ đơn giản là tò mò mà thôi.

Hoàng Tuyền nhìn nàng một cái, lạnh nhạt nói: "Tỷ tỷ của nữ quan kia len lén thả nàng ra, kết quả lúc ấy Thần giới đại loạn. Tình huống sau đó như thế nào thì ta không biết, chỉ biết hình như nữ quan đó phá hư kết giới. Hơn nữa là phá hư hoàn toàn, tách rời núi Xạ Hương và thành Ám Tinh của Thần thú bốn phương. Vốn dĩ núi Xạ Hương và thành Ám Tinh là do Xạ Hương Vương dùng pháp lực tụ lại một chỗ, bây giờ tách ra, Thần thú bốn phương và Ngũ Diệu cũng không thêm để ý, cứ thế chia ra hai phái. Thần giới chính là do nữ quan kia phá, tất cả biến động, đều từ nàng mà ra.

Mẫu Đơn nuốt nước miếng một cái, nhỏ giọng nói: "Nữ quan này thật là lợi hại. Nàng cũng là Thần sao? Nếu là Thần, tại sao lại muốn phản bội? Thần không phải là sẽ ngồi tít trên cao cho người phạm quỳ lạy sao?"

"Ai nói thần liền thì sẽ ở trên cao cho người quỳ lạy? Tại sao? Vì bọn họ Trường Sinh bất lão? Vì pháp lực bọn họ cao thâm? Nếu như chỉ bằng những thứ này, vậy tại sao phải cúng bái thần? Loài Yêu chúng ta cũng giống như vậy. Chỉ là chúng ta có thất tình lục dục mà bọn họ cho là bản thủ đáng xấu hổ mà thôi. Hừ, làm Thần sẽ phải buông bỏ khát vọng của chính mình, quả thực là cực kì nhàm chán!"

Hoàng Tuyền cười lạnh, tiếp tục nói: "Còn nữ quan kia, rất đáng tiếc. Nàng không phải thần, chỉ được xem như một bán Thần. Nàng là một cô gái người phạm bình thường trong phạm vi quản lý của núi Xạ Hương. Chỉ là bị tiến cống đến Thần giới, làm nữ quan tấu nhạc hầu hạ những vị Thần kia mà thôi. Nếu như là Thần thật, thì chuyện này lại càng buồn cười! Thần giới sẽ không còn thể diện mà chỉ trích yêu quái chúng ta. Nói một cách thẳng thừng, Thần chỉ là một đám lão bất tử buồn tẻ vô vị và không có tình cảm mà thôi!"

Mẫu Đơn cắn môi. Oa. Lần đầu tiên nàng nghe người ta chửi rủa các vị Thần mà người phạm tôn kính như vậy. Kiêu ngạo như thế sợ là chỉ có yêu quái mới dám làm nhĩ. Phạm nhân bọn họ không có gì, cũng không biết gì, việc có thể làm chỉ là sống cho tốt cuộc đời của chính mình thôi.

"Người nói nhiều như vậy, rốt cuộc là có ý gì? Không cho chúng ta đi phía tây sao?"

Tư Đồ chợt lạnh lùng hỏi, cũng không nhìn Hoàng Tuyền, mà nghiêng người yên lặng nhìn hoa Mị ti lan nở hừng hực khí thế bên ngoài đình.

Hoàng Tuyền nhàn nhạt nói: "Ta nói cho các ngươi biết sự thật mà thôi. Hiện tại Yêu Lang núi Yên Hồng cực kì ngông cuồng, tuyên bố muốn lật đổ Thần giới, thống nhất tam giới. Núi Xạ Hương đã phái Trần Minh trong Ngũ Diệu đi quan sát tình huống. Yêu thần hỗn tạp, đạo hạnh đều cao thâm đến nỗi các ngươi không thể nào tưởng tượng, các ngươi còn muốn đi chịu chết hay sao?"

Tư Đồ quay đầu lại nhìn Mẫu Đơn, nhỏ giọng nói: "Ta đã đồng ý với nàng, thì không có lý nào lại đổi ý. Huống chi chúng ta vốn cũng không tính đi từ núi Yên Hồng đâu. Đi qua Hồ Tộc núi Vô Trần về phía tây, cũng có thể tới Vương Thành. Mặc dù xa một chút, nhưng tất nhiên cũng ít nguy hiểm hơn rất nhiều."

Mẫu Đơn kinh ngạc nhìn hần. Về nghiêm túc này, thật sự là Tư Đồ sao? Là nhân yêu ẻo lả, là cái tên ngốc hồ chút là roi nước mắt, hồ chút là so sánh với người ta đó sao? Thì ra hần cũng có thể nghiêm chỉnh như thế. Nàng chợt phát giác mắt nhìn người của mình không được tốt lắm, tự nhiên lại bỏ sót một mặt nghiêm chỉnh của người này. Còn thật sự tưởng hần là một hồ ly biến thái thích nam nhân.

Hoàng tuyền cong khóe miệng, "Người rất có khí khái. Chẳng qua nhờ có chuyện xảy ra, người tính làm như thế nào? Tới lúc đó không chỉ riêng người và Thủy yêu này mất mạng, mà ngay cả nhà đầu người phạm kia cũng phải chết không thể nghi ngờ. Người quyết định đi?"

Tư Đồ mở miệng vừa muốn nói chuyện, Mẫu Đơn đứng lên, cười híp mắt nói: "Quyết định! Ta sẽ không đem thân thể của mình tặng cho con hồ ly này, ta còn muốn giải quyết sớm một chút để nhanh kiếm tiền nữa đó!"

Tư Đồ hơi sùng sốt, hình như không ngờ Mẫu Đơn sẽ nói như vậy. Hoàng Tuyền cũng đứng lên, giũ tay áo rộng thùng thình, dùng giọng điệu lạnh lạnh

mà cười nói: "Đã như vậy, các người cũng không cần đi vòng qua núi Vô Trần xa xôi. Cứ trực tiếp đi qua núi Yên Hồng."

Thủy yêu lẩm bẩm nói: "Nhưng Không phải nơi đó rất loạn sao?"

Hoàng Tuyền thân nhiên nói: "Có ta ở đây, các người có bước vào núi Yên Hồng, cũng bảo đảm không rớt một sợi lông măng."

Lần này không riêng gì Thủy yêu và Mẫu Đơn, mà cả Tư Đồ cũng muốn nhảy dựng lên!

"Ý của người là ?" Đôi môi anh đào của Thủy yêu vì kinh ngạc mà há tròn, nhìn qua cực kì mê người

"Không sai, ta sẽ cùng đi Vương Thành phía tây với các người."

Mẫu Đơn ngập ngừng nói, "Người Tại Tại sao muốn cùng đi với chúng ta?"

Đôi mắt đỏ rực như ma quỷ của Hoàng Tuyền khẽ híp một cái, "Ta đi tìm Phi Yên tính toán chút nợ nần, nhưng lại không muốn đi một mình. Lí do này đã đủ chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Sự Mê Hoặc Của Yêu Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Phong Sa Cốc

Lại đi liên tiếp ba ngày, Mẫu Đơn vẫn không thể tin được lão Xà yêu ngàn năm này lại theo bọn họ đi Vương thành phía tây.

Len lén quay đầu lại nhìn bóng dáng màu trắng bạc này giờ vẫn không lên tiếng mà đi theo sau Thủy yêu. Ba ngày nay hắn không nói gì, cũng không có hành động nào kì dị. Bày ra khuôn mặt tuấn mỹ dường như trời sinh đã đóng băng, không lộ cảm xúc, không có nhiệt độ. Thỉnh thoảng nói hai câu, đều là lạnh lẽo, nếu không phải chỉ đường thì cũng là sắp xếp chỗ nghỉ ngơi.

Mặc dù sau khi hắn đến, mấy tiểu yêu quái dọc theo đường đi cũng tự động tránh ra làm bớt đi rất nhiều phiền toái, nhưng không khí vốn khô hời sáng sủa giữa ba người lại trở nên yên tĩnh nặng nề. Tư Đồ mặt không đôi sắc mà đi, Thủy yêu cũng không nói chuyện, làm hại Mẫu Đơn cũng phải cầm nín theo, cảm giác cực kì không tự nhiên.

Nàng không thể không thừa nhận, sau khi Hoàng Tuyền đi cùng, tốc độ của bọn họ đã nhanh hơn rất nhiều. Khi nào đi, khi nào nghỉ ngơi, đi đường nào gần, hắn đều nắm rõ như lòng bàn tay. Sau ba ngày bọn họ đã ra khỏi vùng rừng núi rộng lớn vô ngần kia.

Hết rừng núi, Mẫu Đơn vốn tưởng rằng sẽ có thành trấn gì đó, không ngờ Hoàng Tuyền lại dẫn bọn họ rẽ vào một chỗ ngoặt thật lớn. Lòng vòng hồi lâu, rồi lại đi tới trước một sơn cốc. Chỉ thấy một cây cầu gỗ hết sức sơ sài bắc ngang, nối liền hai vách núi, trước cầu dựng một tấm bia đá gần như đã bị mài mòn toàn bộ, phía trên khắc ba chữ cổ niên đại xa xưa, cứng cáp hữu lực: "Phong Sa cốc".

"Phong" Mẫu Đơn thấp giọng đọc cả lẫn, nàng chỉ nhận ra được chữ thứ nhất, hơn nữa cũng không chắc chắn. Ai, không có đi học mà ra khỏi nhà thì cái gì cũng không dễ dàng.

"Phong Sa cốc." Tư Đồ đọc tiếp lời nàng, "Nhìn thể chữ này dường như là tấm bia đá rất xa xưa về trước rồi, cái cốc này không lẽ vẫn còn người ở sao?"

Thủy yêu quan sát xung quanh một chút. Chung quanh là mấy tảng đá trơ trụi và vài cái cây lác đác, trước mặt là cây cầu gỗ nhỏ đơn đưa nối liền hai vách núi, nhìn không chắc chắn chút nào. Bên cạnh cầu hình như vốn nên có hai dây xích sắt, nhưng giờ chỉ còn lại một, hơn nữa gió núi rất lớn, thoắt cho nó không ngừng lay động, cầu gỗ phát ra tiếng va chạm "ken két", làm người ta sợ ê răng.

Hai chân Mẫu Đơn không tự chủ được có chút nhũn ra, cổ cười nói: "Cái đó. Không phải là chúng ta sẽ đi qua cây cầu này chứ? Các người nhìn cây cầu này. Cũng cổ xưa như vậy rồi. Nên đổi đường khác thôi."

Hoàng Tuyền cười nhạt một tiếng, "Có liên quan gì? Chẳng lẽ còn có thể té xuống hay sao?"

Y đi thẳng tới, đưa tay vỗ nhẹ lên đầu cầu, chỉ thấy từng mảnh gỗ vụn bị y vỗ mà là tã rớt ra, bị gió thổi bay xuống dưới vách núi sâu thẳm, tối đen không nhìn thấy đáy. Mặt mày Mẫu Đơn trắng bệch, cây cầu này rõ ràng là đã hư cũ không thể găm lên trên nữa! Thật sự muốn đi qua sao?!

Hoàng Tuyền quay đầu nhìn nàng một chút, không nói gì mà xoay người bước lên cầu gỗ trước. Một tràng âm thanh "ken két" chói tai lập tức vang lên. Bóng dáng màu trắng bạc của Hoàng Tuyền đứng trên cầu gỗ chật hẹp, mây mù bao phủ chung quanh hắn, thoạt nhìn lại như đạp mây cười gió mà đi, còn đi rất nhanh.

Thủy yêu dịu dàng nói: "Mẫu Đơn, người đi lên trước đi. Đừng sợ! ta sẽ ở phía sau nhìn, nếu như có xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ta nhất định có thể bảo vệ người được bình an."

Mẫu Đơn miễn cưỡng gật đầu, bước từng bước nhỏ đến trước cầu. Nhắm mắt lại đạp lên cầu gỗ đóng đũa, hai cái tay nắm chặt xích sắt bên cạnh, không dám nhìn xuống chân dù chỉ một lần.

Giọng nói của Hoàng Tuyền vang lên phía trước, nghe trống rỗng, không ngừng vọng lại trong sơn cốc.

"Đi nhanh một chút, đi càng chậm càng nguy hiểm."

Mẫu Đơn nhắm mắt lại run giọng nói: "Đừng. Đừng thúc giục ta." Nàng mò xích sắt, từng tắc từng tắc dịch chuyển về phía trước, vô cùng chật vật.

Thủy yêu ở phía sau len lén che miệng cười, cũng không dám phát ra âm thanh, sợ hù dọa nàng.

Mây mù lượn quanh trên vách đá, nơi nào đập vào mắt cũng là một mảnh trắng xóa, không nhìn thấy gì. Thật ra cầu gỗ rất ngắn, nếu theo tốc độ đi bộ bình thường, thì rất nhanh đã tới. Nhưng Mẫu Đơn lê lét nửa ngày, mà một nửa cũng chưa qua được. Gió núi thổi qua, cầu gỗ lung lay, làm Mẫu Đơn càng thêm sợ đến hết lên, đứng cứng ngắc ở đó làm thế nào cũng không dám bước thêm một bước.

"Mẫu Đơn, hay là để ta công ngươi qua nha?"

Thủy yêu lo lắng nhìn gương mặt trắng bệch của nàng, chỉ sợ đã bị dọa không nhẹ.

Tư Đồ nói nhỏ: "Thủy yêu, ngươi công nàng đi nhanh đi. Còn chậm như vậy nữa, không chỉ làm cho nàng sợ hơn, mà cũng càng nguy hiểm hơn."

Hắn nhìn thoáng qua Hoàng Tuyền đã sớm đi tới đầu cầu, trong mắt có hăm dọa, có đồ kỵ, cũng có chán nản. Ai cũng không biết, hắn hoài niệm cảm giác dùng tay chạm vào những thứ xung quanh đến cỡ nào, không phải dùng cơ thể của Mẫu Đơn, mà dùng chính thân thể của mình. Nhưng cho dù có được thân thể thì thế nào? Hắn từ đầu đến cuối vẫn chỉ là yêu hồ nửa đười đười không có bản lĩnh mà thôi.

Lần đầu tiên trong đời, hắn cảm thấy mình thật buồn cười và yếu đuối, lại hận mình không làm được gì.

Thủy yêu dễ dàng bế Mẫu Đơn đang không thể nhúc nhích lên, hai chân lướt như bay, chỉ một chút nữa là tới được đầu cầu. Chợt nghe "phụt" một tiếng, cầu gỗ đột nhiên đứt ra! Thủy yêu kêu lên một tiếng, không kịp phản ứng, đã lập tức rớt xuống!

Tư Đồ theo phản xạ đưa tay nắm, nhưng bàn tay trong nháy mắt xuyên qua thân thể Mẫu Đơn —— hắn là linh hồn! Không thể chạm vào bất cứ thứ gì! Hắn tuyệt vọng nhìn hai người đang nhanh chóng rơi xuống, há to miệng nhưng không thể kêu được gì!

Cơ hồ là trong nháy mắt, trước mặt lóe lên ánh sáng bạc, một luồng gió cực kì sắc bén lao tới từ đầu cầu. Ánh sáng màu bạc kia thật nhanh đã được Thủy yêu và Mẫu Đơn sợ tới bất tỉnh, chợt lóe một cái, hai người đã an toàn yên ổn ở đầu cầu!

Quá nhanh, tất cả cơ hồ chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt! Tư Đồ chỉ kịp nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ. Là một mảng xà vô cùng to lớn màu trắng bạc! Nó tiếp được hai người Thủy yêu, quay đầu một cái đã đưa hai người lên tới đầu cầu. Trong khoảnh khắc quay lại, cái miệng khổng lồ há to, răng nanh trắng hếu, đầu lưỡi phân nhánh đỏ tươi, cực kì đáng sợ.

Tư Đồ hoảng sợ nhìn kĩ lại, mảng xà đã biến mất trong nháy mắt, cứ như ảo giác. Chỉ còn lại Hoàng Tuyền, vẫn một thân xiêm y màu trắng bạc như cũ, sắc mặt bình tĩnh đứng ở bên cầu, cúi đầu nhìn Thủy yêu đỡ lấy Mẫu Đơn đang bất tỉnh.

"Không sao chứ?" Hắn trầm giọng hỏi Thủy yêu.

Thủy yêu lắc đầu, bế Mẫu Đơn lên, thở dài nói: "Chỉ là đã hù dọa Mẫu Đơn thâm trầm rồi."

Hoàng Tuyền liếc qua sắc mặt trắng bệch của Mẫu Đơn, lạnh nhạt nói: "Người phạm tội nhiên không thể nào ngăn cản những tai nạn xảy ra đột ngột này, ôm nàng đi đi. Sắp tới Phong Sa cốc rồi." Hắn ngừng đầu nhìn Tư Đồ, lạnh nhạt nói: "Người thấy được cái gì? Sao bộ dạng sợ hãi như vậy?"

Tư Đồ rú mắt, không nói gì, bay thẳng đến trước mặt Mẫu Đơn, nói: "Để ta nhập vào người nàng thì tốt hơn, như vậy cũng có thể đi nhanh hơn một chút."

Hắn nhìn thấy rồi! Nguyên hình của Hoàng Tuyền! Dù cho y thu lại cực nhanh, hắn vẫn thấy được mảng xà khổng lồ kia! To lớn như một con rồng. Đó là nguyên hình của yêu ngàn năm ư?

Dọc theo đường đi không có ai lên tiếng, đi qua cầu gỗ đến vách đá đối diện, không ngờ phong cảnh lại hoàn toàn biến đổi. Nào cây cối xanh um, nào hoa nở rộ xinh đẹp, nào ánh mặt trời tháng bảy tươi sáng hoàn toàn biến mất ở đây. Đập vào mắt chỉ có cát vàng tung bay khắp trời, màu vàng đất kia che cả mặt trời trên đỉnh đầu. Bốn phía chỉ có chút cây cối lơ lơ kì dị, sinh trưởng bên cạnh mấy tảng đá lởm chởm bên nhon.

Đi thật lâu, vẫn không có ai nói chuyện. Không phải bọn họ không muốn nói, mà là trong tình huống gió lớn thổi cát bay đầy trời, ngay cả mắt còn không mở ra nổi, huống chi là nói chuyện. Chỉ sợ vừa há miệng, đã hứng trọn một hóp cát. Hoàng Tuyền vẫn vững vàng đi trước mặt như cũ, đáng tiếc cũng nhếch nhác y như hai người phía sau. Đầu đầy cát vàng, xiêm y trắng bạc cũng đổi màu y như mấy cây cối kì dị ven đường kia. [Còn đâu hình tượng lạnh lùng, tiêu sái =))]

Phong Sa cốc, cái tên này đặt vậy quá đúng rồi. Thật sự còn có người ở trong hoàn cảnh đáng sợ này sao?

*Phong sa: Gió cát/ bão cát

Đi mãi đi mãi, giống như không có điểm cuối. Đi cho đến khi sắc trời tối xuống rõ rệt, bão cát mới dần dần nhỏ đi. Đất hoang trống trải, có ánh đèn loáng thoáng lóe lên đằng xa, tựa như ngôi sao hy vọng.

Ánh mắt Thủy yêu nhất thời sáng lên. Đi cả ngày trời ở cái nơi gió cát bụi bặm này, mỹ nhân tuyệt sắc gì cũng giờ phút này cũng không còn nhìn ra. Bây giờ chuyện nàng muốn làm nhất là tìm một chỗ không có bão cát mà lau rửa cho sạch sẽ.

"Chỗ này đến giờ vẫn còn có người ở ư?" Tư Đồ nhập vào người Mẫu Đơn, kinh ngạc nói.

Hoàng Tuyền không nói gì, nhưng vẻ mặt có chút quỷ dị. Thật lâu mới thốt ra một câu, "Đi nhanh một chút, bây giờ chính là thời gian người Phong sa cóc ra ngoài hoạt động."

Thủy yêu và Tư Đồ liếc mắt nhìn nhau. Lúc này ra ngoài hoạt động? Buổi tối mới ra ngoài? Đây là kiểu tập tính gì vậy?

Thật ra nơi này không mấy khác thành trấn nhỏ bình thường, chỉ là không có đường phố đá xanh. Đường phố ở đây dùng cát vàng trộn với gạo nếp làm thành những mảnh gạch trải thành, đập lên hình như còn hơi nhũn ra.

Nhà cửa hai bên đường đều dùng cát vàng trộn với gạo nếp xây nên, thuần một màu vàng đất. Từ ki ơ đồ treo cao trước cửa quán rượu, bên trong người đến người đi vô cùng náo nhiệt. Sắc trời đã tối hẳn, đường phố dần dần đông người. Nhóm người bán hàng rong đồng loạt chuẩn bị tốt gian hàng của mình, các loại hàng hóa ào ào bày lên mặt bàn, tiếng rao hàng vang lên nhộn nhịp. Nhìn kĩ lại, hàng bán đều là đồ thủ công, ngay cả trang sức cho các cô gái cũng là hàng thủ công. Không có vàng bạc, tất cả đều làm bằng loại xương gì đó hoặc trắng hoặc vàng, cũng nhẹ nhàng thoải mái.

*Tứ: Rượu; Kì: Cờ

Nhưng luôn có một loại cảm giác cổ quái.

Thủy yêu lặng lẽ nhìn chung quanh, nhẹ giọng nói: "Sao bọn họ. Đều nhìn chúng ta?"

Người đi trên đường đều dùng vẻ mặt quái dị mà nhìn chằm chằm ba người bọn họ, cứ như bọn họ là loại người ngoại tộc. Mặc dù không có sát khí ngất trời như ở Bách Yêu trấn, nhưng cũng khiến người ta thấy không thoải mái.

"Người đây rất ít thấy lũ nhân đến từ ngoài cốc. Phong Sa cóc chỉ lớn chừng này, người nào mà không biết nhau? Đột nhiên nhìn thấy mấy khuôn mặt xa lạ, kinh ngạc cũng là bình thường. Yên tâm, bọn họ không có ác ý."

Về mặt Hoàng Tuyền tự nhiên, bước đi không chút rối loạn, mặc cho những người đó ý vị ngó nhìn.

Trang phục của những người này đều vô cùng quái dị. Một mảnh vải màu xám tro bao từ đầu đến bả vai, chỉ lộ ra đôi mắt đen u tối, nhìn người chăm chăm, có chút đáng sợ.

Một đường đi tới, bọn họ lại bị nhìn ngó như xem khi, đến mức dạt ra một đường rộng rãi cho bọn họ. Người hai bên đứng thành hàng, bàn tán xôn xao, đôi mắt đen nhánh lóe sáng, quỷ dị khiếp người.

"Hoàng Tuyền." Thủy yêu đi hồi lâu, rốt cuộc không nhịn được nhỏ giọng kêu hắn, "Ồ đây tại sao lại không có khách sạn? Chẳng lẽ chúng ta phải đi xuyên qua Phong Sa cóc suốt đêm sao?"

Hoàng Tuyền quay đầu lại, chậm rãi nói: "Ồ đây không có khách sạn, muốn dừng chân thì cần phải tới nhà dân. Đi tới không xa còn có rất nhiều hộ gia đình, để xem vận số chúng ta thế nào, có thể gặp chủ nhà 'khách khí' một chút hay không."

"Khách khí một chút?" Thủy yêu nghi ngờ nhìn hắn, lại nghe hắn lạnh nhạt nói: "Bởi vì đến ban ngày, tất cả mọi người ở đây đều sẽ biến thành cương thi."

Bạn đang đọc truyện *Sự Mê Hoặc Của Yêu Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Cương Thi Sống

Thủy yêu biến sắc: "Cương thi? Chẳng lẽ nơi này là. ?!"

Hoàng Tuyền gật đầu, "Người đoán đúng rồi, thật ra thì Phong Sa cóc chính là cóc cương thi sống trong truyền thuyết. Ban ngày chết đi biến thành cương thi, ban đêm tỉnh lại biến thành người bình thường, ngàn năm như một ngày. Nơi này không có tuổi thọ, không có già trẻ, bởi vì nơi này chưa từng

có sự sống. Bọn họ đã sống như vậy gần ngàn năm, họ đều là linh hồn của nhóm người phạm đầu tiên tới Phong Sa cốc chết đi mà hóa ra."

Thủy yêu kinh ngạc nhìn y hồi lâu, mới nhẹ giọng nói: "Hoàng Tuyền. Người rõ ràng là bị phong ấn rồi. Sao lại biết nhiều chuyện như vậy? Chuyện ở núi Xạ Hương mới vừa xảy ra người đã biết rõ ràng như vậy, đường lối chung quanh cũng vô cùng quen thuộc. Người rất cuộc. ?"

Hoàng Tuyền nhàn nhạt liếc nàng một cái, "Ta tự biết rõ thủ đoạn trò đời, không cần nói cho người biết. Các người chỉ cần đi theo ta là được rồi."

Thủy yêu cắn môi, không nói gì thêm.

Xuyên qua đường phố náo nhiệt, rẽ vào một chỗ ngoặt, ba người đi tới một con phố nhỏ yên tĩnh. Hai bên đều là nhà cửa thuần một màu vàng đất, không có ánh đèn, không âm thanh. Sắc trời đã hoàn toàn tối đen, gió đêm xen lẫn cát vàng gào thét thổi qua, ở nơi yên tĩnh này, có cảm giác rất quý dị.

Hoàng Tuyền tùy tiện đến trước một ngôi nhà, gõ lên cánh cửa gần như đã mục nát, phát ra tiếng vang nặng nề, nghe có chút kinh hãi. Bên trong cửa truyền ra âm thanh "ken két", hình như là có người từ trong nhà đi ra mở cửa. Tiếng bước chân rất nhỏ dần dần truyền đến, đi thẳng đến cửa, ngừng lại.

"Là ai?"

Một giọng nói khàn đục, khô khan truyền tới từ sau cánh cửa, già nua, không chút pháp phông, hơn nữa lại cứng nhắc đến đáng sợ.

Hoàng Tuyền trầm giọng nói: "Khách qua đường, hi vọng có thể ở nhờ một đêm."

"Chỉ" một tiếng, cánh cửa không tiếng động được mở ra, trong bóng tối hé ra khuôn mặt xám trắng tràn đầy nếp nhăn. Một đôi mắt vẫn đục, thất thần mang theo thần sắc quý dị mà nhìn thật kỹ ba người bọn họ. Giọng nói trống rỗng lại phun ra từ miệng.

"Khách ở xa tới, ta rất hoan nghênh. Nhưng trước giờ dần sớm mai nhất định phải rời khỏi nơi này, nếu có thể làm được như lời ta nói, xin mời vào nhà cùng ta".

Thủy yêu vừa muốn cự tuyệt, sớm như vậy! Sợ rằng trời còn chưa có sáng! Sao lại đuổi người?

Hoàng Tuyền lại lập tức đáp: "Có thể, chúng ta nhất định sẽ rời khỏi trước giờ dần, tuyệt đối không ở lâu!"

Thủy yêu kinh ngạc nhìn hần, nhưng Hoàng Tuyền không nói lời nào, theo ông lão kia bước vào bóng tối. Tư Đồ đi qua, nói nhỏ bên tai Thủy yêu: "Sau giờ dần trời đã sáng, bọn họ cũng sẽ biến thành người chết. Chúng ta đi sớm một chút mới đúng."

Thủy yêu mím môi, mặt không chút thay đổi mà đi theo Mẫu Đơn đang bị Tư Đồ nhập thân vào nhà. Cho dù hần có đứng đi chẳng nữa, cũng cần gì phải làm cao, cái gì cũng không chịu nói? Bộ yêu quái ngàn năm là giỏi lắm sao?!

Phía sau cánh cửa rất đơn sơ, một cái sân nhỏ nhỏ, vài cái thùng và dây thừng để dựa vào tường đất. Giữa sân là một cây hòe trơ trọi, không mấy cao to. Trong sân cũng một màu vàng đất như ngôi nhà, không chút ánh sáng.

Ông lão dẫn họ tới một gian phòng bên tay trái, nhẹ nhàng đẩy một cái, cửa liền mở ra. Ông ta khô khốc nói: "Nghỉ ngơi ở chỗ này đi. Xin lỗi không có thức ăn gì có thể cho các người ăn, nếu như đói bụng, có thể đến chợ phía trước mua chút rượu và thức ăn. Giải quyết tạm bữa tối."

Hoàng Tuyền thản nhiên nói cảm ơn, về mặt tự nhiên bước vào gian phòng tối đen. Ông lão xoay người đi vào gian phòng bên tay phải, đóng cửa lại, sau đó không phát ra chút âm thanh nào nữa.

Hoàng Tuyền vung tay áo lên, mở tay ra, một ngọn lửa màu xanh biếc lóe ra từ lòng bàn tay, tức khắc chiếu sáng cả gian phòng. Trong phòng trống rỗng, ngay cả một cái bàn cũng không có. Góc tường đặt hai cái ghế gãy, kê hai bên vách tường là giường gỗ. Trên giường không chăn không nệm, chỉ có hai tấm ván giường trống không, phủ đầy bụi bặm. Trên bức tường lối lõm treo vài cái cuốc, vài cù, ... đồ đạc lỉnh tinh, ngoài ra không còn gì khác.

Thủy yêu bước tới bên giường, nhẹ nhàng quẹt nhẹ lên ván giường, giơ tay lên nhìn, đầu ngón tay trắng nõn đã nhuộm đầy bụi đất đen thui. Nàng chán ghét nhũn mảy, lập tức huy động pháp lực. Chỉ thấy ngón tay của nàng từ từ chảy ra nước, rửa trôi bụi bặm xuống đất.

Tư Đồ đi tới góc tường, kéo hai cái ghế gãy ra ngoài, dùng sức thổi hai cái, nhất thời bụi bặm bay đầy trời. Hần vung tay áo, lại thổi hai cái, lấy tay phui qua loa, rồi ngồi lên trên. Vừa than thở, nói: "Quả nhiên là cốc cương thi sống, bình thường chắc bọn họ cũng không cần dùng giường nhỉ?"

Mới vừa nói xong, bỗng nhiên cảm giác được ý thức của Mẫu Đơn lóe lên trong lòng, hần lập tức thoát ra khỏi người nàng, đứng ở bên cạnh nhìn nàng từ từ mở mắt.

"Đây. . . Đây là đâu vậy?" Nàng dụi mắt, mơ màng hỏi, cảm thấy toàn thân mệt mỏi rã rời.

"Phong Sa cốc. Chúng ta bây giờ đang tá túc nhà dân nơi này, sáng sớm ngày mai phải đi." Thủy yêu bước tới, dịu dàng nói: "Mẫu Đơn người mệt mỏi rồi nhanh ngủ đi, ta đã làm sạch giường rồi. Ngày mai phải đi trước giờ dần đấy."

Mẫu Đơn cố hết sức đứng lên khỏi ghế, buồn bực kêu lên: "Giờ dần? Không thể nào? Vậy ta còn ngủ cái gì được nữa? Ngủ không tới mấy canh giờ đã phải dậy! Đúng rồi, bây giờ là giờ gì rồi?"

Hoàng Tuyền ngồi ở bên cửa sổ, ngửa đầu nhìn bầu trời tối đen, lạnh nhạt nói: "Có thời gian than phiền không bằng đi ngủ sớm một chút, hiện tại đã sắp tới giờ Tý. Động tác nhanh một chút thì còn có thể ngủ được hai canh giờ."

Mẫu Đơn quay đầu lại nhìn hấn, cười lạnh một tiếng, "Thật là oai phong ha! Khí thế quá ha! Mọi người đều đi cùng đường, tại sao chúng ta đều phải nghe lời người? Tự động tham gia vào là người, bây giờ còn muốn làm thủ lĩnh sao?"

Hoàng Tuyền ngược mắt nhìn nàng, ánh mắt cực kỳ lạnh lùng, Mẫu Đơn có chút sợ, nhưng vẫn quật cường mắt to trừng mắt nhỏ với y, hai người trợn mắt nhìn nhau nửa ngày. Hoàng Tuyền quay đầu đi, khinh thường nói: "Có ngủ hay không là chuyện của người, sáng sớm ngày mai không dậy nổi gặp phải phiền toái thì đừng có hối hận."

Mẫu Đơn hừ một tiếng, giận dữ xoay người bước ra khỏi cửa. Tư Đồ cũng bay theo ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Hoàng Tuyền nhìn trời và Thủy yêu mắt tự nhiên.

"Mẫu Đơn là người thẳng tính, người cần gì phải trêu tức nàng." Thủy yêu ngồi trên giường, nhỏ giọng nói sang.

Hoàng Tuyền yên lặng nhìn nàng, nhìn thật lâu, mới sâu kín mà nói: "Người không cần. . . Các người không cần lo lắng gì cả. Nếu ta muốn làm gì, đã làm từ lâu. Yên tâm đi."

Thủy yêu cắn môi không nói gì, nhìn nhau hồi lâu, lại dịu dàng nói: "Hoàng Tuyền. Người bị phong ấn bao lâu? Trong lúc bị phong ấn, thì làm gì ở đây?"

Hoàng Tuyền lạnh nhạt nói: "Hỏi việc này làm gì?"

"Không có gì. Nếu như người không muốn nói thì thôi."

"Ta bị phong ấn bảy trăm năm, trong lúc bị phong ấn thì không làm gì cả, chỉ thôi nó." Y rút một cây sáo màu xanh ngọc từ thắt lưng, tỉ mỉ vuốt ve chơi đùa, ánh mắt lại trở nên vô cùng dịu dàng, giống như ngày đó y nhìn Mị ti lan. Chuyên chú, trầm miên, thâm tình.

Thủy yêu im lặng đưa mắt nhìn vẻ mặt dịu dàng của y, một yêu quái như thế, việc gì khiến y đau khổ đến bảy trăm năm? Là một cô gái sao? Cô gái kia gọi là "Tiểu Tứ nhi"? Hấn mới vừa thấy nàng thì đã gọi nàng bằng cái tên này, chẳng lẽ nàng và cô ấy đáng đáp rất giống nhau sao?

Nàng có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, chính nàng cũng không biết bản thân trở nên tò mò như vậy từ lúc nào, nhưng nàng không hỏi. Chỉ lẳng lặng nhìn hấn vuốt ve cây sáo, nàng bỗng có chút hâm mộ.

"Hoàng Tuyền, thổi một khúc được không? Giai điệu ngày đó nghe được rất hay."

"Bây giờ không muốn thổi."

"Hoàng Tuyền, tại sao người lại bị phong ấn?"

"Chuyện không liên quan đến người."

Nàng trầm mặc, không nói thêm câu nào nữa. Ánh trăng xuyên thấu qua tầng tầng cát vàng tràn ngập bầu trời, có chút lạnh lẽo, thê lương rọi qua cửa sổ, chiếu lên mặt đất màu vàng. Kéo cái bóng của y ra thật dài thật dài, kéo đến tâm mắt nàng, sau đó chậm rãi di động, đưa bóng dáng y vào lòng mà cất giấu.

"Thứ gì không biết! Nhìn bộ dáng vút đi của y xem!" Mẫu Đơn nặng nề giậm chân xuống, hận không thể giẫm cho thủng cả đất.

Tư Đồ đứng ở sau lưng nàng, nhỏ giọng nói: "Nhưng ta cảm thấy y làm nhiều chuyện đều đúng đắn. Nếu như người không muốn ngày mai không dậy nổi, thì nhanh đi ngủ đi."

Mẫu Đơn chợt ngừng đầu nhìn hấn chăm chăm: "Người nói lại lần nữa xem?!"

Tư Đồ ho một tiếng: "Cái đó. Thật ra thì. Dậy sớm một chút cũng không có gì không tốt. Đi ngủ sớm một chút cũng không có gì không tốt. Dĩ nhiên nếu như người không muốn ngủ cũng không sao. Nhưng ta cảm thấy ngủ vẫn tốt hơn."

"Người nói cái gì vậy?" Mẫu Đơn khó hiểu nhìn bộ dạng căng thẳng của hấn, "Nói năng lộn xộn, ta thấy người nên đi ngủ là người mới đúng đó."

Tư Đồ nở nụ cười khô, cái gì cũng nói không xong. Hấn thật là ngu ngốc, biết rõ nàng sẽ không bao giờ nói được lời gì tốt đẹp, tại sao còn muốn đi theo ra ngoài? Nơi này ban ngày mới có cương thi sống, nàng vốn sẽ không gặp nguy hiểm. Như đã nói qua, dù thật sự gặp phải nguy hiểm, có hấn cũng như không có, trừ việc có thể chạy trốn nhanh hơn một chút, hấn căn bản không có bất kì bản lĩnh nào.

Hấn bỗng nhiên có chút khinh bỉ chính mình, tu luyện hai trăm năm, mà ngay cả một cái đuôi cũng không tu được. Hấn mới là người ngu ngốc nhất. Vì một nam tử không giải thích được, không quen không biết mà vút bỏ nguyên thân mình thật vất vả mới tu luyện được, lại ám nhảm người, làm hại tiểu cô nương này đi theo mình phiền toái. Thật ra thì mấy chuyện lung tung rồi rắm này đều là do một tay hấn gây ra. Hấn có tư cách gì mà giảng đạo với Mẫu Đơn? Nàng ấy là một cô gái cá tính trong sáng, vốn nên gả cho người để người yêu thương, chứ không phải ở đây để đi theo một hồ yêu sờ cũng sờ không được, trải qua gian nguy, tới Vương Thành phía tây.

Hắn là tên yêu quái vô dụng nhất. Mẫu Đơn nói đúng, hắn chính là một hồ ly nhân yêu. Bản lãnh gì cũng không có, còn rất thích tự cho là đúng. Thiên hạ không ai ngốc như hắn.

". Tur Đồ!" Mẫu Đơn chợt dừng sức huơ tay trước mắt hắn, hắn hoảng hồn vội vã ngáng đầu.

"Ta gọi ngươi dậy giờ lâu rồi đó! Ngươi ở đây ngăn người gì vậy? Nếu như muốn nghỉ ngơi, thì nhanh đi nghỉ ngơi đi!"

Hắn sững sốt một chút, lại thấy nàng nhoèn miệng cười, nói: "Bây giờ ta không tức giận nữa! Ngươi nói đúng! Ý kiến của Hoàng Tuyền đều đúng! Là tại ta ngang ngạnh thôi! Chúng ta trở về đi!"

Hắn lại nhất thời nói không nên lời, ngơ ngác nhìn bộ dáng cười tủm tỉm của nàng. Trong lòng chợt có thứ gì đó mềm mại lan tỏa ra, khiến tay chân hắn lỏng lỏng, không biết nên ứng phó như thế nào. Thật xa lạ, lại không hề chán ghét.

"Trở về đi thôi! Còn ngăn người cái gì? Hôm nay ngươi nhập thân đi cả ngày mệt mỏi rồi hà?" Nàng đảo mắt hỏi hắn.

Tur Đồ chợt cười khê, "Ta là linh hồn, sao có thể mệt mỏi? Ngược lại là ngươi, bây giờ đã gần tới giờ sủu rồi, còn không tính đi ngủ sao?"

Mẫu Đơn oa oa kêu lên, vội vàng xông vào trong nhà.

"Chỉ còn hai canh giờ! Nói sao cũng phải ngủ một chút! Nếu không ngày mai thật sự không thể lên đường!"

Nàng vọt vào phòng, cũng không quản không khí yên lặng, quái dị giữa Hoàng Tuyền và Thủy yêu, nói ngủ ngon xong liền bò lên giường, mới chút đã ngủ mất rồi.

Nàng bị người lay tỉnh, cảm giác như vừa mới nhắm mắt lại đã bị lay dậy. Nàng bực mình vẫy tay, lầu bầu nói: "Đừng làm rộn. Trời còn chưa sáng đây."

Tiếng nói êm ái của Thủy yêu vang lên bên tai nàng: "Mẫu Đơn! Giờ Dần rồi! Mau dậy đi! Không đi nữa sẽ muộn mất!"

Nàng giật mình theo bản năng, lập tức ngồi dậy, chỉ cảm thấy toàn thân không có chỗ nào là không đau nhức. Than thở một tiếng, Mẫu Đơn ngo ra ngoài cửa sổ, trời mới vừa tờ mờ sáng, mặt trời còn chưa có mọc, thứ cát vàng kia vẫn tung bay khắp chốn.

"Mới sớm như vậy đã đi? Có ai có thể nói cho ta biết tại sao không?"

Nàng cào tóc, xuống giường mang giày, vừa đứng lên, chỉ cảm thấy người mất thăng bằng, thiếu chút nữa đã nhũn xuống. Thủy yêu vội vàng vịn nàng lại, quay đầu nói với Hoàng Tuyền: "Xem ra Mẫu Đơn đã mệt mỏi lắm rồi, để ta công nàng đi vậy!"

Mẫu Đơn khó hiểu nhìn bọn họ, "Tối qua vẫn chưa có hỏi, sao các ngươi phải đi gấp như vậy? Ít gì cũng phải đến giờ Mẹo chứ?"

Hoàng Tuyền sửa sang lại tay áo, lạnh nhạt nói: "Giờ Mẹo bọn họ cũng đã bắt đầu hoạt động, bây giờ còn không đi, bọn họ cũng sắp tới nơi!"

"Bọn họ?" Mẫu Đơn nghi ngờ nhìn Hoàng Tuyền, "Bọn họ là ai?"

Vừa dứt lời, chỉ nghe cánh cửa bị thứ gì đó hung hăng nện một cái, nhất thời rung rinh không dứt. Mẫu Đơn hoảng sợ nhìn chằm chằm cánh cửa, nhỏ giọng nói: "Ai thế?!"

Hoàng Tuyền nhướn mày, vươn tay ra khỏi tay áo rộng rãi.

"Cương thi sống. Cư dân Phong Sa cốc."

Mẫu Đơn thờ hốc vì kinh ngạc! Chỉ thấy cửa bị người ta dùng một chưởng xuyên qua, một cánh tay xám đen khô héo như vỏ cây thò vào, ngón tay điên cuồng cào cấu, móng tay đen nhánh bén nhọn, cùng với tiếng thét quỷ dị chói tai, điên cuồng quơ quào.

#####

Ngẫu nhiên nói rõ một chút về phương pháp ghi nhớ thời gian Trung Quốc cổ đại.

Cổ đại dùng mười hai địa chỉ để ghi nhớ thời gian, một ngày chia làm mười hai canh giờ, phân biệt thành:

Giờ tý —— nửa đêm không giờ.

Giờ sủu —— nửa đêm hai giờ sáng.

Giờ dần —— rạng sáng bốn giờ.

Giờ Mẹo —— sáu giờ sáng.

Giờ Thìn —— buổi sáng tám giờ.

Giờ Ty —— mười giờ sáng.

Buổi trưa —— mười hai giờ trưa.

Giờ Mùi —— hai giờ chiều.

Giờ Thân —— bốn giờ chiều.

Giờ Dậu —— sáu giờ chiều.

Giờ Tuất —— gần tối tám giờ.

Giờ hợi —— mười giờ tối.

Như thế tính ra, Mẫu Đơn bọn họ trước bốn giờ sáng phải rời khỏi Phong Sa cốc. Nhưng bởi vì ngày hè tháng bảy trời mau hùng đông, cho nên mới bốn giờ cũng đã tờ mờ sáng

Bạn đang đọc truyện *Sự Mê Hoặc Của Yêu Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Không Thể Nhập Thân.

Mẫu Đơn chỉ cảm thấy lông măng toàn thân đều dựng ngược! Hoàng sợ kêu lên: "Là cái gì vậy?!"

Hoàng Tuyền giờ tay ra, trong lòng bàn tay là một đám lửa xanh âm u, y phóng nhanh đến trước cửa, dễ dàng nắm lấy cái tay khô héo kia. Chỉ nghe ngoài cửa truyền đến một tràng gào thét, cái tay kia tức khắc đau đớn vận vẹo, liều mạng vùng vẫy.

Hoàng Tuyền buông tay ra, cánh tay khô héo kia lập tức rút trở về. Hắn một cước đá văng cửa phòng, quay đầu lại kêu lên: "Đi mau! Bọn chúng đã bắt đầu hoạt động!"

Thủy yêu công Mẫu Đơn trên lưng, chạy vội ra ngoài. Vừa ra tới cửa, đã nhìn thấy một đám người đứng lố nhố ở cổng chính! Tầm vài xám quần trên đầu hơi rớt xuống, lộ ra khuôn mặt xám ngoét vô hồn, chỉ có đôi mắt đỏ tươi như máu, nhìn chằm chằm bọn họ, khiến người ta khiếp sợ.

Mẫu Đơn kinh hãi không còn gì để nói, chỉ có thể trốn to mắt nhìn đám cương thi sống giờ cánh tay khô héo, muốn nhanh chóng bắt lấy bọn họ.

Hoàng Tuyền thật nhanh nện tránh thoát mấy con cương thi, kéo Thủy yêu chạy vội về phía cửa. Mẫu Đơn ở trên lưng nàng bị lắc lư đến nỗi muốn phun hết ruột gan ra ngoài, nhất thời sắc mặt trắng bệch.

Sau lưng đột nhiên bị vỗ một cái, xé đi một mảng y phục. Mẫu Đơn không thể ức chế nổi hét to lên, vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đôi tay đen đúa như nhánh cây đang đặt trên vai nàng, mùi hôi rửa lạnh lẽo xông vào mũi, gương mặt xám ngoét vô hồn đối diện với nàng, cái miệng tím ngắt ngoác to, hàm răng vàng lia chìa chực cắn lấy nàng!

Mẫu Đơn sợ tới mức la cũng la không nổi! Thủy yêu đang trước chợt nhảy dựng lên một cái, công theo Mẫu Đơn tránh được đám cương thi dây dưa không dứt kia, lại lắc lư khiến nàng thiếu chút nữa đã phun ra.

Tư Đồ đang bay bên cạnh Mẫu Đơn, lo lắng nhìn sắc mặt trắng bệch của nàng, không nhịn được nói: "Dứt khoát để cho ta nhập vào người đi! Như vậy Thủy yêu nhẹ nhõm, người cũng thoải mái một chút!"

Mẫu Đơn muốn nói cũng không nói nổi, không thể làm gì khác hơn là dùng sức gạt đầu. Bóng dáng Tư Đồ lóe lên, liền muốn chui vào người nàng. Rồi chợt giống như va phải bức tường vô hình, lập tức bắn ra ngoài! Hắn kinh ngạc nhìn Mẫu Đơn, sắc mặt nàng đã trắng bệch gần như muốn ngất đi!

Hắn Tại sao không thể nhập thân?!

Tư Đồ vội vàng muốn thử nhập vào người nàng, rồi lại bị bắn ra ngoài! Lần này hắn luống cuống, nhất thời cũng không biết nên làm cái gì cho phải! Mẫu Đơn nhẫn nại quay đầu nhìn hắn, suy yếu hỏi "Còn chưa được sao? Ta sắp sửa. chịu không nổi rồi!"

Tư Đồ vội la lên: "Mẫu Đơn người đừng vội! Kiên nhẫn một chút! Ta sẽ lập tức vào được!"

Hắn gắng sức nhập vào lần nữa, nhưng vẫn không có bất kỳ ngoại lệ nào, lại bị bắn ra ngoài! Hoàng Tuyền bên cạnh chợt nói: "Thủy yêu! Đưa nha đầu

kia cho ta!"

Hắn đưa tay nhắc Mẫu Đơn lên, túm lấy lưng nàng, giống như xách theo bao bố vừa nhẹ nhàng lại vừa dã man. Mẫu Đơn không thể tưởng tượng nổi mà nhìn hắn chăm chăm! Mặc dù như vậy cũng dễ chịu hơn một chút, nhưng hắn cũng thô lỗ quá đi?!

[Cha Xà yêu này đáng đánh đòn chưa >3<]

Hoàng Tuyền vừa xách theo nàng chạy thật nhanh, vừa lạnh nhạt nói: "Bây giờ không phải là lúc oán trách! Đám cương thi kia vô cùng nhạy cảm với hơi thở người sống! Chúng ta còn không nhanh rời đi, đợi lát nữa sẽ càng ngày càng nhiều cương thi!"

Mẫu Đơn ngậm miệng lại, không nói gì nữa, lặng lẽ làm bao bố cho hắn xách theo, nhanh chóng vượt qua mấy tên cương thi.

Sắc trời càng ngày càng sáng, sương mù dần dần tan ra. Hai bên đường phố tối om om, lại đầy cương thi! Trong lúc nhất thời, cương thi đuổi theo sau lưng, cương thi vây quanh bên cạnh, bọn họ quả thật không cách nào nhúc nhích!

Thủy yêu dùng sức đẩy một cương thi đang nhào tới, kêu lên: "Tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp! Bọn chúng càng ngày càng nhiều! Chúng nào mới có thể thoát ra ngoài?"

Hoàng Tuyền một cước đá văng hai con cương thi, cấp Mẫu Đơn trong tay, quay đầu lại nói: "Lập tức sẽ tới cửa ra! Nhấn nại thêm chút nữa!"

Cương thi giống như thủy triều, từ bốn phương tám hướng dâng lên, xen lẫn tiếng rào gú cổ quái và mùi thối rửa nồng nặc, làm cho người ta cả người đều không thoải mái. Mẫu Đơn bị Hoàng Tuyền cấp trong tay, cả người giống như lộn ngược, khó chịu muốn chết. Muốn oán trách đôi câu, lại cảm thấy lúc này không nên oán trách điều gì, nhưng cứ để cho hắn cấp như vậy lại không thoải mái chút nào! Nàng cũng không phải là heo chó!

Tư Đồ không nói gì, lặng lẽ tung bay ở phía sau. Hắn là linh hồn, đám Cương Thi kia mặc dù nhìn thấy hắn, nhưng không cách nào đụng vào hắn. Một đôi tay đen nhánh xuyên qua thân thể hắn, nhưng ngay cả một cọng tóc cũng không vớt được.

Dần dần chạy đến cuối con phố, điểm cuối có một cái cửa khổng lồ đen kịt đứng sừng sững, đang đóng chặt. Hoàng Tuyền đột ngột nhảy lên, bóng dáng vẽ thành một đường cong màu bạc, trong nháy mắt đã vọt đến cửa.

Tay y đẩy lên cửa, cánh cửa khổng lồ nặng nề kia lập tức lộ ra một khe hở, vừa đủ cho một người đi xuyên qua. Y dùng sức ném Mẫu Đơn ra ngoài cửa, nàng lập tức bay ra ngoài, hung hăng ngã trên cỏ.

"Thủy yêu! Nhanh lên một chút!" Hoàng Tuyền dùng chân chống đỡ cánh cửa, giờ tay đẩy tên cương thi quần tới ra thật xa.

Thủy yêu lác mình qua thật nhanh, Hoàng Tuyền cũng vọt ra ngoài theo bọn họ, dùng sức đóng cửa lại. Chỉ nghe sau cánh cửa, không ngừng vang lên tiếng cào cào, tiếng nện cửa và tiếng gào thét thê lương khác thường. Mà bên này cửa lại là ánh nắng rực rỡ, chim hót hoa thơm. Xem bộ dạng chạy thực mạng nhếch nhác của bọn họ, quả thật cứ như vừa trốn ra từ địa ngục.

Mẫu Đơn cố hết sức từ dưới đất bò dậy, khuỷu tay và đầu gối vô cùng đau nhức. Đều tại cái tên Hoàng Tuyền kia quảng ngã! Nàng cảm tức vạch ống tay áo lên, chỉ thấy khuỷu tay đã sứt rách da chảy máu, loang đỏ cả y phục.

"Mẫu Đơn, không sao chứ? Để ta xem một chút!" Thủy yêu vội vàng bước tới, xem xét kỹ vết thương trên khuỷu tay và đầu gối của nàng, mới cười nói: "Không sao đâu, vết thương nhỏ mà thôi. Ta lập tức chữa khỏi cho ngươi."

Nói xong, tay nàng từ từ tràn ra nước, nàng lấy nước kia cẩn thận bôi lên vết thương. Mẫu Đơn không còn thấy đau đớn nữa, mắt thấy vết thương dần dần ngừng chảy máu, dần dần khép lại, Mẫu Đơn bội phục thờ dài nói: "Ngươi thật lợi hại! Sao trước kia lại không biết ngươi có thể chữa thương nhỉ?"

Thủy yêu khẽ mỉm cười, "Chỉ có thể trị chút vết thương nhỏ thôi, tổn thương nặng thì ta không thể trị nổi. Nội thương ta cũng bó tay."

Mẫu Đơn nhìn sang Tư Đồ nãy giờ vẫn im lặng bên cạnh, nhíu mày.

"Hô ily! Ngươi làm sao vậy? Sao không nhập thân? Hại ta bị con yêu quái già khằng nào đó làm thành bao bố!" Nàng oán hận trừng mắt liếc Hoàng Tuyền, đáng tiếc người ta căn bản không nhìn nàng.

Tư Đồ không nói gì, giống như không nghe thấy, chỉ ngẩn người nhìn tay của mình, vẻ mặt thần thờ.

"Hô ily?" Mẫu Đơn kinh ngạc nhìn hắn, hắn sao vậy? Bộ dạng trầm lặng nặng nề không giống hắn chút nào!

"Hắn không thể nhập lên người ngươi nữa rồi." Hoàng Tuyền chợt lạnh lùng nói.

Mẫu Đơn cả kinh, "Tại sao?"

Hoàng Tuyền nhìn hắn một cái, trầm giọng nói: "Bởi vì bây giờ hắn đã không còn là hồn phách, nói chính xác là linh thể đan xen giữa nguyên thần và hồn phách, cho nên không thể nào nhập vào người ngươi, nhưng cũng không cách nào cho người ta chạm vào."

"Sao có thể như vậy?" Mẫu Đơn nghi ngờ nhìn Tư Đồ, hắn vẫn không nói gì, còn ngẩn người nhìn tay mình.

Hoàng Tuyền cười một tiếng, xoay người nói: "Tự ngươi hỏi hân nguyên nhân là gì đi! Ta chỉ có thể nói chúc mừng!"

Mẫu Đơn đứng lên đi tới bên cạnh Tư Đồ, nhẹ giọng hỏi: "Hò ly. . . Ngươi . . . Có phải gặp rắc rối gì hay không?"

Tư Đồ lắc đầu một cái, miễn cưỡng nở nụ cười, nói nhỏ: "Chúng ta đi thôi! Ta không sao."

Hắn đi thẳng, ngay cả nhìn cũng chưa nhìn nàng một cái. Mẫu Đơn giậm chân, chạy theo mà kêu: "Ngươi làm gì khó chịu như vậy?! Thứ đức hạnh đó của tên yêu quái ngươi tới bao giờ mới chịu sửa đổi hả?! Có lời thì nói đi! Cứ làm người ta lo lắng cho ngươi!"

Tư Đồ chợt nở nụ cười, vẻ mặt quyến rũ, hân dục dật nói: "Ngươi thích ta rồi có phải không? Bình thường cũng không thấy ngươi quan tâm ta như vậy. Aiz, làm thế nào bây giờ? Ta biết hồ yêu rất được chào đón, nhưng trong lòng ta chỉ có một mình Thủy công tử. Không thể đáp lại tình ý của ngươi, có duyên thì đời sau gặp lại đi!"

Mẫu Đơn cười lạnh một tiếng, "Tốt! Ngươi muốn tự mình đa tình như vậy thì ta cũng hết cách! Ngươi cứ làm cây củ cải buồn bực của ngươi đi! Về sau đừng có nói chuyện với ta!"

Nàng quay đầu đi thẳng, bỏ hân lại phía sau. Tư Đồ lặng lẽ nhìn đôi tay hơi mờ của mình dưới ánh mặt trời, trong lòng cũng không biết nên vui hay buồn. Hân, có thể có cơ hội tự dựa vào chính mình mà đứng lên sao?

Đi liên tiếp mấy ngày, cuối cùng cũng đến một thị trấn lớn. Nhìn những con người quen thuộc đến đi, nghe tiếng rao quen thuộc của người bán hàng rong, mùi hương rượu và thức ăn quen thuộc của quán cơm, Mẫu Đơn có cảm giác như mình vừa được sống lại.

Nàng vội vàng lấy hà bao bên hông ra, mở ra đếm cẩn thận một chút, còn hơn ba mươi lượng bạc! Đủ để nàng ở đây ăn uống vui vẻ thỏa mãn rồi!

"Thủy yêu! Ngươi đói không? Ta dẫn ngươi đi ăn bánh trôi gạo nếp!" Nàng vui vẻ quay đầu sang nói với Thủy yêu đương dùng khăn lụa che mặt.

Bởi vì gương mặt Thủy yêu quá mức xinh đẹp, vì phòng ngừa cái nhìn chăm chú của những người khác, nàng cố ý che mặt lại rồi mới vào thành. Đôi mắt đỏ rực của Hoàng Tuyền cũng được y dùng pháp thuật đổi màu, nhìn qua không khác gì người bình thường. Mặc dù như thế, diện mạo thoát tục của y vẫn gây ra xôn xao không nhỏ, người chung quanh ý vị mà nhìn chăm chăm vào y, cũng may Hoàng Tuyền căn bản không để ý, cứ về mặt tự nhiên mà bước đi.

Thủy yêu dục dật cười cười, "Tốt, chỉ cần ngươi thích là được."

Mẫu Đơn cầm tay nàng, kéo nàng chạy đi.

"Không cần để ý hai tên khó hiểu kia! Hừ! Một tên chán chọe muốn chết, một tên y như hủ nút! Để cho bọn họ đi chết đi! Chúng ta đi chơi phần mình!"

Thủy yêu bất đắc dĩ cười nói: "Tư Đồ hẳn là có nỗi khổ tâm trong lòng, Mẫu Đơn không nên so đo."

"Nỗi khổ tâm, nỗi khổ tâm. Đều có nỗi khổ tâm." Mẫu Đơn đột nhiên cười một tiếng, "Thôi không nói tới hân nữa, chúng ta đi ăn chút gì rồi lại tìm khách sạn ở trọ đi."

Bánh trôi gạo nếp khó ăn hơn tưởng tượng, khách sạn kém cỏi hơn tưởng tượng, thái độ người bán hàng rong ác liệt hơn so với tưởng tượng. Hôm nay mọi thứ đều không thể hài lòng, chỉ vì sau lưng có tên hồ ly im thin thít bám theo! Nhìn cái mặt không có chút tinh thần của hân, nàng cũng không còn khẩu vị ăn uống gì nữa.

Sắc mặt Mẫu Đơn ngày càng khó coi, sau lần thứ hai mươi ba suýt cãi vã với người bán hàng rong, nàng đột ngột xoay người, hét to với Tư Đồ!

"Ngươi đừng đi theo ta! Mặt y như người chết vậy! À! Không đúng! Người chết còn đẹp hơn ngươi!"

Nàng tức giận nhìn hân chăm chăm, mở miệng nói: "Thật không biết ngươi trúng tà gì nữa!"

Tư Đồ nhàn nhạt nhìn nàng một cái, vẫn không nói gì, chỉ xoay người bỏ đi, không có bất kì cản trở nào, cứ thế xuyên qua đám người. Mẫu Đơn ngó ra, nàng cho rằng hân sẽ éo là phản bác mấy câu như trước đây, nếu như vậy, nàng cũng sẽ thoải mái rất hơn. Tư Đồ, con hồ ly này rốt cuộc sao vậy?

Thủy yêu giật giật tay áo của nàng, ý bảo nàng đuổi theo. Mẫu Đơn cắn môi, bướng bỉnh quay đầu bỏ đi. Nàng không tin! Mới không thèm để ý con hồ ly kia đâu!

Thủy yêu vội vàng đuổi theo, gấp gáp la lên: "Mẫu Đơn! Ngươi còn không hiểu sao?! Hân là bởi vì.!"

Lời nói vội vã chợt bị cắt đứt, lại thật giống như bị người ta mạnh mẽ che miệng! Mẫu Đơn theo bản năng quay đầu lại, trước mặt chợt xuất hiện một cái khăn có mùi hương cổ quái. Trong lòng nàng cả kinh, ý thức chợt bắt đầu mơ hồ, mắt thấy Thủy yêu cũng bị một gã nam nhân cao lớn bịt kín miệng mũi, đang dùng sức giãy giụa.

Gặp phải cường đạo ư?! Nàng mơ hồ nghĩ, trong nháy mắt mất đi ý thức, chỉ thấy tên nam nhân đang kéo Thủy yêu đột ngột ngừng đầu, trong mắt hiện lên ánh sáng xanh lét!

Là yêu quái!

Bạn đang đọc truyện *Sự Mê Hoặc Của Yêu Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Lưu Hỏa Sơn

"Mẫu Đơn. Mẫu Đơn?"

Bên tai có giọng nói đang khe khẽ gọi nàng, còn có một cái tay gấp gấp vỗ mặt nàng. Mẫu Đơn "Uhm" một tiếng, chợt giật mình, mở mắt thật nhanh.

Đập vào mắt là gương mặt tuyệt sắc của Thủy yêu, nàng ấy đang mừng rỡ nhìn nàng. Thấy nàng mở mắt, dường như muốn nói chuyện, Thủy yêu vội vàng bịt miệng nàng lại.

"Suyt, đừng nói chuyện. Bây giờ ta cỡi dây thừng trên người ngươi ra, ngươi mau bỏ chạy!"

Trên cổ tay cảm giác được thứ gì đó ướt sũng lan tràn, sợi dây cột cổ tay chợt lỏng ra, cũng không biết Thủy yêu dùng cách gì mà mở được. Mẫu Đơn có chút kinh ngạc, vội vàng đánh giá chung quanh.

Nơi này giống như một gian miếu thờ trông không cũ nát, vách tường nứt mẻ loang lổ đầy mạng nhện, trên mặt đất tích một lớp bụi thật dày. Bọn họ bị trói vào một cây cột trong sảnh, phía sau là một cái bàn cao lớn trông như hương án, lại sạch sẽ mới tinh, đặt trong gian đại sảnh rách nát có vẻ chói mắt khác thường.

Trên hương án trông không chỉ bày một cái đỉnh bằng đồng xanh, bên trong không cắm hương mà lại cắm ba cây nến nhỏ dài, ngọn lửa cháy lên có màu đỏ như máu! Khói mù màu xanh nhạt đang từ từ bốc lên từ ngọn nến, tràn ngập đại sảnh vắng vẻ, mang theo mùi máu tanh tươi, khiến ngực Mẫu Đơn có chút khó chịu.

"Đây. Là nơi nào?" Mẫu Đơn nhỏ giọng hỏi, mắt thấy Thủy yêu lại làm đứt sợi dây trên chân nàng, nàng xoa xoa đôi chân mất cảm giác, quay đầu lại nhìn Thủy yêu bên cạnh.

Nàng đột nhiên hít vào một hơi! Trên dưới cả người Thủy yêu đều bị quán xích sắt đen thui, không có một chút khe hở, bị trói thật chặt trên cây cột, trừ tay và cổ có thể nhúc nhích một chút, còn thân thể căn bản không thể động đậy!

Thủy yêu cười khổ một tiếng, dịu dàng nói: "Mẫu Đơn, ngươi mau chạy đi! Cũng may bọn chúng thấy ngươi là người phạm, không dùng xích sắt lệ cốt này trói ngươi. Ta bây giờ đã bị trói cứng, không có cách nào đi cùng ngươi. Ngươi nhanh chạy xuống khỏi Lưu Hỏa sơn, tìm Hoàng Tuyền đến giải quyết chuyện này đi!"

Mẫu Đơn kinh hoàng nhìn về phía cửa đại sảnh khép hờ, giấy dán cửa sổ khắc hoa niên đại xa xưa đã sớm rách nát lẫn lộn, gió nóng từ khe hở thốc vào, từ nơi này nhìn ra ngoài, bầu trời hẳn là một mảng đỏ sậm! Giống như có vô số ánh lửa chiếu rọi.

"Ngươi chờ một chút đã! Thủy yêu! Là ai bắt bắt chúng ta? Lưu Hỏa sơn là gì? Tại sao muốn trói chúng ta đem tới đây? Ngươi để cho ta trốn một mình, vậy ngươi phải làm sao bây giờ?!"

Nàng vừa nói luôn miệng, vừa dùng sức kéo xích sắt trên người Thủy yêu, nhưng không thể kéo được. Xích sắt kia cứ như mọc ra từ người Thủy yêu, cách y phục dính ở trên da, không thể kéo ra dù chỉ là một chút.

Thủy yêu thở dài một hơi, bàn tay cố sức nắm được vạt áo của nàng, nhỏ giọng nói: "Ngươi đừng phí sức nữa, Mẫu Đơn. Trên xích sắt này có pháp lực khóa ta lại, dùng sức mạnh căn bản không thể mở được. Ngươi hãy nghe ta nói, nơi này gọi Lưu Hỏa sơn, là mấy tên Thần hạ đẳng phản bội núi Xà Hương xây nên. Bọn chúng bị tâm ma đẳng cấp thấp cảm dỗ, biến thành yêu tiên. Lúc dẫn chúng ta lên đây, ta mơ hồ nghe được chúng nói cần hai nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp để làm vật tế Tu La! Bây giờ ta trốn không thoát, chỉ có thể miễn cưỡng tháo sợi dây của ngươi, ngươi ra khỏi cái cửa này, đừng nhìn bất cứ chỗ nào! Ta đã hạ chút pháp lực lên người ngươi, ngươi chỉ cần đi về phía trước, thấy gì cũng đừng phản ứng, cứ đi thẳng là được! Xuống núi thì nhanh tới khách sạn tìm Hoàng Tuyền! Tối nay, bọn chúng sẽ cử hành lễ tế! Đi mau, đi mau!"

Mấy tiếng đi mau nghiêm khắc, khiến Mẫu Đơn không tự chủ được đứng lên chạy ra cửa. Đưa tay vừa muốn đẩy cửa, suy nghĩ một chút vẫn không yên lòng, lại vội vàng chạy trở về, dùng sức mà ôm Thủy yêu.

"Ta. Ta đi rồi! Ngươi nhất định phải cố chịu đựng! Chờ chúng ta tới đây cứu ngươi!"

Nói nhỏ xong, Mẫu Đơn dùng tay áo quệt nước mắt, sau đó tông cửa chạy đi thật nhanh.

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Mặc dù Thủy yêu đã giải thích với nàng rồi, nhưng nàng không hiểu gì cả! Thần sao lại trở thành yêu tiên? Bọn họ không chút kiêng nể bất nữ tử làm vật tế, hành động như vậy chẳng phải là còn ác liệt hơn cả yêu quái ư? Tu La là ai? Sao lại nghe quen như vậy? Có ai đã từng nói với nàng ư?

Mặc dù Thủy yêu đã cảnh báo nàng không được nhìn gì cả, phải đi thẳng. Nhưng nàng vẫn bị cảnh tượng bên ngoài làm cho chấn động! Lửa Hòa sơn, quả nhiên là có lửa đang cháy! Đập vào mắt đều là lửa cháy, ánh lửa đỏ như máu, khiến bầu trời cũng trở nên đỏ sậm. Mặt đất cháy đen, từng đường lửa đỏ như máu lan tràn, trên đầu không ngừng có đốm lửa sáng rực rơi xuống, tất cả cây cối đều đã bị thiêu trụi, cháy cực kì sáng rõ. Không khí nóng bỏng khô khốc, hít vào trong người, cảm giác cả thân thể cũng muốn bốc cháy lên như lửa nóng.

Quả thực là địa ngục Tu La! Nơi này thật sự là nơi Thần phản bội dựng nên sao? Thần đáng sợ như vậy sao?

Mẫu Đơn không dám nhìn lâu. Cũng không biết Thủy yêu hạ pháp thuật gì trên người nàng, trên trời rơi xuống nhiều đốm lửa lên người như vậy, mà một chút cảm giác cũng không có. Trên y phục dính một đốm lửa liền rách thành một lỗ, nàng vội vàng thật nhanh chạy. Ngần vịn lần đứng đề lúc xuống núi y phục đều bị đốt sạch!

Chạy rất lâu, cũng vẫn không có ai! Hơn nữa bất kể nàng chạy tới chỗ nào, đường cũng sẽ tự động mở ra vì nàng, tách bụi gai và cỏ dại bị thiêu đốt sang hai bên.

Thủy yêu!

Mẫu Đơn nghĩ tới đây là pháp lực của nàng ấy, lại nghĩ đến thân thể mảnh khảnh của nàng bị xích sắt buộc chặt lên cây cột, mũi đau xót kịch liệt, nước mắt lại không tự chủ mà trào ra. Trong lòng như có một con dã thú đang cắn xé hồn phách của nàng, đau đến nỗi muốn hét chói tai, muốn khóc rống lên. Nàng chưa từng đau đớn và cảm hận sự bất lực của mình đến vậy, làm một người phạm yếu ớt, chuyện nàng làm được chỉ có thể tức giận và khóc thút thít thôi sao?

Nàng cắn răng tiếp tục chạy, chạy nhanh kịch liệt khiến cho ngực nàng vừa ngạt vừa đau, cơ hồ muốn vỡ ra. Trong đầu của nàng chỉ có ý nghĩ là phải chạy, đôi chân như có ý thức mà chuyển động cực nhanh. Nàng lại có chút buồn cười, chỉ nghĩ thì ra không có Tư Đồ nhập thân nàng cũng có thể chạy nhanh như vậy. Đến lúc nào rồi, nàng sao còn có thể nghĩ loại chuyện nhảm chán này.

Chợt, đối diện có bóng người chợt lóe, ba bốn nam tử cao lớn đang đi tới trước mặt! Mẫu Đơn kinh hãi, lại không biết nên chạy thẳng tới, hay là dứt khoát trốn đi để bọn họ qua trước. Dường như mấy người kia căn bản không phát hiện trước mặt có một người hoảng sợ nhìn bọn họ, vẻ mặt nghiêm túc nói gì đó, đi thật nhanh về phía nàng.

Mẫu Đơn né ra theo bản năng, không ngờ mấy tên nam tử diện mạo quý dị kia lại xem nàng như không khí, thẳng tắp lướt qua cạnh nàng. Mẫu Đơn đang kinh ngạc, chợt nghe một người trong số đó nói: "Lần này chọn được vật tế tốt, nghe nói còn có một người là tuyệt sắc. Lần này chắc Ứng Vương Dực sẽ hài lòng thôi!"

Mẫu Đơn ngăn ra, vội lặng lẽ bước theo, im lặng đi ở phía sau nghe bọn hắn nói chuyện, xem có thể thu chút đầu mối hay không.

Một nam tử khác sắc mặt như tuyết nở nụ cười, "Đáng tiếc, đáng tiếc con Thủy yêu kia đẹp như vậy. Nói thật, dù là Thần giới khi ấy, cũng chỉ có Mặc Tuyệt đại nhân là có thể sánh với nàng. Nếu như ta là Ứng Vương Dực, sẽ không nỡ đem mỹ nhân như vậy đi đốt làm vật tế. Dầu gì cũng phải ném một phen mềm mại yêu kiều, qua con ghen rồi lại nói."

Bọn người kia cười ha ha, Mẫu Đơn lại âm thầm kinh hãi. Thì ra làm vật tế là dùng lửa đốt tới chết để làm lễ tế sao?! Ứng Vương Dực là ai? Mặc Tuyệt lại là người nào?

"Mấy người các ngươi, không tới trông coi vật tế, ở chỗ này làm cái gì?"

Một giọng nói trầm thấp lạnh lùng, vang lên cách không tới ba bước sau lưng Mẫu Đơn, nàng sợ đến lao đảo một cái, thiếu chút nữa té ngã trên đất, vội vàng vịn một gốc cây Dương cháy đen, ngoảnh đầu nhìn lại.

Đập vào mắt là một đôi con ngươi đen nhánh âm u, chẳng ngờ cặp mắt kia không nhìn những người khác, mà thẳng tắp nhìn chằm chằm về phía nàng! Mẫu Đơn chỉ cảm thấy cả người đổ mồ hôi hột, động cũng không dám động, nín thở nhìn nam tử diện mạo u ám đi thẳng về phía nàng, thò tay mò đến mặt nàng.

Mẫu Đơn liều mạng ngửa đầu ra sau, căng thẳng nhìn chằm chằm năm ngón tay đang mò tới. Đầu ngón tay tản ra khí nóng hừng hực, nóng đau cả cái mũi của nàng. Nàng nhắm mắt lại, cả người run rẩy cố sức để cho mình không ngã quỵ về phía sau.

Tay của người kia đột nhiên quơ quơ ở chỗ cách mặt nàng không tới ba tấc, hình như là đang xác định xem có người hay không. Gió từ bàn tay quạt ra xẹt qua mặt nàng, mang theo cảm giác nóng bỏng. Người nọ dường như đã xác định trước mặt không có ai, vẻ mặt hơi buông lỏng một chút, quay đầu về phía mấy nam tử đang sợ tới mức mặt mày xanh lét mà lạnh lùng nói: "Tối nay sẽ phải cử hành lễ tế, các ngươi còn ở đó hoảng cái gì? Nhanh đi trông coi vật tế, nếu như xảy ra tình huống gì, các ngươi ai cũng đừng hòng trốn tội."

Mấy tên nam tử lập tức cúi đầu cung kính nói: "Dạ, Ứng Vương Dực."

Ứng Vương Dực?! Chính là gã? Mẫu Đơn hoảng sợ nhìn chằm chằm nam tử âm trầm đối diện, gã nhìn qua chừng ba mươi tuổi, màu da ngăm đen, đôi mắt sâu thẳm sắc bén như chim ưng. Cái mũi rất cao, lại khoằm xuống như mũi ưng. Có lẽ chính bởi hình dáng quái dị của cái mũi mà khiến cho gương mặt gã thoát nhìn luôn có cảm giác quý dị, giống như tính toán gì đấy. Nguồn: Diễn đàn Lê Quý Đôn

Ứng Vương Dực chợt ngoảnh đầu lại, liếc mắt về phía nàng, dường như vẫn có chút nghi ngờ, không thể xác định có phải thật sự có người ở nơi đó hay không. Mẫu Đơn lặng lẽ giật giật thân thể, xê dịch từng bước từng bước. Hắn nhìn hồi lâu, hình như rút cuộc cũng yên tâm, lúc này mới xoay người đi về

phía cái đại sảnh rách nát mà nàng mới vọt ra.

Mẫu Đơn vội vã quay đầu bỏ chạy, không nhìn lại phía sau một lần nào nữa.

Ứng Vương Dực! Hắn là ai? Chẳng lẽ là thủ lĩnh của nhóm Thần tạo phản này sao? Hắn có phải từng là Thần hay không? Hắn bị tâm ma cám dỗ thành yêu tiên sao? Trước kia hắn là thần gì?

Những vấn đề này khiến Mẫu Đơn vừa hiểu kì vừa kinh sợ, mắt thấy mình đã chạy ra khỏi Lưu Hóa sơn, ngoảnh đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy đỉnh núi đen kịt, lửa đỏ sậm lóe lên trong ánh hoàng hôn, cực kì đáng sợ. Quả thật giống như liệt hỏa từ địa ngục.

Xuống núi, dưới chân núi là mảng rừng lớn. Mẫu Đơn hoàn toàn không biết đường, cũng may nàng chạy tới nơi đâu, nơi đó liền tức khắc xuất hiện một con đường rộng rãi, đi đường rất thuận lợi. Sắc trời dần dần tối xuống, tìm Mẫu Đơn cũng thót lên tới cổ họng! Đáng chết! Thị trấn rốt cuộc ở nơi nào?! Nàng chạy lâu như vậy, sao vẫn không thể ra khỏi rừng cây đáng ghét này? Nếu không nhanh lên một chút, Thủy yêu. Thủy yêu nàng ấy sẽ thành vật tề chết cháy mất!

Mẫu Đơn gấp đến độ trước mắt có một đồng sao vàng bay tán loạn, trong lòng vô cùng bi thương, dưới chân lao đảo một cái, hai chân mềm nhũn, ngã nhào xuống!

Cũng không biết từ đâu xuất hiện một cái tay, không khách khí chút nào chặn ngang lưng nàng, kéo nàng dậy. Sau đó, một giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên trên đỉnh đầu nàng: "Các người đi đâu vậy? Thủy yêu đâu?"

Mẫu Đơn vội vàng ngẩng đầu, lại thấy được một đôi mắt đỏ lạnh lẽo! Là Hoàng Tuyền!

Nàng chợt trở nên kích động, túm lấy hán y phục hắn mà la lên!

"Mau! Mau tới Lưu Hóa sơn! Thủy yêu sắp bị đốt cháy làm vật tề rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Sự Mê Hoặc Của Yêu Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Yêu Thần Đấu

Đôi mày Hoàng Tuyền nhíu lại thành một đường thẳng tắp nghiêm nghị, nặng nề đặt Mẫu Đơn xuống đất, trầm giọng nói: "Xảy ra chuyện gì? Nói rõ ràng!"

Mẫu Đơn vừa kích liệt thở hổn hển, vừa luôn miệng nói: "Ừ. . . . Là cái tên Ứng Vương Dực gì đó! Hắn muốn làm lễ tế, bắt chúng ta đưa đến Lưu Hóa sơn. Thủy yêu bị xích sắt lệ cốt trời không thể nhúc nhích, nàng đã cứu ta để cho ta chạy đi tìm người! Lễ tế sẽ bắt đầu vào giờ tý! Nhanh! Hoàng Tuyền người nhanh lên!"

"Ứng Vương Dực?!" Sắc mặt Hoàng Tuyền nhất thời thay đổi, "Người chắc chắn? Người gặp được hắn rồi hả?"

Mẫu Đơn liều mạng gật đầu, nói cũng nói không ra.

Tư Đồ vẫn yên lặng nhẹ giọng nói: "Ứng Vương Dực, chẳng lẽ chính là Thần phản bội Thần giới ư? Nghe nói hắn dẫn theo mấy tên thủ hạ trộm đỉnh đồng xanh thờ cúng Trần Minh, tự khoe là Yêu Thần, sùng bái thần lửa và Tu La Huỳnh Hoắc điều khiển lửa."

Hoàng Tuyền xoay người vừa đi về phía mới vừa rồi Mẫu Đơn chạy tới, vừa nói: "Gã vốn là chòm sao Dực trong hai mươi tám chòm sao, bản lĩnh xuất chúng. Nhưng bởi vì quá mức sùng bái Huỳnh Hoắc mà thành tâm ma. Ngay từ năm trăm năm trước đã phản bội Thần giới, rời khỏi núi Xạ Hương tự mình thành lập một môn phái, hành tung bí ẩn. Thì ra là gã đang ở Lưu Hóa Sơn! Hừ! Còn không buông bỏ những tín niệm vô ích của mình sao? Bất luận gã có làm cái gì, Huỳnh Hoắc cũng sẽ không để ý. Gã cũng quá tự mình đa tình!"

(*)Chòm sao Dực: Chòm sao hình cánh chim.

Mẫu Đơn bước chân tập tễnh đi theo sau hắn, thở gấp nói: "Lưu Hóa sơn. Thật sự là ‘lưu hóa’ sơn! Khắp nơi trên núi toàn là lửa không nói đi, cả trên trời cũng có đóm lửa rơi xuống! Những thứ kia đều là do Ứng Dực Vương làm sao?"

Hoàng Tuyền gật đầu, "Nếu gã đã sùng bái Huỳnh Hoắc, tất nhiên phải học điều khiển lửa. Có thể đem một ngọn núi thiêu đốt cho hoang vu, bản lĩnh của gã cũng không kém. Chi tiếc."

Trên môi y treo nụ cười lạnh lùng, "Chi tiếc muốn được giống như Huỳnh Hoắc, đòi sau gã cũng không làm được!"

Mẫu Đơn vội la lên: "Hoàng Tuyền! Ngươi có thể cứu Thủy Yêu ra không? Ưng Vương Dực lợi hại như vậy, ngươi. Ngươi được không?"

Nàng cẩn thận hỏi, lại bất chấp lễ phép. Hoàng Tuyền cho tới bây giờ cũng chưa thi triển pháp lực gì lợi hại trước mặt bọn họ, tuy nói y là yêu quái ngàn năm, nhưng. Mặc dù nàng rất muốn tin tưởng năng lực của Hoàng Tuyền.

Hoàng Tuyền nhàn nhạt liếc nàng một cái, "Nơi này còn chưa tới phiên ngươi tới hoài nghi năng lực của ta."

Mẫu Đơn vội vàng ngậm miệng lại, không nói thêm gì nữa.

Tư Đồ nhẹ giọng nói: "Ưng Vương Dực đã từng là một trong hai mươi tám chòm sao, trình độ cũng coi như trên bậc trung ở Thần giới. Mặc dù không cách nào so sánh được với Ngũ diệu bọn họ, nhưng năng lực cũng không thể khinh thường. Huống chi bản thân gã tu luyện năm trăm năm, bây giờ rốt cuộc mạnh đến mức nào, không ai biết được. Người của Thần giới tất nhiên đã sớm biết gã ở Lưu Hỏa sơn, lại chưa từng phái người đến thanh trừ. Không phải che chở lẫn nhau, thì nhất định là không nắm chắc có thể thanh trừ hay không."

Mẫu Đơn có chút nghi ngờ, vội vàng hỏi: "Nếu gã sùng bái Huỳnh Hoặc, sao Thần giới lại không để Huỳnh Hoặc tới thanh trừ gã đi?"

Hoàng Tuyền nở nụ cười lạnh, "Lời của ngươi nếu như nói cho những yêu quái khác nghe, nhất định sẽ bị cười nhạo! Huỳnh Hoặc là thân phận gì? Hắn ra tay, cả ngọn núi này cũng biến mất! Ta nói rồi, dù cho hắn lợi hại cỡ nào, cũng không có khả năng sánh với Ngũ diệu. Ta nghĩ Thần giới chậm chạp không phái người tới thanh trừ, nhất định là do Thần thú bốn phương cản trở. Ưng Vương Dực vốn là một phần trên danh nghĩa của tinh tú Chu tước, từng đạt được hàng loạt chiến công trong lần đầu hai giới Thần Yêu đại chiến. Mà nhớ lại tình nghĩa trước kia, cũng sẽ không đuổi tận giết tuyệt gã."

Sao lại có loại thần bao che lẫn nhau thế này? Mẫu Đơn có cảm giác hình tượng Thần trong lòng mình phát ra âm thanh rạn vỡ, từng mảnh từng mảnh rơi xuống đất. Từ trong lời của bọn họ, nàng cảm thấy Ngũ diệu căn bản là lạnh lùng ích kỉ cộng thêm cao ngạo tự đại, Thần thú bốn phương điên cuồng không có nguyên tắc mà bao che lẫn nhau cộng thêm xem thường phạm nhân! Đó mà là Thần ư? Đó coi là cái gì?!

"Bọn họ cứ để mặc gã ở đây bắt người tới làm vật tế cho Huỳnh Hoặc ư? Thần linh là thứ khôn kiếp như vậy hay sao?!"

Mẫu Đơn nhất thời tức giận buột miệng mắng, mạng sống người phạm trong mắt Thần là không có giá trị sao? Có thể tùy ý chà đạp sao? Mọi người đều là hai con mắt một cái mũi, có chỗ nào khác biệt? Chẳng lẽ Thần thì nhiều hơn một con mắt một cái miệng sao?! Trừ có một ít pháp lực, sống được lâu hơn, thì mấy tên Thần này cái gì cũng đều sai!

Tư Đồ nói: "Cũng không thể nói như vậy. Ưng Vương Dực bây giờ đã không phải Thần, hắn trúng tâm ma, đã thành yêu tiên. Huống chi Huỳnh Hoặc cho tới bây giờ cũng không cần vật tế gì cả, thiếu nữ bị Ưng Vương Dực đem đi làm vật tế cũng chỉ là hy sinh vô ích mà thôi. Thần giới mặc dù không nhúng tay trông nom, nhưng cũng không có dung túng hắn làm vậy. Thần giới luôn có thái độ không nghe thấy, không để ý. Thật ra bọn họ thích nhất là biểu hiện thần lực của bọn hắn ở trước mặt người phạm, sau đó thanh trừ một ít tiểu yêu đạo hạnh không cao, cho người phạm kính ngưỡng mà thôi. Thật sự gặp được yêu quái khó giải quyết, bọn họ sẽ lựa chọn yên lặng."

"Chuyện cũng không phải hoàn toàn như ngươi nói". Hoàng Tuyền vừa lời kéo Mẫu Đơn phóng thật nhanh qua một cái lạch nước cản đường, vừa trầm giọng nói, "Bọn họ chỉ rất ít tự tay đi làm chuyện gì thôi, bình thường đều sai phái thủ hạ đi giải quyết tiểu yêu. Nếu như gặp phải đại yêu, Thần thú bốn phương không xuất động, Ngũ diệu cũng nhất định sẽ ra tay. Chẳng qua thời điểm cần tới bọn họ tự mình ra trận, đó tất nhiên phải là trận chiến đấu kinh thiên động địa. Cho nên bọn họ rất ít tự mình ra tay."

Mẫu Đơn bị hắn lôi kéo, chân không chạm đất, cơ hồ là bay về phía trước, trong lúc choáng váng vẫn không quên nói, "Huỳnh Hoặc thật sự lợi hại như vậy sao? Ta nghe mấy tên Thần phản bội ở Lưu Hỏa sơn kia gọi hắn là Tu La. Hắn đã giết rất nhiều người sao?"

Hoàng Tuyền trầm mặc một hồi lâu, mới nhẹ giọng nói: "Ta từng chứng kiến một lần Huỳnh Hoặc trừ yêu, chính là trừ một con Hồ tiên lợi hại tu hành hơn ba ngàn năm. Lần chiến đấu đó quả thật khiến ta cả đời khó quên. Nếu như nói Hoàng Tuyền ta bội phục nhất là ai, vậy chỉ có ba người. Một là Huỳnh Hoặc, một là Hồ tiên kia, một còn lại chính là Thái Bạch."

Mẫu Đơn nuốt nước miếng, oa. Xà yêu lỗ mũi hếch lên trời này cũng có người để bội phục sao? Nàng còn tưởng rằng y chỉ sùng bái chính mình.

Hoàng Tuyền tiếp tục nói: "Khi đó ta vẫn chỉ là một con rắn nhỏ ngay cả thân người còn không có, cuộn người ngủ trong hang đất. Ta nhớ lúc ấy là bị một trảng tiếng gầm rú kịch liệt đánh thức, ta còn tưởng rằng núi lở rồi, vội vàng ra xem. Lại thấy được hai người, một là Huỳnh Hoặc, một là Hồ tiên ấy. Hồ tiên là một nam tử vô cùng tuấn mỹ, đôi mắt rất thâm thúy màu tím đậm. A, lại nói cùng Tư Đồ có mấy phần giống nhau."

Mẫu Đơn vội vàng nhìn sang Tư Đồ đang bay theo bên cạnh, Tư Đồ mặt không chút thay đổi mặc cho nàng nhìn hồi lâu. Mẫu Đơn "Xì" một tiếng bật cười, nói: "Nếu quả thật là hán thú vị như thế! Ta lại muốn nhìn thử bộ dáng uy phong của Tư Đồ một chút! Éo là ta đã sớm nhìn đến chán ngấy rồi!"

Tư Đồ vẫn là không nói gì, an tĩnh tung bay bên người nàng, thật lâu, mới nói nhỏ: "Hoàng Tuyền, nói tiếp."

Hoàng Tuyền nói: "Đôi mắt của Hồ tiên kia hình như có thể mê hoặc lòng người, ta chỉ nhìn bộ dáng xinh đẹp kia thôi mà toàn thân đã nhũn ra, muốn nhúc nhích cũng không được. Nhưng Huỳnh Hoặc bị hắn nhìn như vậy mà mặt không biến sắc, trên thực tế ánh mắt của hắn nhất định là trống rỗng, không lộ vẻ gì, không có suy nghĩ. Tay trái của hắn quấn kinh văn chỉ chít, nghĩ hắn là các loại phong ấn. Hắn cũng không nói chuyện, chỉ đi tới, từng vòng từng vòng mà coi kinh văn quán trong tay ra."

"Từ từ coi ra?" Mẫu Đơn không nhịn được chen miệng, "Hồ tiên biết rõ hắn sẽ tấn công, sao còn để mặc cho hắn từ từ bày ra tuyệt chiêu vậy?"

Hoàng Tuyền thở dài nói: "Không ai có thể ngăn cản Huỳnh Hoặc, huống chi ta thấy vẻ mặt Hồ tiên đó thậm chí rất vui mừng, dường như đợi không kịp muốn nhìn tuyệt chiêu của hắn. Lúc ấy hắn từ từ cời kính vẫn ra, từ đầu tới cuối không nói một lời. Kính vẫn rơi đầy trên mặt đất, ta thấy được trên tay trái hắn cháy lên một ngọn lửa, cả bàn tay đều là ngọn lửa tươi đẹp đỏ như máu ấy. Mặc dù chỉ là ngọn lửa nhỏ nhỏ như thế, nhưng lại khiến bầu trời cũng ánh lên màu đỏ, ngay cả ta cách xa như thế vẫn cảm giác được loại khô khốc nóng bỏng đó. Huỳnh Hoặc không hổ là Hòa Thần. Sau lại ta mới biết, cả người hắn đều là một đốm lửa. Trên đời không ai có thể chạm được thân thể hắn, bởi vì không ai tiếp xúc được một đốm lửa nóng cháy như thế. Ta lúc ấy quả thật bị sự thần thông ấy làm cho sợ ngây người, cho rằng Hồ tiên kia phải chết không thể nghi ngờ, lại thấy Hồ tiên kia chợt nở nụ cười, cũng không nói gì, tay áo mở ra, mười đầu ngón tay vừa nhỏ vừa dài, phía trên lóe ra cùng một loại ánh sáng như Huỳnh Hoặc." Nguồn: diendanlequydon.com

"Cùng một loại ánh sáng? Cũng là lửa đỏ sao?" Mẫu Đơn nghe đến mê mẩn, cứ như nghe kể chuyện cổ tích.

Tư Đồ chợt nhẹ giọng nói: "Là ánh sáng màu đỏ, nhưng không phải lửa. Bởi vì hắn là một con hồng hồ, cho nên yêu khí có màu đỏ."

(*)Hồng hồ: Hồ ly đỏ

Hoàng Tuyền kinh ngạc nhìn Tư Đồ, "Làm sao ngươi biết?"

Tư Đồ nhàn nhạt nói: "Hồ tộc chúng ta đều biết, Yêu hồ bị Huỳnh Hoặc hàng phục, sau đó bị Trần Minh phong ấn kia chính là Hồ tiên từng là niềm kiêu hãnh của núi Vô Trần. Cũng là vị Hồ tiên mà Phi Yên đại nhân tôn kính nhất."

Hoàng Tuyền gật đầu nói: "Yêu khí của hắn có thể thấy rõ mới là điều đáng sợ nhất, ta chưa từng thấy qua yêu quái nào có thể khiến yêu khí hiển hiện ra như vậy. Nói ra thật xấu hổ, bọn họ chiến đấu thế nào ta đều không nhìn thấy rõ. Bởi vì động tác bọn họ quá nhanh, lúc ấy ta hoàn toàn không thể nhìn rõ ai là ai. Ta chỉ thấy hồng quang chiếu đỏ bầu trời, sau đó cả ngọn núi kia đều biến mất tại chỗ không còn nhìn thấy nữa. Thật là một trận chiến chấn động lòng người, cho tới bây giờ, ta vẫn chưa từng thấy lại trận đấu Thần Yêu nào lợi hại như thế."

"Hồ tiên đó đã làm gì mà Ngũ diệu muốn đi thu phục hắn vậy?" Mẫu Đơn nhỏ giọng hỏi, "Sau cùng là Huỳnh Hoặc thu phục hắn sao?"

Hoàng Tuyền vừa muốn nói, Tư Đồ đã lên tiếng: "Nghe nói Hồ tiên đại nhân đó là một yêu quái tội ác tày trời, giết người, mê hoặc lòng người, lấy trộm bảo vật Thần giới, làm rất nhiều chuyện xấu. Thần giới nhẫn rồi lại nhẫn, sau hắn lại trộm Trần Hồn ngọc có thể hấp thu linh hồn của Trần Minh, tụ tập rất nhiều linh hồn người phạm bên trong, tu luyện hóa thành yêu lực của mình. Chuyện này khiến Xạ Hương Vương vô cùng tức giận, cho nên phái hai người trong Ngũ diệu đi thu phục. Huỳnh Hoặc cùng Hồ tiên kia chiến đấu một ngày một đêm, bất phân thắng bại, sau đó Trần Minh lại ra tay phong ấn Hồ tiên đã mệt mỏi kia lại."

Mẫu Đơn há to miệng, vội vàng hỏi: "Vậy. . . . Hồ tiên chết hay không chết? Ta biết đối với yêu quái mà nói, phong ấn cũng không có nghĩa là giết chết mà! Hoàng Tuyền không phải cũng bị phong ấn rồi lại được chúng ta thả ra đó sao?"

Tư Đồ lắc đầu, "Cũng không ai biết Trần Minh đem Hồ tiên đi phong ấn ở nơi đâu, dù sao từ đó đến nay Hồ tiên kia cũng không còn xuất hiện nữa. Chuyện này trở thành chiến công lớn của Huỳnh Hoặc, từng được Xạ Hương Vương long trọng ăn mừng."

Mẫu Đơn gật đầu liên tục, lại chuyển qua Hoàng Tuyền, "Ngươi bị ai phong ấn? Chẳng lẽ là một trong ngũ Diệu sao? Nghe ngươi nói trừ Huỳnh Hoặc và Hồ tiên, ngươi còn bội phục Thái Bạch, chẳng lẽ hắn chính là người phong ấn ngươi sao?"

Sắc mặt Hoàng Tuyền trở nên cực kỳ khó coi, mím môi nửa ngày cũng không nói chuyện, ánh mắt âm lãnh. Mẫu Đơn vội vàng bịt miệng, vô cùng hối hận mình hỏi chuyện không nên hỏi! Đản quá đi Mẫu Đơn!

Hoàng Tuyền đột nhiên nhỏ giọng nói: "Ngươi nói đúng rồi, chính là Thái Bạch phong ấn ta. . . . Thù này không đời nào xong!"

Mẫu Đơn không dám nói nữa, ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Trăng sáng không lồ lên cao, hôm nay là đêm trăng tròn, ánh trăng như bạc, phạm vi trăm dặm đều nằm trong vầng sáng của nó, không sót chỗ nào. Hoàng Tuyền đột nhiên từ mặt đất nhảy lên đầu cành, ánh lửa ở Lưu Hỏa sơn vô cùng rõ ràng, cực kỳ rực rỡ, phía bên kia bầu trời đều là màu đỏ quái lạ.

"Hiện tại giờ gì?!" Mẫu Đơn chợt kinh hoàng đứng lên! Ông trời! Đến giờ tý rồi sao? Thủy yêu sắp bị chết cháy mất rồi!

"Giờ hội hai khắc! Chúng ta có nhiều thời gian!"

Bóng dáng Hoàng Tuyền như chớp, cấp tốc chạy về phía Lưu Hỏa sơn.

"Kiên nhẫn một chút! Lập tức tới ngay!" Thân hình hắn nhảy lên, nhẹ nhàng xuyên qua đầu cành, tựa như ma quỷ.

Giờ tý đang đến, trên Lưu Hỏa sơn dựng lên đàn tế cao lớn. Xung quanh đàn tế cắm đầy nến nhỏ dài, những đốm lửa như những giọt máu, yêu dị lay động. Cả người Thủy yêu bị đổi thành y phục trắng dành cho lễ tế, dùng xích sắt lệ cốt trói chặt vào cây cột cao nhất trên đàn tế.

Dưới đài, Thần phản bội mặc y phục đỏ đứng thành ba hàng, trong tay mỗi người đang cầm một cây nến, lửa đỏ như máu chiếu lên gương mặt khiến bọn họ trông như yêu ma.

Ứng Vương Dực đứng trước đàn tế, ánh mắt lạnh như băng nhìn vật tế còn lại không chạy trốn, đột nhiên tay áo mở ra, bàn tay "phốc" một tiếng, toát ra

một đóm lửa xinh đẹp.

"Lễ tế bắt đầu!"

Hắn lớn tiếng gào thét, người phía sau đều lảo nhảm tụng niệm gì đấy, âm thanh trầm thấp kéo dài.

Ứng Vương Dực vùng ngọn lửa trong lòng bàn tay lên, lửa đỏ tươi lập tức bay ra ngoài, hạ xuống đồng lửa đã sớm được đốt dưới chân Thủy yêu. "vù" một tiếng, ngọn lửa đỏ như máu nhất thời vọt lên cao, chiếu lên dung nhan Thủy Yêu trên đàn tế cao cao, xinh đẹp mà thô lương.

Bạn đang đọc truyện *Sự Mê Hoặc Của Yêu Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Lửa Thần Thiêu Đốt

Sắc mặt Thủy yêu tái nhợt, nhưng không có vẻ sợ hãi. Lặng lẽ xuất ra pháp thuật, xiêm y màu trắng dành cho lễ tế trên người nàng dần dần bị nước thấm ướt. Từng giọt từng giọt nước trong suốt như cơn mưa rơi xuống ngọn lửa đỏ dưới chân ba thước, phát ra tiếng "xuy" nho nhỏ, rồi biến mất trong nháy mắt. Xích sắt lệ cốt kia khóa hơn phân nửa pháp lực của nàng, bây giờ việc nàng có thể làm được, không phải giữ người mình luôn ở trạng thái ướt sũng mà chỉ là dịu bớt cảm giác nóng cháy do tà hỏa thiêu đốt thôi.

Mẫu Đơn, nàng cuối cùng vẫn không thể thành công đưa Hoàng Tuyền tới sao?

Thủy yêu đôi mắt trông về nơi xa. Khắp núi Lưu Hỏa là ngọn lửa đỏ đậm, nơi nơi đều là màu đen kịt trộn lẫn với màu đỏ. Ngoại trừ cơn gió thỉnh thoảng thổi qua khiến cây cối đằng xa khẽ lay động, thì một chút dấu hiệu cũng không có.

Ánh lửa rực rỡ từ trên trời giáng xuống, đóm đóm đỏ tươi bay lượn khắp nơi. Thủy yêu yên lặng, cắn môi từ từ nhắm hai mắt lại.

Pháp lực của nàng, đã sắp dùng hết.

Ứng Vương Dực lạnh lùng nhìn y phục trên người nàng dần dần bị ngọn lửa hong khô, đôi tay chợt bất quyết một cái, trầm giọng nói: "Giờ lạnh đã đến, gia tăng ngọn lửa. Vật tế lần này, Huỳnh Hoặc đại nhân nhất định sẽ cực kỳ hài lòng!"

Sau lưng lập tức có mấy người cầm nến trong tay từ từ đi tới, dùng ngón tay của mình khẽ lấy ngọn nến, nhẹ nhàng quăng vào đồng lửa dưới chân Thủy yêu. Ngọn lửa đỏ tươi tức khắc bạo phát, dồn dập dâng lên, phảng phất như bên trong ẩn chứa một con quái vật, sôi sục mãnh liệt, dữ tợn đáng sợ.

Một cơn cuồng phong rét lạnh dị thường đột nhiên gào rít mà tới, cứ như kì tích mà cuốn Thủy yêu đang bị ngọn lửa cắn nuốt xuống. Ứng Vương Dực khẽ nhíu mày rậm, mở miệng nói: "Người nào? Ra đây!"

Không một ai đáp lời gã, cơn gió lạnh cổ quái kia vòng quanh đàn tế, nhanh chóng cuốn xoáy. Mấy ngọn lửa đỏ tươi kia bị nó cuốn bay ra chung quanh, hóa thành những đóm lửa nhỏ, tan biến trong nháy mắt.

Mất thấy thần hỏa bên dưới đàn tế dần dần lụi tắt, Ứng Vương Dực đột nhiên rống lớn một tiếng, gương cao tay áo to rộng, hai đám lửa đỏ mãnh liệt thoát ra khỏi lòng bàn tay. Gã cũng không mở miệng mà phi thân về phía trước, lưu loát quăng ngọn lửa vào giữa đồng lửa. Lại thấy trận gió cổ quái kia cuốn lấy hai ngọn lửa, dập tắt trong nháy mắt.

Ứng Vương Dực xụ mặt xuống, khuôn mặt vốn đã âm trầm lúc này trông lại càng giống lệ quỷ. Gã gất gao mà nhìn chằm chằm vào cơn gió gào rít dần dần chậm lại, hóa thành hình người. Sau đó ánh bạc lóe lên, một nam tử tuổi trẻ y phục cổ xưa màu trắng bạc đột nhiên xuất hiện trước mắt gã. Tóc dài xanh sậm chậm rãi buông xuống, nhu thuận đáp lên lưng. Y chợt gương mặt, đôi mắt đỏ như lửa đối diện ánh mắt Ứng Vương Dực, nét mặt không chút biểu cảm.

"Người là ai?"

Ứng Vương Dực thấp giọng hỏi, sát khí trong mắt dần dần dày đặc. Lễ tế năm mươi năm một lần không ngờ lại bị một yêu quái chẳng biết từ đâu đến phá hư! Mặt mũi Ứng Vương Dực gã biết đề chỗ nào?!

Hoàng Tuyền cũng không lên tiếng, hơi vênh mặt lên nhìn gã một hồi lâu, vẻ mặt cực kỳ ngạo mạn. Thật lâu sau, vào lúc gân xanh trên trán Ứng Vương Dực muốn nổi tung ra, y mới chậm rãi nói: "Ta là Hoàng Tuyền. Thủy yêu bị người bắt tới làm vật tế là đồng bạn của ta."

Ứng Vương Dực cười lạnh một tiếng, "Hoàng Tuyền?! Tiểu yêu hoang dã chưa từng nghe qua!" Tay của hắn khẽ mở, thuộc hạ đồng đảo sau lưng chính tề vò quơ, vây Hoàng Tuyền ở giữa. Mỗi người đều ngắt ngọn lửa trên cây nến trong tay xuống, cầm trên ngón tay, ngọn lửa đỏ bùng yêu dị nhảy múa, y phục của Hoàng Tuyền cũng bị ánh thành màu đỏ. Diễn đàn Lê Quý Đôn

Lông mày Hoàng Tuyền hơi hơi nhíu lại, nhìn ngọn lửa nho nhỏ trên tay bọn mà nói: "Thế nào? Bản thân không có khả năng dùng pháp lực hóa ra thần hỏa sau. Cũng năm trăm năm rồi còn cần mượn thần hỏa mới có thể duy trì lửa thần, ta thật sự hết sức thất vọng."

Ứng Vương Dực giậm dừ, vừa muốn mở miệng kêu thủ hạ thu phục tên yêu quái miệng lưỡi ngông cuồng này, lại thấy Hoàng Tuyền chậm rãi giơ tay lên, tay áo to rộng trượt xuống khuỷu tay.

"Đối phó mấy tên thần hạ đẳng không chính hiệu này, không cần nhúc nhích dù chỉ là một bước."

Hắn một phen dồn dứ vào tay, lòng bàn tay tức khắc phát ra một luồng ánh sáng màu bạc. Luồng sáng kia bay vút lên cao, trên đỉnh đột nhiên lộ ra cái lưỡi đỏ tươi, đầu lưỡi dừ tợn phân nhánh, bốn cái răng nanh nhọn hoắt sắc bén như đao kiếm. Nó đột nhiên quay đầu, phát ra âm thanh kinh thiên động địa. Không ngờ lại là một con mãng xà không lồ màu bạc!

"Ông trời ơi..! Chẳng lẽ đó chính là nguyên hình của Hoàng Tuyền?"

Mẫu Đơn núp trong bóng tối nhìn lên, giắt mình che miệng, mở to hai mắt. Thực sự là —— một con mãng xà khổng lồ màu bạc đó! Nhìn đầu lưỡi dài đỏ tươi không ngừng phun ra nuốt vào của nó, tiếng khê khê vang lên không dứt, thân rắn vặn vẹo trên không trung càng không ngừng mở rộng vòng uốn cong. Mẫu Đơn không khỏi khiếp sợ, không nhìn được mà rung mình! Cho tới nay, bọn họ vẫn luôn cùng đường với một quái vật như thế ư?!

Tư Đồ đứng bên cạnh nàng nói: "Đó không phải nguyên thân, chỉ là ảo ảnh Hoàng Tuyền dùng pháp thuật biến ra thôi."

Hắn đã gặp qua nguyên hình, còn đáng sợ hơn mãng xà trước mắt. Quái vật kia dữ tợn như rồng. Yêu quái ngàn năm, quả nhiên khác biệt. Hắn chợt nhớ tới Hồ tiên ba ngàn năm. Yêu ngàn năm đã như vậy, ba ngàn năm còn tới cỡ nào? Sẽ kinh thiên động địa đến mức nào? Hồ tiên kia là hồng Hồ yêu, mà thật khéo, hắn cũng là hồng Hồ yêu. Phảng phất có thể tưởng tượng được bộ dáng hùng mạnh kia, áo trắng tóc đen, nhặt hoa mà cười, yêu khí màu đỏ vô cùng diễm lệ, chỉ trong nháy mắt, kẻ thù lớn mạnh đã hồn phi phách tán. Nguồn: Diễn đàn Lê Quý Đôn

Nghĩ vậy, lòng ngực bỗng nhiên có chút buồn bực. Tư Đồ dùng sức túm lấy y phục trước ngực, đè nén cảm giác kinh hãi khó hiểu, giương mắt nhìn về phía Hoàng Tuyền đằng kia.

Con mãng xà khổng lồ xoay tròn trên không trung, rồi nhào xuống như một tia chớp. Xen lẫn hơi thở sắc bén tanh hôi, trong phút chốc đã nuốt chửng hai tên Thần phản bội không kịp tránh né! Mấy tên thủ hạ kia nhất thời kinh hoàng, có chạy trốn, có nhào tới dùng thân hỏa trong tay ném vào mãng xà, lại có kẻ không nhúc nhích, đứng ngẩn ra tại đó.

Hoàng Tuyền cười lạnh một tiếng, bàn tay khê lặt, mãng xà kia liền quay đầu đuổi theo những tên Thần phản bội đang tháo chạy!

"Ta chán ghét nhất là những tên phản đồ lâm trận bỏ chạy trời chết!"

Hắn nói xong, mãng xà kia đã mở rộng cái miệng to như chậu máu, động tác cực nhanh, xoay vòng một cái, đã nuốt chửng toàn bộ mấy tên Thần phản bội vừa chạy trốn vừa la hét vào bụng.

Ứng Vương Dực chợt vung tay lên, động tác quý mỵ, lòng bàn tay phát ra thần hỏa rực rỡ đỏ như máu, gã không đối phó mãng xà khổng lồ đang điên cuồng đuổi theo thủ hạ, mà trực tiếp phóng thần hỏa về phía Hoàng Tuyền.

Hoàng Tuyền lách người, mềm mại duỗi một cánh tay khác, lòng bàn tay lại thoát ra một con mãng xà! Há to miệng cắn một phát vào Ứng Vương Dực, hàm răng cắm thật sâu vào bả vai hắn, răng nhọn có móc câu, gắt gao móc chặt gã, không thể động đậy.

"Kết thúc rồi, Ứng Vương Dực. Nhớ kỹ tên của ta, tên ta là Hoàng Tuyền."

Hoàng Tuyền thấp giọng nói, bàn tay nắm chặt, đang muốn cắn đứt cổ gã, chợt nghe gã cười lạnh một tiếng. Chỉ thấy mãng xà đang cắn gã miệng phun ra lửa, trong nháy mắt cả cái đầu bị thần hỏa đỏ rực bao trùm. Hoàng Tuyền hơi giật mình, đáy lòng thầm kêu một tiếng không xong! Vội vàng vút mãng xà toàn thân bốc cháy ra khỏi lòng bàn tay, xoay người bay vọt lên đàn tề, kéo đứt xích sắt lệ cột trên người Thủy yêu, khoác eo bé lên.

Thân thể Ứng Vương Dực hóa thành ngọn lửa hình người sáng rực, nóng bỏng lay động. Chỉ nghe gã cười ha hả trong ánh lửa, lạnh lùng nói: "Tốt! Ta nhớ rõ ngươi rồi! Xà yêu Hoàng Tuyền! Lần sau nhất định sẽ gỡ cái đầu rắn trên cổ ngươi xuống để báo thù!"

Gã dồn sức, thân thể hóa thành ngọn lửa nhào thẳng đến chỗ Mẫu Đơn và Tư Đồ! Hoàng Tuyền thở hắt vì kinh ngạc! Gã Thần phản bội này! Gã đã sớm phát giác chỗ Mẫu Đơn và Tư Đồ ẩn thân sao?! Hắn vội vàng đặt Thủy yêu xuống, lách mình đuổi theo. Tiếc rằng động tác của Ứng Vương Dực cực kì nhanh, chỉ trong nháy mắt đã đứng trước mặt Mẫu Đơn.

Mẫu Đơn đã sớm sợ đến choáng váng, ngo ngác nhìn ngọn lửa hình người cháy hừng hực cách nàng không tới ba thước. Cái nóng cháy phả vào mặt quả thực không cách nào tưởng tượng được! Không khí hít vào cơ thể đều đã trở nên nóng rẫy, trong lúc nhất thời cả da mặt, tóc tai, thân thể, nội tạng không còn chỗ nào không nóng bức khó chịu, cứ như muốn cùng lúc bốc cháy.

Ứng Vương Dực vươn dài tay, muốn lập tức bắt lấy nàng, lớn tiếng hét: "Đứng là giờ lành! Dùng lửa thần đốt nữ nhân này để hiến tế cho Huỳnh Hoặc đại nhân!"

Mẫu Đơn hít một tiếng, không nói nên lời, chỉ cảm thấy một trận lửa nóng rẫy đỏ tươi tràn đầy trời đất bao lấy nàng, toàn thân nhất thời vô cùng đau đớn, làn da như muốn nứt toác ra. Nàng nhắm hai mắt lại theo bản năng, ngọn lửa trước mắt vẫn tươi đẹp rực rỡ, giống như biển máu điên cuồng nhảy múa, tầng tầng lớp lớp bao vây nàng.

"Mẫu Đơn!"

Một tiếng rống kích động vang lên, nàng mở mắt ra theo bản năng, lại lập tức nhìn thấy Tư Đồ! Thân thể trong suốt của hắn đứng chắn trước mặt nàng, thần hỏa trên tay Ứng Vương Dực tức khắc xuyên qua thân thể hắn. Chỉ nghe hắn rên lên một tiếng, nhưng vẫn không động đậy mà đứng thẳng tắp nơi đó, đôi mắt hẹp dài sáng đến đáng sợ, nhìn chăm chú vào Ứng Vương Dực.

Ứng Vương Dực một phen sững sốt, hồn phách này. . . ?! Đang trong lúc kinh ngạc, chợt nghe tiếng gió bén nhọn của Hoàng Tuyền đuổi đến sau lưng. Hắn cười lạnh một tiếng, rút nhanh cái tay đang xuyên thấu thân thể Tư Đồ lại, xoay người lách qua Tư Đồ trọng thương, tóm gọn lấy Mẫu Đơn!

Tư Đồ cùng Hoàng Tuyền đồng thời kinh hô ra tiếng! Mẫu Đơn là người phạm! Một khi bị thần hỏa dính vào, sẽ lập tức hóa thành tro bụi!

"Huỳnh Hoắc đại nhân! Ứng Vương Dực hiến tặng thiếu nữ này cho ngài! Mong ngài ban thần lực cho ta!"

Hắn rống to, nắm chặt Mẫu Đơn trước mặt, ngọn lửa đỏ như máu trên người nhất thời càng thêm điên cuồng thiêu đốt. Tư Đồ liều mạng nhảy lên, kéo tay Mẫu Đơn muốn giành nàng lại từ tay Ứng Vương Dực. Nhưng cánh tay đưa ra kia lại tuyệt vọng xuyên qua thân thể nàng! Ngay cả một góc vạt áo cũng không bắt được.

Hắn chợt ngẩn người, không kịp phản ứng mà nhìn tay mình, chợt nhớ ra mình chỉ là một yêu hồ nửa đuôi đã đốt cháy nguyên thân, hắn không thể chạm tới bất cứ vật gì! Hắn, không bất kì năng lực nào để cứu người. Hắn, chỉ là một yêu hồ không có thân thể.

Mẫu Đơn chỉ cảm thấy toàn thân như lọt vào trong biển lửa, không chỗ nào không đau, không chỗ nào không nóng. Trong mũi trên mặt đều là lửa thiêu đau đớn, cả người bị thiêu đốt hầu như không còn. Nàng muốn giãy giụa, nhưng không có hơi sức, lấy tay đẩy ra, chỗ nào bàn tay đụng phải cũng hừng hực nóng rực, khổ sở không chịu nổi.

"Đau quá! Buông ta ra!"

Nàng đột nhiên hét lên! Nếu không thể động đậy, thì hét lên cũng sẽ thoải mái hơn một chút!

Vừa hét ra, bỗng nhiên lại có cảm giác toàn thân người đang ôm lấy nàng đều trở nên cứng ngắc! Ngọn lửa hơi lui, cảm giác nóng cháy đau khổ nhất thời cũng giảm đi nhiều. Mẫu Đơn mở mắt, lập tức thấy Ứng Vương Dực bị ngọn lửa bao trùm và gương mặt vô cùng kinh hãi của gã, gã hoảng hốt nhìn nàng, cứ như nhìn thấy loài yêu ma khó tin nhất, đáng sợ nhất, gương mặt khó nén được mà biến sắc.

"Buông ta ra!" Nàng dùng sức la hét, cố nện tay vào vai gã, "Yêu quái chết tiệt! Yêu quái chết tiệt!"

[Đúng là Mẫu Đơn của lòng tui. Quá hung mãnh! =))]

Nàng cứ đánh một cái lại mắng một tiếng, gương mặt trắng nõn vì tức giận lẫn kích động mà đỏ bừng. Toàn thân cao thấp đừng nói là y phục, ngay cả một cọng tóc cũng chưa bị thiêu cháy!

Ứng Vương Dực chợt há hốc miệng, lắp bắp nói: "Sao... Sao lại như vậy? Người là ai? Các người. Các người rốt cuộc là ai?!"

Bạn đang đọc truyện *Sự Mê Hoặc Của Yêu Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Núi Yên Hồng

Hoàng Tuyền khôi phục thái độ bình tĩnh trước nhất, không nói không rằng mà phóng tới, thò tay tóm lấy Mẫu Đơn. Ứng Vương Dực rống lớn một tiếng, vừa kinh hoàng vừa tức giận. Gã bỏ một chương về phía Hoàng Tuyền, rồi thừa dịp y lật người tránh né mà nhảy lên một cây tùng, chỉ trong chớp lát đã chạy trốn xa hơn mười trượng.

Gã chợt hung tợn cúi đầu nhìn tiểu nha đầu sắc mặt trắng bệch trong ngực. Tại sao?! Tại sao thần hỏa không thể đốt cháy nàng?! Thần hỏa có thể đốt cháy vạn vật đến hầu như không còn, mà lại không thể đối phó nha đầu người phạm trước mắt?! Đã sai ở chỗ nào? Là do pháp lực của gã? Hay là do thân thể nàng đặc biệt?

"Hoàng Tuyền! Ta đem nha đầu này đi! Có bản lĩnh thì tới tộc Yêu lang núi Yên Hồng! Ta chờ người!"

Giọng Ứng Vương Dực truyền tới từ nơi xa trầm đục, lờ lờ không dứt, dần dần đi xa. Hoàng Tuyền tức tối nện một đấm lên cây, cây tùng cao to lập tức nứt gãy, ngã rầm xuống đất.

Y ngoái đầu nhìn Tư Đồ, lại thấy ngực y có một vết thiêu lớn, vẻ mặt khổ sở mà duy trì động tác gờ tay, ngo ngoáy nhìn tay mình. Hoàng Tuyền hé miệng muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói, xoay người bước tới đàn tế, ôm Thủy yêu đã hôn mê xuống.

Sắc mặt nàng tái nhợt, đôi mắt nhắm chặt, không hề nhúc nhích. Hoàng Tuyền gờ tay sờ quần áo nàng, kiểm tra ngực nàng, chỉ còn vài chỗ có chút ẩm ướt. Có vẻ nàng không bị thần hỏa trực tiếp đốt cháy, nhưng cũng bị thương tổn nặng. Hoàng Tuyền vỗ vỗ mặt nàng, nhẹ giọng nói: "Thủy yêu, Thủy

yêu? Có nghe lời ta nói không?"

Ngón tay của nàng hơi nhúc nhích, lông mi rung rung, hình như là có phản ứng, nhưng vẫn không thể động đậy. Hoàng Tuyền yên lặng một lúc, đỡ nàng lên, đưa ngón tay vào áo nàng, trượt dọc xuống theo khung xương mảnh khảnh. Đầu ngón tay đi đến chỗ nào, nơi đó liền có vết nước xuất hiện.

Thủy yêu chợt khe khẽ nhúc nhích, rồi cuộc cũng mở mắt ra, đối diện với đôi mắt đỏ rực của y. Ngón tay êm ái của y đang vuốt sống lưng nàng, chậm rãi truyền yêu lực của mình cho nàng. Thủy yêu không nhìn được khe mỉm cười, "Ngươi... cũng có lúc... dịu dàng sao"

Hoàng Tuyền có chút sùng sốt, cúi đầu nhìn, lại thấy nàng đã ngủ mê man do hao hết yêu lực. Đôi mi dày đậm khẽ rung, giống như cánh bướm. Dung nhan hàng đêm quán quanh suốt bảy trăm năm lúc này đang yên tĩnh ngủ say ngay trước mắt, trong lòng y vừa ngọt vừa đắng, cũng không rõ là cảm giác gì. Hẳn biết, nàng không phải nàng ấy. Nhưng đối mặt với dung nhan giống nhau như ai đánh tráo, hẳn có lạnh lùng đến đâu, lí trí đến đâu cũng không thể ngó lơ.

Không nhìn được mà thở dài một tiếng trầm thấp, y lựa chọn con đường đi về phía tây này, rốt cuộc là đúng là sai? Vốn chỉ là ôm lòng riêng muốn được ở gần gương mặt quen thuộc này một đoạn thời gian, lại không ngờ rằng bạn đồng hành đều có chỗ cổ quái.

Trước không nói đến việc tại sao Mẫu Đơn thân là người phạm mà lại không sợ thần hỏa thiêu đốt, đến bây giờ y vẫn không dám tin tưởng đó là chuyện thật đã xảy ra. Dọc đường đi, dựa vào nhãn lực của y lại không hề phát hiện Mẫu Đơn có chỗ nào đặc biệt, vậy chỉ có thể nói sự tình đã quỷ dị vượt khỏi phạm vi năng lực của y rồi...

Lại nói Tư Đồ, thân là hồn phách, còn là tiểu yêu nửa đuôi, vậy mà bị thần hỏa xuyên thủng ngực cũng không hề lập tức hồn phi phách tán, chỉ bị cháy rụi một mảng y phục mà thôi, không thể nói không có quái. Hơn nữa.

Y lại ngoái đầu nhìn về phía Tư Đồ, thấy hắn đã rút tay về, ngơ ngác nhìn theo hướng Ứng Vương Dực biến mất. Đôi mắt hồ ly hẹp dài xinh đẹp mơ hồ có ánh sáng lưu chuyển, rung động lòng người mà lại cực kì sắc bén. Hoàng Tuyền cả kinh, chăm chú nhìn lại thì chỉ thấy một ánh mắt thất thần.

Kì lạ. Quá kì lạ rồi! Hoàng Tuyền hít một hơi, bước đến cạnh Tư Đồ, trầm giọng nói: "Chúng ta nhanh đi núi Yên Hồng, càng trễ tiểu nha đầu sẽ càng nguy hiểm"

Tư Đồ lơ đãng nhìn y một cái, từ từ gật đầu.

Hoàng Tuyền dừng một chút, nói: "Ta nghĩ Ứng Vương Dực tạm thời sẽ không làm gì nàng, thứ nhất là đường xá núi Yên Hồng khá xa xôi; thứ hai hẳn nhất định cũng muốn biết tại sao thần hỏa không có tác dụng đối với nàng. Ngươi tạm thời không cần quá lo lắng. Chúng ta lập tức đi núi Yên Hồng, đoán chừng sẽ không chậm hơn hẳn quá lâu."

Tư Đồ không nói gì, chỉ vỗ vỗ y phục bị đốt trên ngực, mảnh vụn rơi xuống, biến mất trong nháy mắt. Mà vết thương vốn bị đốt cháy trên ngực lại không còn chút dấu vết, nguyên vẹn nằm phía sau mảng y phục bị mất. Hoàng Tuyền liếc mắt một cái, im lặng quay lại bế Thủy yêu lên.

"Yêu quái chết tiệt! Buông ta ra!" Mẫu Đơn dùng sức nện Ứng Vương Dực, chỉ thiếu nước chưa liều mạng túm tóc mà giật, nhe răng mà cắn. Thật ra thì không phải nàng không muốn giật, cắn, mà chỉ tại trên tóc trên thân gã vẫn luôn có một tầng lửa đỏ bao quanh, nàng sợ phỏng tay.

Ứng Vương Dực nhẫn nại chịu đánh một đường, sắc mặt càng ngày càng âm trầm, cứ như lệ quỷ. Gân xanh trên trán gã dần dần lộ ra ngoài, tim đập bịch bịch, hiển nhiên là nhịn hết sức khổ cực. Mà lửa giận cố nén rốt cuộc cũng bạo phát vào lúc Mẫu Đơn có ý đồ cao cấu gã!

Ứng Vương Dực không hề rảnh, chỉ nhìn chăm chăm nàng một cách ác liệt, đôi đen nhánh như đao kiếm sắc bén, đâm sâu vào lòng nàng, dọa nàng đỏ mặt hơi lạnh khắp người, lời đã ra đến khóe miệng nhưng không phun được nữa chữ!

"Ngươi nghe cho kỹ, ta mặc kệ vì sao ngươi không sợ thần hỏa! Nếu như ngươi chọc giận ta thì chớ trách ta không khách khí!"

Hắn âm lãnh nói xong, sau đó một tay túm Mẫu Đơn đang đặt trên vai lôi ra, ôm ngang hông nàng rồi nhảy lên một cây cao. Mẫu Đơn vừa giận lại vừa sợ, uất ức gần chết. Lửa trên người tên yêu quái này làm nàng đau quá! Diễn đàn Lê Quý Đôn. Có điều tuy đau, nhưng lại không cháy. Nàng không nhìn được mà thò tay chạm nhẹ vào tầng lửa đỏ trên người gã, hơi nóng chút, nhưng vẫn nằm trong phạm vi có thể chịu đựng được. Không giống với cảm giác bỏng rát đầy trời khi gã lần đầu xuất hiện trước mặt nàng.

Chuyện này là sao?

Ứng Vương Dực im lặng liếc nàng một cái. Nha đầu người phạm này phá hủy lễ tế năm nay gã cẩn thận chuẩn bị, nếu không phải nàng chẳng chút phản ứng với thần hỏa của gã, gã đã sớm giết nàng, tránh khỏi mang trên đường cản trở. Bây giờ thì tốt rồi, Lưu Hỏa sơn chiếm cứ năm trăm năm bị một tên xa yêu công phá, lễ tế chuyên tâm chờ đợi bị con nha đầu này nhiễu loạn, thù này không báo, gã sao đáng xưng Ứng Vương Dực?!

Tộc Lang yêu núi Yên Hồng là chỗ tụ tập của Yêu giới, gần Thần giới phía tây nhất. Ứng Vương Dực vừa chạy băng băng vừa bấm ngón tay, nếu như gã tính không sai, "Người kia" bây giờ chắc còn đang ở núi Yên Hồng. Bây giờ đi, vừa vặn có thể vòng qua đám Lang yêu đáng ghét kia mà trực tiếp tới đỉnh núi tìm hắn —— người kia là một "bán thần" có thể dùng đôi mắt thần nhìn thấu toàn bộ bản chất, nguyên hình, kiếp trước kiếp này.

(*)Bản: Một nửa

Bị gã vác trên người chạy liên tục một ngày một đêm, mắt Mẫu Đơn gần như không mở nổi, chỉ thấy trên người vấp nhẹ, sảy nhẹ, cứ vậy mà muốn ngủ luôn! Vào lúc nàng đang miễn cưỡng đấu tranh với cảm giác buồn ngủ, giọng nói lạnh lẽo của Ứng Vương Dực đã đánh bay sương mù buồn ngủ.

"Mở mắt nhìn cho kỹ, cả đời mấy người phạm các ngươi chỉ sợ cũng không thể nhìn thấy kỳ cảnh này."

Mẫu Đơn vội vàng mở mắt, cảnh tượng nhìn thấy được lại khiến cho nàng nghẹn họng thiếu chút nữa quên luôn quá khứ.

"Đây. Đây là chỗ nào?!"

Tay nàng run run chỉ lên ngọn núi bay lơ lửng trên không trung. Ngọn núi kia cực kì nguy nga tráng lệ, lởm chởm quái thạch, nhìn từ đằng xa thấy xanh um tươi tốt, không chỉ có màu xanh lá cây, ở giữa còn xen lẫn màu vàng xinh đẹp và màu đỏ rực rỡ, nghĩ chắc là cây phong ở lưng chừng núi! Mây mù lượn lơ quẩn quanh đỉnh núi chân núi, khiến hơn nửa ngọn núi biến mất trong làn sương mù trắng.

Nhưng trừ đám cây cối xanh biếc kia, Mẫu Đơn lại có cảm giác ngọn núi lơ lửng trên không trung kia có gì đó quỷ dị. Nó cứ an tĩnh phiêu lãng trong không trung, bị sương mù vây quanh như thế, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy ngọn núi và vách đá đen khiến người ta không nhận được mà rợn cả tóc gáy. Mẫu Đơn cũng không biết tại sao mình lại có cảm giác này, ngọn núi kia khiến nàng có dự cảm không lành.

"Đó chính là núi Yên Hồng, địa bàn của tộc Lang yêu." Tâm tình Ứng Vương Dực có vẻ rất tốt, giọng nói cũng buông lỏng rất nhiều, "Mỗi lần tới đều có cảm giác không giống nhau! Quả thật là sắc sảo phi thường!"

Mẫu Đơn nhìn chung quanh một chút, nàng bị Ứng Vương Dực kẹp trong tay, đứng trước một vách đá. Mà từ vách đá đen trông sang, ngọn núi nguy nga nổi bồng bềnh giữa không trung kia lại sâu không lường được. Dường như cả ánh nắng mặt trời phía trên chiếu xuống cũng bị nuốt mất, tựa như một con quái vật khoác xiêm y hoa mỹ lơ lửng giữa bầu trời.

"Ngươi. . . Lang yêu biết bay sao?! Trừ bay lên, căn bản không có đường đi khác mà!"

Mẫu Đơn kinh hồn bạt vía nhìn vách đá tràn đầy mây mù, ai biết nông sâu? Ngọn núi kia mặc dù thoát nhìn không lồ, thật ra thì lại bay rất xa, không có cầu, không có xích sắt, chẳng lẽ thật sự phải mọc cánh bay lên sao? Sao nàng lại không biết lang yêu biết bay vậy?

Ứng Vương Dực không đáp, chỉ cúi đầu nói một câu "Nắm chặt" liền nhẹ nhàng lật người một cái, đã nhảy xuống vách núi! Mẫu Đơn không thể ức chế mà hét to! Âm thanh nhỏ yếu dần đi trong tuyết cốc ngàn năm, phá tan mấy đám mây nhàn nhai trôi.

(*)Tuyệt: Ngăn cách với bên ngoài, không có lối thông ra.

Thân thể cấp tốc rơi xuống, Mẫu Đơn nắm chặt y phục Ứng Vương Dực theo bản năng, trong lòng chỉ nghĩ xong rồi, lần này chết chắc. Nhảy xuống từ vách núi đen ngàn trượng, là hành vi chỉ có kẻ điên mới làm. . . Ứng Vương Dực này chịu đã kích quá lớn nên mất trí rồi. . .

Tiếng nói lạnh lẽo của Ứng Vương Dực chợt truyền đến bên tai, "Buông tay ra."

Nàng kinh ngạc, ah? Rõ ràng bọn họ đang ngã xuống cực nhanh mà! Sao không bắt tinh, mắt không hoa đầu không choáng? Nàng vội vàng mở mắt, lại thấy bốn phía là một khoảng tối đen, phẳng phất có chút ẩm ướt sượt qua bên mặt, có lẽ là mây mù. Đôi tay đang túm quần áo của nàng chợt bị người ta thô lỗ kéo ra, nàng đau đến nhủu mày. Yêu quái đáng chết! Bộ gã tưởng nàng thích túm áo gã lắm sao?!

"Sắp đến nơi rồi." Gã lạnh lùng nói, "Nếu như sợ tới mềm đùi rồi thì tự giải quyết đi."

Cái tên yêu quái này sao có thể ác liệt như vậy?! Mẫu Đơn tức giận đến toàn thân phát run, nói không nên lời. Có trời mới biết bây giờ nàng nhận ra Hoàng Tuyền đáng yêu biết bao nhiêu! Ông trời ơi, phù hộ Hoàng Tuyền bọn họ nhất định phải tới cứu nàng! Không biết Ứng Vương Dực chết tiết này còn muốn hành hạ nàng như thế nào nữa đây!

Thân thể chợt chấn động, hai chân lại có cảm giác đập trúng đất. Mẫu Đơn sững sờ, người đã vững vàng đứng trên mặt đất! Ứng Vương Dực không cấp nàng trong tay nữa, gã không chút khách khí nắm cổ tay Mẫu Đơn, sai bước đi về phía trước. Cổ tay Mẫu Đơn đau, trên người cũng đau đớn. Chung quanh là một mảng tối đen khiến người ta hít thở không thông, không thể nhìn thấy gì. Nàng bị lôi đi té lên té xuống, một cái tay khác huơ huơ trên không, nhưng không sờ được thứ gì cả.

Kỳ quái, không phải bọn họ nhảy xuống từ vách đá sao? Hai bên phải là sơn cốc chật hẹp mới đúng chứ! Sao đi một lúc lại có cảm giác xung quanh trống trải?

"Đây mới thật sự là núi Yên Hồng, lúc này chỉ là ảnh ngược trong mây mù thôi."

Tiếng Ứng Vương Dực chợt vang lên trong bóng đêm, Mẫu Đơn vội vàng trợn to hai mắt lên mà nhìn chung quanh, nhưng vẫn không nhìn được gì, trước mắt chỉ là một khối đen đặc, đưa tay không thấy được nắm ngón.

Ứng Vương Dực như chợt nhớ ra điều gì đó, nói: "Ta quên mất người phạm không thể nhìn thấy nơi này."

Mẫu Đơn cảm thấy một cái tay nóng bỏng dán lên mí mắt, làm nàng nóng đến quất to! Vội vàng dùng sức đẩy tay Ứng Vương Dực ra, nàng vừa há miệng muốn mắng, đã bị cảnh tượng trước mắt dọa đến ngây người!

Bạn đang đọc truyện *Sự Mê Hoặc Của Yêu Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Mở Đường

Trước mắt là một cái “động” lớn sâu thẳm tối đen.

Nói chính xác hơn, thì không nên gọi là động. Đó chẳng qua là một màu đen mênh mông vô bờ bến, yên tĩnh không một tiếng vang mà tồn tại trước mắt Mẫu Đơn.

Không có chút ánh sáng nào, chẳng qua màu sắc của “động” còn sẫm hơn màu đen quanh mình một chút. Cứ nhìn nó như vậy cũng có cảm giác tựa hồ có một lực lượng cổ quái nào đó kéo người vào trong. Mẫu Đơn không nhìn được mà lùi một bước, lại lập tức bị tóm lấy cổ tay kéo về phía trước.

Nàng muốn nói gì đó, muốn xoay người chạy trốn. Nhưng nàng căn bản không có cách nào nhúc nhích, Ưng Vương Dực tóm cổ tay nàng rất chặt, tóm đến phát đau, sức lực lớn kinh người. Nàng cứ bị kéo đi từng bước từng bước về phía cái “động” không giới hạn không ánh sáng kia.

Đây thật sự là núi Yên Hồng sao? Núi ở chỗ nào chứ? Là cái “động” đen hù đó hả? Những thứ trắng lè nguy nga mới vừa rồi nhìn thấy trên vách núi kia, lại là cái bộ dạng này? Trời ạ, bảo nàng tin thế nào cho được!

Ưng Vương Dực vừa đi lại vừa bấm ngón tay, sau đó hàng mày nghiêm nghị rớt cuộc cũng giãn ra đôi chút.

Xem ra người gã muốn tìm đang ở chỗ này, chỉ cần tránh né hành tung đám Lang yêu trên núi, gã rất nhanh sẽ tìm thấy người kia. Sau đó dùng đôi vô đồng nhãn của người kia, nhìn thấu bí mật của nha đầu người phàm này.

(*) Vô đồng nhãn: Mắt không có đồng tử.

Trên tay chột truyền tới lực phản kháng. Gã không kiên nhẫn xoay đầu lại, một tay nhắc bổng Mẫu Đơn đang liều mạng vùng vẫy lên!

"An phận một chút cho ta!" Gã nắm cổ áo nàng, trầm giọng ra lệnh.

Sắc mặt Mẫu Đơn trắng bệch, hai tay tóm chặt lấy cánh tay gã, rồi đột ngột cúi đầu dùng hết sức mà cắn lên tay gã! Con yêu quái chết giấm này! Dọc đường đi vẫn luôn khi dễ nàng, bây giờ còn muốn dẫn nàng đến cái chỗ quỷ quái này! Nàng hận chết gã! Dù không có cách nào chạy trốn, cũng muốn cho gã biết Mẫu Đơn nàng không phải nhân vật dễ dàng để người ức hiếp!

Tay của gã rất nhanh đã bị nàng cắn nát, một thứ máu nóng bỏng như nước sôi tuôn vào miệng nàng. Một cơn đau nhức kịch liệt. Nàng cắn chặt, làm thế nào cũng không nhả miệng, nước mắt bị ép tràn ra, hòa lẫn nước mũi, cả mặt hỗn loạn.

Ưng Vương Dực im lặng nhìn nàng. Đột nhiên giơ tay lên, nhẹ nhàng bỏ sau gáy nàng. Thân thể Mẫu Đơn lập tức mềm nhũn, tê liệt ngã xuống, bị cánh tay gã câu lại.

Gã cúi đầu nhìn vết thương máu thịt be bét nơi hở khẩu. Tức giận trong lòng, thật muốn cứ thế đánh chết nàng! Nhưng vẫn đứng tại chỗ mà nhìn hồi lâu, gân xanh nhảy tung tung trên trán. Lúc sau, gã dùng một tay đưa Mẫu Đơn lên lưng, mặt mày tái xanh bước nhanh về phía động đen.

(*) Hở khẩu: Vùng giữa ngón giữa và ngón cái.

Thì ra cái động vốn là vực sâu không đáy, đi tới gần, liền có thể nhìn thấy một con đường hẹp dài, lượn vòng hướng xuống, hoàn toàn không thấy được điểm cuối. Ưng Vương Dực không có chút do dự, cứ thế bước lên đường mòn, đi nhanh xuống dưới.

Núi Yên Hồng hoàn toàn trái ngược với cái bóng trên vách núi, người kia hẳn phải ở nơi nào đó ở tầng dưới cùng. Các tầng giữa, đều là nơi Lang yêu thường xuyên hoạt động. Nếu như muốn tránh Lang yêu, bắt đầu từ tầng đầu liền phải lựa đường vòng mà đi, để tránh kinh động đến đám Lang yêu giác quan nhạy bén kia.

Ưng Vương Dực đột ngột trôi lên từ mặt đất, sai một bước dài nhảy xuống vùng tối đen kia, thân thể rơi xuống không tới nửa khắc, trước mắt chợt rực sáng mãnh liệt. Gã xoay người, vững vàng tiếp đất. Nhìn qua bốn phía, thì ra gã đến tầng đầu - hồ Tuyết Phong.

Bầu trời vẫn là một mảng tối đen thăm thẳm, chẳng qua có thêm đốm đốm huỳnh quang bay lượn khắp nơi, nhưng trông không giống đom đóm. Sâu kín phát sáng, khiến cả hồ Tuyết Phong đều ánh lên màu lam gần như trong suốt. Đất dưới chân có màu đen nhạt, chung quanh là một mảng rừng phong màu trắng bạc, um tùm dày đặc, lá cây trắng bạc bị gió không biết từ đâu thổi tới, xào xạc vang lên. Ngoài ra, không còn bất kì tiếng động nào khác.

Một cái hồ tựa như một khối thủy ngọc lớn màu xanh lam, không một tia sóng gợn, nằm tĩnh lặng giữa rừng phong. Ưng Vương Dực nhìn bốn phía một hồi lâu, chắc chắn không có Lang yêu ẩn hiện, mới chậm rãi đi tới.

Mấy đốm sáng khó hiểu bay múa đầy trời kia đều tự động dạt ra mỗi khi gã tới gần ba thước. Gã vừa đi vừa cảnh giác quan sát chung quanh. Rừng phong cực kì lớn, lại mọc dày, nếu như có Lang yêu ẩn nấp trong đó, gã sẽ không thể mở đường ở đáy hồ để trực tiếp đến chỗ người kia.

Gió lạnh thấu xương thổi tóc gã uốn lượn dọc theo sống lưng, đốm đốm huỳnh quang chiếu lên gương mặt vốn đã âm trầm của gã, khiến gã trông như ma quỷ, đôi mắt đen nhánh dường như cũng lây nhiễm ánh sáng lửa quỷ. Gã đi tới bên hồ, đặt Mẫu Đơn trên đất, ngồi xổm xuống đưa tay vào hồ nước mà thăm dò.

Thần hòa trên tay vừa chạm tới nước hồ lạnh như băng, lập tức bốc lên sương khói màu xanh nhạt. Nước ở đây cực lạnh, sợ rằng nha đầu kia đi vào sẽ chết rét. Ưng Vương Dực thuận tay múc một vốc nước hồ, đặt trước mũi khẽ ngửi, mùi tanh hôi nhàn nhạt lập tức lan ra.

Xem ra đám Lang yêu kia vẫn không thay đổi thói quen cũ, ăn thịt người xong đều quẳng xương cốt còn thừa vào hồ Tuyết Phong này. Nhưng cũng kì lạ, nước hồ lại không lan vết máu, vịnh viên vẫn là màu xanh lam lạnh lẽo. Thoạt nhìn sạch sẽ trong suốt, nhưng bên trong đã sớm thối rữa hư nát.

Cũng giống như núi Xạ Hương...

Khóe miệng gã nhếch lên nụ cười châm chọc, xoay người bước tới cạnh Mẫu Đơn.

Thần hòa trên tay đột ngột sáng lên, gã đặt cả bàn tay lên lưng Mẫu Đơn. Cơ hồ là trong nháy mắt, trên người nàng liền được bao phủ bởi một tầng lửa mỏng nhạt, lạnh lẽo thiêu đốt, không hề tổn thương đến tóc tai da thịt.

"May mắn được thần hòa bao trùm, cũng không biết là phúc phận người tu luyện mấy đời."

Ưng Vương Dực cười lạnh, cặp nàng trong tay, nhẹ nhàng nhảy vào trong hồ nước.

Thần hòa trên thân hai người vừa tiếp xúc với nước hồ, lập tức bốc khói xanh, lại biến mất trong nháy mắt. Sóng trên hồ khẽ gợn một phen, rồi cũng liền tan biến, bình yên như cũ, giống như vốn không có hai người nhảy vào.

Trước mắt là một mảng xanh lam lạnh lẽo trong suốt, không chút tỳ vết, chỉ cần không nhìn tới số xương cốt, thì thể hình hài đáng sợ và bùn đất đỏ như máu dưới đáy hồ kia, thì thân ở trong vùng sắc màu xinh đẹp trong trẻo thế này cũng chưa hẳn không phải là một việc vui sướng. Ưng Vương Dực đưa tay gạt nước hồ, bơi xuống dưới, một tay khác đặt trên tim Mẫu Đơn, bảo vệ tâm mạch của nàng, phòng ngừa nàng ở dưới nước quá lâu, hít thở không thông mà chết.

Gã vừa bơi vừa tìm kiếm điểm khác biệt, nếu như gã nhớ không lầm, thì lối đi kia phải nằm giữa hồ. Gã cúi đầu nhìn số xương cốt bị Lang yêu vứt nơi đây trong trăm ngàn năm qua. Sáu trăm năm rồi, thế mà nơi này không thay đổi chút nào. Gã nhớ về lần đầu tiên đến đây, vẫn còn là một chòm sao nhỏ nhỏ ngây thơ cho rằng mình có thể cứu vớt nhân thế. Nếu như không có nàng, nếu như không có lần đối thoại kinh động lòng người khi ấy, nếu như không có tận mắt nhìn thấy những hình ảnh kinh tâm động phách, thì có lẽ đến bây giờ gã vẫn còn khờ dại muốn tiếp tục làm thần quan từ ái của thế nhân.

Nào trong trẻo thanh lãnh, nào đáng yêu trừu ma, nào chính nghĩa hào hùng tươi đẹp, đều giống như hồ nước ẩn chứa thịt nát thối rữa, đều là thứ hư ảo. Gã chẳng qua, là một mối với những truyền thuyết hư ảo kia thôi...

Hai chân chạm đến giữa đáy hồ, gã khom lưng mò mẫm trong đồng bùn đất đỏ như máu, nước hồ xung quanh lập tức bị vẩn đục, bùn cát màu máu hỗn tạp bên trong, biến làn nước xanh lạnh lẽo thành màu máu tanh.

Rốt cuộc cũng mò được một cái vòng lớn, Ưng Vương Dực nắm chặt cái vòng bằng đồng kia, đột nhiên dùng lực, thần hòa trên người nhất thời sáng lên, chiếu đỏ nước hồ. Nước hồ bắt đầu chấn động theo sự lôi kéo của gã, dưới lòng bàn chân đột nhiên xuất hiện một xoáy nước. Lúc đầu chỉ là xoáy nước rất nhỏ, chỉ có thể lay động vạt áo gã đôi ba cái. Nhưng bây giờ càng lúc càng biến lớn, giống như phía dưới cái vòng là một khoảng trống rỗng, nước hồ rá sức xoáy tròn rơi xuống.

Ưng Vương Dực buông lỏng tay ra, cúi đầu nhìn cái vòng bị gã kéo mở, quả nhiên là một cái hố. Vừa sâu lại vừa tối, nước hồ điên cuồng xoáy trời vào hố, xoáy nước càng lúc càng lớn. Gã dùng sức ôm Mẫu Đơn ra trước, khẽ cong người chui vào cái hố kia.

Nước hồ đưa bọn họ vọt xuống dưới, trượt thật lâu trong cái hố quanh co khúc khuỷu kia. Cũng không biết rơi trong hố bao lâu, phía trước chợt có tiếng nước chảy mãnh liệt, giống như có nước dâng lên từ đầu khác của hố. Ưng Vương Dực đã sớm có chuẩn bị, nghiêng người qua, dưới chân nhất thời bị nước đập mạnh, thế rơi rồi cuộc cũng chậm lại.

Trước mắt chợt tối đen như mực, thì ra nước từ đầu kia xô tới là màu đen! Ưng Vương Dực một tay ôm Mẫu Đơn, tay khác gắng sức khuỷa nước, gian nan vượt nước đen đi tới cuối đường.

Thì ra hai hồ tương thông, đáy hồ Tuyết Phong dùng nắp đồng che miệng hồ lại, chỉ cần kéo ra, là có thể qua lại dưới đường ngầm.

Ưng Vương Dực vừa phỉ sức ngoi lên từ trong nguồn nước đen mãnh liệt, vừa phải che chở tâm mạch Mẫu Đơn không để nàng chết. Gã đột nhiên phẫn hận khề nguyên rủa, nếu không phải tại Hoàng Tuyền kia! Nếu như không phải tại nha đầu đáng chết! Gã cần gì phải chịu tội này?! Thế nhưng gã lại không nghĩ nếu không phải gã bắt Mẫu Đơn và Thủy yêu về làm vật tế thì giờ đây mọi chuyện đã không xảy ra.

Không biết phỉ sức bơi bao lâu, chợt toàn thân thấy thoải mái hơn, ra là đã bơi khỏi luồng nước đen ập vào.

Lòng Ưng Vương Dực thư giãn một chút, lập tức bơi thật nhanh đến thượng du. Trong hồ không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì, khoảng không gian chung quanh đen kịt, nhưng chất nước sạch sẽ hơn hồ Tuyết Phong rất nhiều, không có mùi tanh hôi, mà thoảng mùi hoa cỏ. Loáng thoáng có thể tưởng tượng

trên mặt hồ hắt là hoa cỏ tốt tươi, bồng bềnh theo làn nước.

"Rột" một tiếng, Ưng Vương Dực đột nhiên trồi lên khỏi mặt nước, vỗ một tay lên lưng Mẫu Đơn. Chỉ thấy nàng há mồm phun ra vô số nước đen, sắc mặt tái nhợt, mắt nhắm chặt, ngồi phịch trên người gã.

Gã quan sát chung quanh một phen, quả nhiên đúng như gã nghĩ, trăm hoa rực rỡ, cỏ biếc mọc dày. Nước hồ đen như mực, nhưng bên bờ hồ lại trồng vô số hoa đào, từng cánh từng cánh hoa rơi trên mặt hồ, mặc dù lịch sự tao nhã, nhưng cũng vô cùng quý dị. Bầu trời xanh đen, cũng có đốm sáng quanh quẩn, nhưng số lượng không nhiều như tầng đầu.

Gã bơi về phía ven hồ, nhảy một cái lên bờ, trên người thế mà không dính chút nước, nhẹ nhàng khoan khoái như thường. Còn Mẫu Đơn bên cạnh, y phục tuy cũng chưa thấm ướt, nhưng mái tóc đã sẫm nhỏ nước, ngón ngang bết lên mặt lên người.

Ưng Vương Dực cẩn thận nhìn chung quanh, từ từ đi về phía rừng đào. Vây quanh hồ nước đen, là rừng đào trông không thấy điểm cuối, nếu như gã không nhầm, người kia nên ở cách đó không xa về phía đông.

"Sớm biết có cổ nhân tới thăm, lại không nghĩ rằng là Ưng Vương Dực đại nhân. Thất kính."

Một giọng nói khàn khàn trầm thấp đột nhiên vang lên sau lưng gã không tới năm thước, gã cả kinh rùng mình, vội quay đầu lại!

Người nọ vận xiêm y màu đen, bên ngoài còn choàng áo khoác đen rộng rãi, bọc từ đầu đến chân. An tĩnh đứng cách đó năm thước, vóc người tầm trung, hai tay khép lại trong tay áo. Đầu và mặt của hắn đều đã bị áo choàng che phủ, không thể nhìn rõ, chẳng qua từ trong áo choàng, mơ hồ có tia sáng lạnh sắc bén bắn ra, khiến cho người ta sớn gai ốc.

Ưng Vương Dực chậm rãi thò ra một hơi, nắm cầm Mẫu Đơn kéo lên.

"Ta tới, chỉ là muốn ngươi xem giúp số mệnh của nàng."

Giọng của người kia khàn khàn, giống như nặn ra khỏi cổ họng, khiến cho người ta cảm thấy ê cả răng.

"Việc này ta đã sớm biết, nàng không có số mạng con người, ta không tính ra mệnh của nàng."

Ưng Vương Dực nhăn mày lại, vội la lên: "Chẳng lẽ ngươi dùng vô đồng nhân cũng không nhìn ra số mệnh nàng?!"

Người nọ nói nhỏ: "Ưng Vương trước không nên gấp, hãy đến bí thất ngồi cùng ta một lát, ta lại thử một lần xem sao."

(*)Bí = thấp hèn: Một cách nói chuyện khiêm tốn.

Ưng Vương Dực câu Mẫu Đơn trên tay, nói: "Nàng không sợ thần hỏa, là vì nguyên nhân gì?"

Người nọ yên lặng một hồi lâu, chẳng qua tia sáng lạnh phía sau áo choàng ngày càng mãnh liệt, dường như muốn xuyên thấu thân thể Mẫu Đơn. Hồi lâu, gã mới nhẹ giọng nói: "Ta không biết, ta nhìn không ra. Ta chỉ biết có cao nhân hạ ấn trên người nàng, chống lại toàn bộ pháp lực nhìn trộm. Người nọ thủ đoạn cực cao, không phải là thứ mà năng lực của ta có thể khám phá."

Ưng Vương Dực lạnh nhạt nói: "Chẳng lẽ là đám Thần tự cho là đúng của núi Xạ Hương?"

Người nọ chột ngắc đầu lên, để lộ gương mặt trắng bệch, trên mặt là vết sẹo màu đỏ đáng sợ, như con giun dữ tợn bò lên. Hắn nhắm mắt lại, bình tĩnh nói: "Có lẽ đúng, có lẽ không. Ưng Vương, ta không thể tùy tiện cho ngươi đáp án. Xin đi với ta trước."

Ưng Vương Dực hít một hơi thật sâu, xách Mẫu Đơn muốn đuổi theo, người nọ chột ngoảnh đầu lại, nhẹ giọng nói: "Ưng Vương, có thể tạm thời trao tiểu cô nương kia cho ta không?"

Ưng Vương Dực ngạc nhiên nói: "Thế nào? Ngươi cần phải đụng vào thân thể nàng mới có thể đoán ra mệnh nàng sao?"

Người nọ chột mở mắt, chẳng ngờ lại không có tròng trắng! Hai con mắt màu xanh đen yêu dị phát quang, tản ra ánh sáng lạnh, khiến người ta hoảng sợ. Đôi mắt sâu thẳm dị thường, lóe lên sáng quắc, nhìn kỹ, lại không có con ngươi! Quả nhiên là vô đồng nhân!

Hắn nói: "Ta muốn dùng toàn lực, nhìn thấu mệnh của nàng. Trên đời không có người hoặc Thần nào có thể thoát khỏi vô đồng nhân của ta."

Bạn đang đọc truyện *Sự Mê Hoặc Của Yêu Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Dẫn Huyết Kiếp

Ứng Vương Dực nhìn hẩn thật lâu, mới lặng lẽ đưa Mẫu Đơn qua. Vóc dáng người nọ không cao, sức lực lại không nhỏ, chỉ dùng một cánh tay đón lấy Mẫu Đơn rồi ôm lên.

Hắn cúi đầu nhìn Mẫu Đơn thật kỹ, từ đầu đến chân, lại từ bả vai tới ngón tay, không bỏ sót một tấc. Cặp vô đồng nhân kia chói lọi rực rỡ, lóe ra ánh sáng khiến người ta sợ hãi hoang mang, dường như muốn xuyên thấu qua làn da, đâm sâu vào máu thịt tìm gan nòng nhằm đào ra bí mật.

Ứng Vương Dực có chút căng thẳng nhìn chăm chăm vào hẩn, chờ hẩn nói ra bí mật. Lại chợt thấy hẩn hít sâu một hơi, chậm rãi khép đôi vô đồng nhân kia lại.

"Chúng ta đi thôi, Ứng Vương."

Hẩn khàn khàn nói, nhẹ nhàng ôm Mẫu Đơn vào lòng, rồi xoay người đi.

Ứng Vương Dực vội vàng đuổi theo phía sau, luôn miệng hỏi "Người nhìn ra được cái gì chưa? Trả lời ta!"

Người nọ không nói, một đường chia hoa rẽ liễu, đi sâu vào rừng đào, lại còn đi rất nhanh. Ứng Vương Dực có hơi tức tối, nhưng cũng không dám lớn tiếng trách mắng, chỉ đành phải đè ép lửa giận, nhỏ giọng hỏi: "Rốt cuộc người nhìn thấy cái gì?"

Người nọ ngừng lại, cười một tiếng quái dị, "Ứng Vương, tính tình của người thật quá gấp gáp, quá nóng nảy. Có rất nhiều chuyện cần chi phải hỏi rõ ràng? Dẫu có đúng, cũng sẽ nhìn thành sai. Bây giờ ta không nói, không lẽ sao này lại không nói cho người biết sao?"

Ứng Vương Dực liền vui vẻ nói: "Người đã nhìn ra?"

Người nọ lắc đầu, "Xem ra ta nói người cần bản nghe không lọt. Cũng được, đi theo ta. Ta dùng long cốt mệnh bản tính vận mệnh của nàng."

(*)Long cốt mệnh bản: La bản vận mệnh bằng xương rồng. Diễn đàn Lê Quý Đôn

Ứng Vương Dực hơi kinh hãi, long cốt mệnh bản?! Đó không phải là của Trấn Minh ngũ diệu...

Người nọ lạnh nhạt nói: "Ta biết rõ người đang nghĩ gì, Ứng Vương. Nhưng một ngày ta còn sống, thì người núi Xạ Hương không dám không tôn trọng ý kiến của ta. Nói như vậy, người còn chưa rõ sao?"

Ứng Vương Dực hơi nhếch môi, không nói gì. Bước nhanh theo hẩn, chỉ thấy hoa đào tán loạn trong mắt, trong lúc nhất thời đập mắt chỉ còn màu hồng nhạt của hoa đào, chông chênh như gắm vóc màu hồng. Gã có chút hoa mắt, đột nhiên mê man không còn nhận ra đường lối, chỉ biết đi thật nhanh về phía trước theo bóng dáng màu đen.

Đi qua rừng đào trong ấn tượng mơ hồ, lại xuyên qua một cây cầu bằng trúc nho nhỏ, nước sông dưới cầu trong vắt, có mấy phiến lá trúc nhỏ dài trôi nổi đảo vòng phía trên, nhưng không di động, mà cố định ở một chỗ. Ấy vậy mà gã lại không cảm thấy kỳ quái, cứ mơ mơ màng màng đi với người kia, đập lên cây cầu trúc kêu "ken két...", tới trước một sơn động.

Người nọ chậm rãi xoay người lại, nói khẽ: "Ứng Vương mời vào, nhà cửa lộn xộn, mong lượng thứ."

Gã chợt tỉnh táo lại, vội vàng quan sát bốn phía, cũng chỉ là cây cầu trúc bình thường, dòng nước chảy, những lá trúc kia cũng sớm bị nước mang đi mất tăm mất tích. Rừng đào ở cách đây không xa, vẫn phồn hoa như gắm, nở rực rỡ vô cùng. Tất cả đều rất bình thường, không có chỗ nào đặc biệt. Ứng Vương Dực chỉ cảm thấy con tức giận xông lên đầu, nhất thời không kiềm chế được, bước nhanh tới mà rống lên!

"Người đã gây ảo giác gì cho ta?!"

Gã đã biết người này có điều gì đó quái lạ! Dường như chuyện gì cũng đã bị hẩn nhìn ra, rồi như cái nút thắt, cái gì cũng không chịu nói. Nếu như không phải nghĩ thân phận hẩn đặc biệt, mà mình lại có việc nhờ hẩn, gã đã sớm giật cái lớp áo choàng ra về thần bí kia xuống mà giẫm đạp dưới chân rồi!

Người nọ không kinh hoảng cũng không tức giận, thậm chí còn không thèm ngẩng đầu, một lúc sau mới nói: "Ứng Vương, mời vào tề xá ngồi một lát."

Ứng Vương Dực âm trầm nhìn hẩn một hồi lâu, chợt nở một nụ cười lạnh. Gã lạnh nhạt nói: "Ngũ diệu tôn kính người thì thế nào? Thần thú bốn phương không quấy rầy người thì sao? Ai mà không biết người chẳng qua chỉ là..."

Gã không nói tiếp, chỉ đắc ý liếc người nọ một cái, lại ảo não phát hiện ngay cả đầu ngón tay của hẩn cũng chưa từng một lần run rẩy. Trong lúc nhất thời có cảm giác như mình ra sức mà đánh lên cục bông, cũng không biết phải nói gì nữa.

Người nọ xoay người vào sơn động trước, bước chân vững vàng nhàn hạ. Ứng Vương cắn răng, muốn nói thêm mấy lời độc ác để áp chế cái thứ ngạo khí kia của hẩn, lại cảm thấy mình có nói gì nữa cũng chỉ làm hạ thấp giá trị con người mình mà thôi, nên không thể làm gì khác hơn là cứ tức tối mà vào sơn động với hẩn.

Mới vừa bước vào, đã cảm thấy một cơn mát lạnh đập vào mặt, xen lẫn mùi hương thanh nhã của sách và mực. Trong động yên tĩnh, trên vách cứ cách năm bước lại khảm một viên minh châu màu vàng, phủ lên các vật bài trí bên trong một lớp sáng màu lung linh. Kề vách động bày một giá sách khổng lồ, trên đó chứa đầy sách, đều đã đóng gáy bằng chỉ trắng, rất sạch sẽ gọn gàng. Đối diện giá sách đặt một cái giường đơn sơ, chăn đệm màu trắng, được gấp nếp vô cùng chỉnh tề. Trên đất mặc dù không đến nỗi soi rõ bóng người, nhưng cũng sạch sẽ không một hạt bụi. Ngoài ra, trong động trừ bỏ rèm vải cực lớn gắn ngoài tay trái giá sách, thì một cái ghế cũng không có.

Ứng Vương Dực nhíu mày một cái. Thẻ này còn ra thẻ thống gì? Chẳng lẽ phải ngồi trên giường mà bàn chuyện sao? Gã đang muốn nói, lại nghe người nọ khàn giọng khẽ nói: "Tệ xá đơn sơ, xin Ứng Vương thông cảm."

Nói đoạn, người nọ bước về phía màn vải vĩ đại, giơ tay kéo ra, phía sau còn có một cửa động thật sâu! Bên trong dĩ thường tăm tối. Người nọ đứng ở cửa động, nói khẽ: "Đây là phòng tính toán của ta, Ứng Vương không ngại thì đi thêm đoạn nữa, sẽ đến ngay."

Tiếng nói tuy khê khàng, nhưng nó thông qua cửa động kia rồi phản xạ ra ngoài, mang theo tiếng vang ong ong, có loại cảm giác thần bí bất khả xâm phạm. Cái động kia có vẻ rất sâu, nhưng không khám minh châu trên vách để chiếu sáng như nơi này. Ứng Vương Dực hơi sững sốt, lại thấy người nọ không thêm đợi gã, ôm Mẫu Đơn đi vào trong động. Gã vội vàng đi theo, nhỏ giọng nói: "Ngươi... Thật sự tin chắc có thể nhìn được mệnh nằng?"

Người nọ cười khê một tiếng, "Ứng Vương, sao ngươi phải vội vàng khổ thân như vậy? Chẳng lẽ, ngươi muốn đạt được thứ gì đó trên người tiểu cô nương này sao?"

Ứng Vương Dực kinh hãi, nhất thời không nói được gì! Chỉ cảm thấy những bí mật sâu nhất trong đáy lòng đã bị người ta nhìn thấy rõ ràng, hấn... đều biết hết ư? Đường như lúc này gã mới nhớ ra, vô đồng nhãn có thể nhìn thấu bí mật của bất kỳ ai. Bí mật của gã, tự nhiên cũng bị người này nhìn thấy rõ ràng.

Người nọ không nói thêm, bước đi thật nhanh, vừa đi vừa dùng ngón tay lần mò tóc của Mẫu Đơn, sờ từng tấc từng tấc, tựa như đang muốn tìm gì đó. Cuối cùng, Ứng Vương Dực cũng không nói gì nữa, về mặt âm u không ổn định mà bước theo sau, mắt nhìn động tĩnh chung quanh, nhưng không nhìn thấy được gì.

Đi một hồi lâu, trước mắt chợt sáng lên, chỉ thấy bốn phía có tầng tầng lớp lớp màn lụa trắng tinh, buông xuống từ trên trần, che đầy toàn bộ nơi này. Trong ánh trắng mờ ảo, thấy người nọ vén màn lụa, đi vào. Gã cũng vội bước đến, vén ra, lại thấy đây nào phải là sơn động? Rõ ràng là một gian thư phòng có phong cách cổ xưa, lạnh lẽo thanh tịnh!

Một chiếc bàn dài làm từ đá xanh đặt ở giữa phòng, lấy đó làm trung tâm, mặt đất mờ ra hình bát quái. Lại thấy hình bát quái kia được khắc trên mặt đất, phát ra ánh sáng thanh u mờ mờ ảo ảo, không ngờ lại là long cốt! Ứng Vương Dực kinh ngạc không nói nên lời! Gã đã sớm nghe qua uy lực và khả năng của long cốt mệnh bàn, nhưng vẫn cho rằng đó là bát quái có thể cầm ở trên tay mà tính toán, lại chẳng ngờ rằng nó không lồ đến nỗi có thể làm cả một gian phòng!

Trong phòng không có bất kỳ vật trang trí nào khác, chỉ có một học tủ khảm trong vách tường. Phía trên chất đồng những dụng cụ lẫn lộn như bát sắt, thước ngọc các loại, không biết có công dụng gì. Bốn phía gian phòng dùng màn lụa trắng như tuyết bao phủ, không biết gió từ nơi nào thổi đến, mà vẫn còn đang chậm chậm lay động. Trần nhà khảm một viên trân châu cực kì rực rỡ, trắng đèn phát sáng. Trong phòng lạnh lẽo khác thường, mơ hồ thoảng một mùi hương cổ quái.

Người nọ đặt Mẫu Đơn trên bàn, ngón tay men theo đường nét thân thể nằng, cẩn thận vẽ một vòng lên bàn, lập tức có ánh sáng âm u xuất hiện, bọc Mẫu Đơn bên trong, không bỏ sót chút nào.

"Ứng Vương." Người nọ đứng thẳng, chợt khê gọi một tiếng, "Mặc dù ta dùng vô đồng nhãn không thể nào nhìn thấu, nhưng lại có thể dùng long cốt mệnh bàn này để loại bỏ phong ấn trên người nằng. Nhưng cần chút thời gian, ngươi có bằng lòng chờ đợi không?"

Ứng Vương Dực cau mày hỏi "Ngươi khoan nói vấn đề thời gian, ta chỉ hỏi ngươi là có thể loại bỏ hay không? Vô đồng nhãn của ngươi thật sự không thể nhìn thấy gì trên người nằng sao?"

Người nọ chậm rãi đi về phía học tủ khảm trên tường, rồi từ trên đó lấy ra một cái bát sắt và một con dao cực nhỏ gần như trong suốt. Sau đó hấn đến bên cạnh Mẫu Đơn, dùng thước ngọc đo cánh tay và bả vai của nằng, nhẹ giọng nói: "Nếu như nói hoàn toàn không thấy được gì, thì đó cũng không phải là lời nói thật, chẳng qua là nhìn thấy cái gì, ta lại không thể nói ra."

Ứng Vương Dực vội la lên: "Tại sao không thể nói ra?! Chung quy cũng phải có hình dạng trạng thái cơ bản chứ! Ngươi muốn lừa gạt ta tới khi nào?!"

"Ta thấy được thần hóa. Thần hóa chân chính." Người nọ chợt trầm giọng nói, "Rất nhiều."

Ứng Vương Dực hít vào một hơi, đang định mở miệng, người nọ chợt nói nhỏ: "Trước mắt ta chỉ có phương pháp này có thể giải trừ phong ấn trên người nằng, chỉ là... Sau khi kết thúc, sợ rằng tiểu cô nương này sẽ không sống nổi."

Ứng Vương Dực liếc Mẫu Đơn đang hôn mê một cái, lạnh nhạt nói: "Mặc kệ có thể sống hay không, ta chỉ muốn ngươi xác định nguyên nhân nằng không sợ thần hóa cho ta biết. Dù sau đó nằng ta có sống, ta cũng sẽ cho nằng chết."

Người nọ nở nụ cười quái dị, "Quả nhiên là Ứng Vương máu lạnh, tim lạnh! Cũng được! Đây là kiếp số của tiểu cô nương!" Hấn đột nhiên khởi động một cơ quan bên dưới bàn đá, Ứng Vương Dực chỉ cảm thấy mặt đất dưới chân chấn động, vội vàng kinh hoàng nhảy sang một bên, quát nhỏ: "Ngươi muốn làm gì?!"

Người kia cười nói: "Ứng Vương cần gì phải căng thẳng như vậy? Ta có thể làm cái gì? Ta chẳng qua chỉ là một thôn dân trời gà không chặt thôi. Muốn phá phong ấn của tiểu cô nương, cần phải có máu tươi từ quả tim nằng, mỗi ngày cần hai bát sắt, dùng để ngâm long cốt mệnh bàn này. Ta đo xương cốt của nằng, chẳng qua là muốn điều chỉnh độ lớn của mệnh bàn để tính toán mà thôi. Ứng Vương đã nghĩ rồi." Nguồn: Diễn đàn Lê Quý Đôn

"Máu tim?" Ứng Vương Dực hoảng sợ nhìn cái chén sắt đen lớn trên tay người kia, một ngày hai chén. Chỉ sợ chưa quá mười ngày nha đầu này đã

mất mạng.

"Cần bao nhiêu thời gian để giải trừ phong ấn?"

"Bảy ngày chẵn."

Người nọ dùng lưỡi dao trong suốt cắt y phục trên người Mẫu Đơn, để lộ bờ ngực trắng nõn mềm mại của nàng.

"Nếu Ứng Vương không có ý kiến, vậy ta bắt đầu đây. Xin đứng ở phía sau mệnh bàn."

Ứng Vương Dực lui ra hai bước, cau mày nhìn hẩn chăm chăm. Chỉ thấy người nọ trước tiên là dùng dao cắt nhẹ lên cổ tay, nhỏ máu lên mệnh bàn. Long cốt mệnh bàn đột nhiên lóe ánh sáng xanh, nhất thời sáu mươi tư vị trí trên đó đều phát sáng.

Người nọ rì rầm niệm câu gì đó trong miệng, đột nhiên mở mắt ra, cặp vô đồng nhãn có thể nhìn thấu thiên địa kia phát ra hàn quang rét lạnh thấu xương, dồn thẳng về phía Mẫu Đơn. Lưỡi dao trong tay hẩn đột nhiên ưu nhả về một cái, trước ngực Mẫu Đơn liền xuất hiện một vết cắt đỏ.

Vết đỏ từ từ mở rộng, hiện ra dòng chảy, chảy xuống từng giọt từng giọt. Không biết người nọ làm động tác cổ quái gì mà máu chảy ra cứ như có ý thức mà bay vào chén sắt đặt trên mệnh bàn. Không rơi một giọt.

Người nọ thở dài nhẹ nhõm, khép tay vào trong tay áo rộng. Quay đầu lại khàn khàn nói: "Ứng Vương, ta cũng cần ở lại chỗ này bảy ngày để tiến hành. Lại phải phiền người ở lại tề xá bảy ngày rồi."

Ứng Vương Dực cười lạnh, "Không sao, chỉ cần sau bảy ngày có thể biết được bí mật của nha đầu này".

Người nọ kéo áo choàng che đầu xuống, dùng đôi vô đồng nhãn âm u sáng quắc nhìn gã, nhẹ giọng nói: "Nếu pháp thuật dẫn huyết này vẫn không thể nhìn thấy bốn tướng của nàng, ta đây không phải là Tư Nhật rồi."

(*)Bốn tướng: Nguyên hình/ hình dạng vốn có.

Bạn đang đọc truyện *Sự Mê Hoặc Của Yêu Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Lang Vương Đến

"Đây là Yên Hồng Sơn ư?"

Thủy yêu tựa trên lưng Hoàng Tuyền, kinh ngạc hỏi. Núi kia... Sao lại bồng bềnh trên không trung vậy? Nàng chưa từng nghe nói yêu quái tộc Lang yêu biết bay mà! Bình thường bọn họ lên xuống núi, chẳng lẽ đều dùng xích sắt ư?

Hoàng Tuyền thần nhiên nói: "Đây chỉ là bóng dáng mà thôi, Yên Hồng Sơn thật sự nằm dưới lòng đất. Nói toạc ra thì chính là một cái động ngầm khổng lồ. Ngọn núi trôi nổi kia, là ảo ảnh mà Yêu Lang Vương cố ý dùng pháp thuật tạo ra, phỏng chừng yêu quái không hiểu chuyện mà xông loạn."

Y nói xong, thoáng nhìn Tư Đồ.

Năm ngày trước, bọn họ đuổi theo mùi của Ứng Vương Dực, đuổi ngày đuổi đêm. Rót cuộc đến được Yên Hồng Sơn vào ngày thứ năm. Mặc dù thương thế của Thủy yêu sắp lành, nhưng cũng không thể chạy đi quá kịch liệt, cho nên Hoàng Tuyền đành phải công nàng trên lưng. Mà Tư Đồ, năm ngày qua vẫn chưa từng nói một câu. Đến đến nơi này rồi cũng chẳng nói chẳng rằng, mặt không đổi sắc mà nhìn vách núi bên dưới.

Chưa từng thấy hẩn lạnh lùng đến thế. Kể từ khi biết hẩn tới nay, Hoàng Tuyền vẫn cho rằng hẩn chỉ là một tiểu hồ ly đơn giản không có đầu óc, thỉnh thoảng còn ra vẻ èo là, giả ngây giả dại một lần. Cho đến bây giờ y chưa từng chú ý thấy Tư Đồ có điểm nào khác biệt, nhưng...

Cặp mắt hẹp dài đang nhìn vách đá kia thỉnh thoảng lại phát ra thần thái kinh người, cộng với gương mặt vốn xinh đẹp của hẩn, khiến y càng nhìn càng kinh hãi. Cứ mơ hồ có cảm giác rất quen mắt, dường như đã nhìn thấy ở đâu đó trước đây thật lâu. Y từng hoài nghi, nhưng cuối cùng vẫn buông bỏ ý nghĩ hoài nghi ấy. Tư Đồ không phải là con hồ ly kia, thậm chí một đuôi hẩn còn chưa tu được, lại xảy ra chuyện quạ đen ngu ngốc như vậy với Mẫu Đơn. Có làm thế nào y cũng không thể khiến bản thân tin Tư Đồ có liên hệ gì với yêu hồ ba ngàn năm kia được.

"Mùi của bọn họ. Biến mất ở bên dưới."

Tư Đồ chợt mở miệng nói, rồi cúi đầu, không chút tình cảm.

Hoàng Tuyền không nói gì, Thủy yêu trên lưng y lại vội vã tuột xuống đất, nói khê: "Chúng ta... Còn chờ gì nữa? Mau đi xuống đi!"

Hoàng Tuyền đỡ nàng, không nhìn tới vẻ mặt lo lắng của nàng mà lạnh nhạt nói: "Người đừng đi, đi cũng chỉ làm gánh nặng thôi. Chờ ở đây là được rồi."

Thủy yêu vội muốn giải thích, nhưng bỗng nhiên lại cần môi. Hoàng Tuyền nói đúng, nàng không có bản lĩnh gì, chỉ là một tiểu yêu không có bất kì lực công kích nào mà thôi, thực sự là một gánh nặng, huống chi hiện giờ trên người nàng còn mang thương tích.

"Vây. Ta ở lại đây chờ các người. Phải cẩn thận đó!"

Nàng ngoan ngoãn tự mình vịn lấy một cây dương nhỏ ven đường, từ từ ngồi xuống đất.

Ánh mắt Hoàng Tuyền hơi mềm đi, ôn hòa hiếm thấy. Y cởi chiếc áo khoác màu bạc của mình xuống, đắp lên người nàng rồi nhỏ giọng nói: "Người hãy ở đây, đừng đi đâu cả. Chậm nhất là hai ngày sau bọn ta sẽ trở lên."

Thủy yêu gật gật đầu, nắm áo của y ở trong tay, chỉ cảm thấy lòng bàn tay trần đầy mồ hôi. Trong lúc nhất thời cũng không biết nên vui sướng hay nên phiền não, tim đập thình thịch trong lồng ngực, cũng chẳng dám nhìn y.

Hoàng Tuyền không nói gì nữa, đứng dậy đi về phía vách núi. Ra đầu với Tư Đồ một cái, chỉ trong nháy mắt, bóng dáng của hai người đã dần mất hút dưới vách núi.

Thủy yêu không quan tâm đến đôi chân vẫn đang nhũn ra, vội vàng chạy tới bên vách núi, lại thấy một tầng mây sương lượn lơ bên dưới, yên ắng khác thường, đầu còn chút bóng dáng của bọn họ!

--Editor Mèo Mạnh Mẽ--Diễn đàn Lê Quý Đôn--

"Tầng thứ nhất của Yên Hồng Sơn là hồ Tuyết Phong, bình thường Lang yêu không hay lui tới. Chung quanh là những con đường thông đến tất cả các tầng, chúng ta vào đó thăm dò phong thanh tình huống trước đã."

Hoàng Tuyền vừa rơi xuống đất, lập tức tiến về phía động đen vĩ đại kia. Tư Đồ yên lặng theo sau, thân thể trong suốt ánh lên động tối, trông càng thêm phiêu diêu, giống như sắp tan vào không khí.

Đi tới cửa động, liền xuất hiện một con đường nhỏ âm u. Nếu như nhớ không lầm, bước tới chín bước, nhảy xuống là đến được hồ Tuyết Phong. Hoàng Tuyền ngoảnh đầu lại nói khẽ: "Tư Đồ, cảm giác của người nhạy hơn ta. Sau khi đi xuống nhất định phải chú ý tình huống xung quanh, nếu như dẫn tới quá nhiều Lang yêu, sẽ chỉ làm trì hoãn thời gian chúng ta đi tìm tiểu nha đầu mà thôi."

Tư Đồ khẽ gật đầu, đôi mắt hẹp dài lơ đãng nhìn vùng tối kia, có loại ánh sáng nào đó chọt lóe lên trong đáy mắt hẩn.

Hoàng Tuyền bước chín bước, lật người nhảy vào bóng tối dày đặc.

Không lâu sau, trước mắt sáng lóa, chỉ thấy đốm sáng xanh bay lượn đầy trời, soi rọi khiến hồ Tuyết Phong vốn trong veo yên tĩnh càng thêm trang nhã lạnh lùng. Rừng phong màu bạc vẫn dày đặc, tươi tốt như cũ. Hồ nước xanh như ngọc trong rừng cây kia, lúc này hết như phát điên mà nổi lên vô số xoáy nước, toàn bộ bùn đất màu máu dưới đáy hồ đều nổi lên, nhuộm cả hồ nước trong veo như ngọc thành màu đỏ sậm cổ quái.

Tiếng nước vang rền trời, những xoáy nước kia bắn ra vô số bọt sóng, vỗ bên bờ. Nước hồ nhiễm màu máu giờ hết như tính nết một nữ nhân, hoàn toàn mất đi sự ưu nhã cao quý bình thường, phát điên trở thành người đàn bà chanh chua. Tiếng vang âm ỉ như vậy, Lang yêu không thể nào không phát giác được!

Hoàng Tuyền biến sắc, chỉ thấy quanh hồ Tuyết Phong, vây một vòng Lang Yêu lồ lộ! Con nào con nấy đều ngửa đầu nhìn Hoàng Tuyền và Tư Đồ, trong mắt là ánh sáng xanh lét đáng sợ!

Thật không may! Gặp ngay chóe lũ Lang yêu! Hoàng Tuyền cũng chẳng nói chẳng rằng, khẽ lật tay áo, nháy mắt đã có mấy con cự mãnh phóng ra từ lòng bàn tay, nhào vào đám Lang yêu vẫn còn đang đứng ngẩn ra nhìn bọn họ. Đám Lang yêu kia hình như vừa mới phản ứng kịp có cường địch đột kích, chạy chạy chạy, gọi gọi gọi, phản kích phản kích, tránh né tránh né, bên bờ hồ bỗng trở nên rối rùi.

(*)Cự mãnh: Mãng xà to.

Tư Đồ chột nhẹ giọng nói: "Mùi của Mẫu Đơn bọn họ... biến mất ở bờ hồ. Xem ra đã vào hồ nước."

Hoàng Tuyền vừa rơi xuống đất, nhưng không hề căng thẳng, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Lang yêu vây tới. Bọn này đều là Lang yêu cấp thấp. Đôi mắt đỏ như lửa của y quan sát từng con một: Rõ ràng là đặc trưng của loài sói, mắt xám, mõ dài nhọn và răng nanh dữ tợn, lông đen phủ đầy trên người, trên tai.

Xem ra Lang yêu ở tầng thứ nhất đều là cấp thấp. Y hít sâu một hơi, khẽ giữ ống tay áo, thu hồi cự mãnh vẫn đang rượt đuổi Lang yêu bên hồ.

"Đối phó với loại yêu quái này, không cần dùng tới pháp lực cao cấp làm chi."

Y lạnh lùng nói, siết chặt mấy con cự mãnh trong tay, biến hóa thành một cây roi bạc. Vung trái vung phải, cực kì dễ dàng.

Hoàng Tuyền chột cười khẽ một tiếng, "Từ khi luyện ra ngân mãnh, ta đã không còn dùng roi nữa, hôm nay vừa lúc ôn lại quá khứ." Y ngoảnh đầu lại nhìn Tư Đồ cạnh đó, trầm giọng nói: "Tư Đồ, người xuống đáy hồ trước đi, xem thử có lối đi hay không. Ta sẽ lập tức giải quyết hết đám Lang yêu này."

(*)Ngân mãng: Mãng xà màu bạc.

Tư Đồ khẽ gạt đầu, bước về phía hồ. Đám Lang yêu dọc theo đường đi vừa cào vừa cầu hấn, nhưng luôn xuyên thẳng qua thân thể hấn, không rớt tới hấn được. Tư Đồ mang về mặt thần nhiên mà bay tới hồ, rất nhanh thân thể đã biến mất trong hồ nước, đi tìm thông đạo dưới đáy hồ.

Hoàng Tuyền đứng giữa đám Lang yêu, cả người mặc y phục màu trắng bạc, tựa như ngọc thụ lâm phong. Y chậm rãi giờ roi lên, cười lạnh, thần nhiên nói: "Được rồi, cùng lên đi. Để ta tiết kiệm thời gian một chút."

(*)Ngọc thụ lâm phong: Cây ngọc đón gió.

Dứt roi, ánh bạc trên tay lóe lên, khua thành một dãy sáng màu sắc sỡ.

Tư Đồ ung dung trôi trong nước, cho dù nước hồ bên người vẫn đục cuộn cuộn, thì cũng không có bất kỳ ảnh hưởng nào đối với hồn phách này của hấn. Liếc mắt một cái đã thấy được nguyên do tạo nên sự hỗn loạn của hồ nước —— giữa đáy hồ nứt ra một cái động không lớn lắm, nước hồ xung quanh mãnh liệt lao vào động, tạo nên vô số xoáy nước. Trên thông đạo kia còn có một cái vòng bằng đồng vĩ đại hơi biến dạng, dường như từng bị người ta kéo mới trở thành như vậy.

Hấn đang kinh ngạc quan sát thì tiếng của Hoàng Tuyền đã vang lên sau lưng, "Xem ra Ứng Vương Dực đã tới đây từ lâu. Nhìn vòng đồng xem, vết đen đó là dấu tích từng bị thần hỏa đốt qua".

Cửa thông đạo vỡ ra, có ít nước đen trào lên, Hoàng Tuyền vội vàng bơi tới. Thấy trong thông đạo đã sớm tràn ngập nước hồ đen như mực. Trên cửa thông đạo mọc một cái vòng đồng lớn, phía trên có dấu tay đen xạm, hiển nhiên là dấu vết vừa mới bị đốt cháy. Nhất định là Ứng Vương Dực!

Tư Đồ chẳng nói chẳng rằng mà nhẹ nhàng lách mình vào trước, bóng dáng trắng như tuyết thoáng chốc đã không thấy tăm hơi. Hoàng Tuyền dừng một chút rồi cũng vội vàng đi theo, bơi theo hướng xoáy nước đến một cái hồ khác.

Cũng không biết trôi theo dòng nước bao lâu, thế rồi xuống dần dần chậm lại, làn nước trước mắt càng lúc càng vẫn đục, màu sắc càng lúc càng sậm đi, xem ra đã đến gần hồ nước đen. Hai dòng nước chảy âm thầm tranh tài, đầu đá lẫn nhau tạo nên vô số mạch nước ngầm. Hoàng Tuyền lười phải mất công bơi, rung người một cái, hiện ra nguyên hình!

Đó là một con mãng xà màu bạc vô cùng không lồ! Vây bạc lốm đốm tỏa sáng lấp lánh trong nước hồ đen kịt, đôi mắt đỏ như lửa, miệng rộng há to, bốn cái răng nanh bén nhọn còn to dài hơn cột chống trong cung điện. Truyện được edit bởi mèo mạnh mẽ diễn đàn lễ quý đôn. Tư Đồ không nhìn được ngoảnh đầu nhìn y, lại thấy Hoàng Tuyền đã hiện nguyên hình, lắc đuôi một cái tạo ra xoáy nước đáng sợ. Thân thể y mặc dù không lồ nhưng vẫn rất linh hoạt, lượn thật nhanh dưới hồ. Bơi lội trong nước hết như một con giao long.

"Xoạt" một tiếng, thân thể Hoàng Tuyền nhô lên khỏi mặt nước, Tư Đồ chỉ kịp thấy ánh bạc lóe lên, Hoàng Tuyền đã khôi phục hình người, yên tĩnh đứng bên rừng cây, ngửa đầu nhìn hoa đào hồng phấn bay lượn khắp trời.

"Nơi này có điều quái dị, số hoa đào này..." Hoàng Tuyền sờ sờ một cây hoa đào cạnh bờ hồ, chẳng ngờ cây kia bị y ấn lại lồm vào! Hoàng Tuyền dùng móng tay gảy một mảnh vỏ cây xuống, lập tức có chất lỏng đỏ như máu chảy ra.

"Đây là do người bị nguyên rửa bằng chú huyết đào hóa thành. Không thể động đây, không thể nói chuyện, nhưng cảm giác trên thân thể vĩnh viễn tồn tại, có thể nói là lời nguyên độc ác nhất."

(*)Chú huyết đào: Lời nguyên rửa đào máu.

Tư Đồ sâu kín nói, dường như muốn giờ tay chạm vào cây hoa đào bị nguyên rửa kia, nhưng đã giờ ra rồi lại rút về.

Hoàng Tuyền trầm giọng nói: "Dường như ở đây có người đặc biệt nào đó cư ngụ, không có mùi của Lang yêu..."

"Vì đây là nơi vị khách quan trọng của chúng ta ở."

Một tiếng cười dài bỗng nhiên xen vào, không riêng gì Tư Đồ mà ngay cả sắc mặt Hoàng Tuyền cũng có chút trắng bệch! Người này đến gần như thế nào?! Trước đó chẳng hề có chút cảm giác!

Hai người vội vàng quay đầu, nhìn thấy một nam tử trẻ tuổi vận y phục đen đứng dưới tàng cây hoa đào, nhặt hoa mỉm cười, mặt mày tuấn lãng, cười tùm tùm nhìn bọn họ. Đôi mắt xanh biếc, tựa như loại ngọc thạch tốt nhất, trong trẻo ôn nhuận, không có chút sắc bén.

"Ta đây nên hoan nghênh các người đến Yên Hồng Sơn, hay là nên trừng phạt các người đã giết chết năm trăm thị vệ tầng thứ nhất của ta đây?"

Hấn bẻ một nhánh cây dính vài bông hoa, làm như không thấy chất lỏng màu đỏ tuôn trào mãnh liệt từ chỗ đứt gãy! Hoàng Tuyền nhìn ánh mắt ôn hòa mang ý cười của hấn, đột nhiên cảm thấy toàn thân phát rét. Người này, tuyệt đối không đơn giản!

"Người là ai?"

Hoàng Tuyền lạnh lùng hỏi, bắt đầu tập hợp yêu khí từ từ, cảnh giác nhìn hấn.

Người nọ cười hi hi, "Ta? Ta là chủ nhân của Yên Hồng Sơn, Lang Vương." Hắn nhẹ nhàng cọ cành hoa đào vào mặt, dịu dàng nhìn bọn họ, nói nhỏ: "Làm sao đây? Đây là chỗ của khách quý, không thể để cho các người quấy rầy. Nhưng để các người quay về, không phải Lang yêu chúng ta hơi hẹp hòi sao? Như vậy đi."

Hắn chợt cảm cành hoa đào xuống đất, bước lên một bước, lòng bàn chân dính đầy máu loãng. Xiêm y của Lang Vương rung lên, hắn nói một cách chậm rãi: "Các người đã thích Yên Hồng Sơn như vậy, thì hãy vĩnh viễn ở lại bên những cây hoa đào này đi! Xem như tăng thêm chút phong cảnh cho Yên Hồng Sơn chúng ta, được chứ?"

Hắn cười một tiếng dữ tợn, đôi mắt màu xanh ngọc bích hiện ra sát khí ngút trời.

"Không biết thân thể Xà yêu ngàn năm, có thể nở ra đóa hoa tươi đẹp cỡ nào?"

Bạn đang đọc truyện *Sự Mê Hoặc Của Yêu Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Chiến Đấu Với Lang Vương

Hoàng Tuyền không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn hắn, bàn tay trong tay áo buông xuống nắm thành quyền.

Tên Lang Vương này, tuyệt đối không phải là đối tượng có thể giải quyết trong chớp lát. Nhìn hắn làm bộ dạng mỉm cười ôn hòa vô hại, sát khí trong đáy mắt lại không gạt được người. Là vì biết thực lực của y nên đặc biệt đuổi đến đây đối phó y sao.

Hoàng Tuyền lạnh lùng nói: "Chúng ta chỉ đến tìm một người xâm nhập khác thôi, người kia bắt đồng bạn của chúng ta, mùi biến mất ở nơi đây. Ta cũng không có ý định đánh nhau với người, nhưng nếu như người cố ý ngăn trở, thì đừng trách ta không khách khí."

Tay áo của y giương lên, ánh sáng bạc ẩn hiện trong lòng bàn tay, vẻ mặt lạnh lẽo khắc nghiệt.

Lang Vương dần thu lại nụ cười, giọng điệu vẫn tựa như không quan tâm, vuốt tay áo rồi lười biếng nói: "Người nọ là khách của khách quý chúng ta, về phần người các người gọi là đồng bạn mà hắn mang tới đây, cũng là khách của khách quý, đều là đối tượng ta cho phép tiến vào Yên Hồng Sơn. Còn các người. . .". Ánh mắt lạnh lẽo của hắn quét qua mặt Hoàng Tuyền và Tư Đồ, trầm giọng nói: "Các người không nằm trong phạm vi cho phép của ta. Xà Yêu, đừng tưởng rằng mình có đạo hạnh ngàn năm thì thật sự đặc biệt hơn người. Yên Hồng sơn mặc dù không sánh được với Xạ Hương sơn, nhưng cũng không cho phép người xông loạn."

Hoàng Tuyền cũng chặn đôi co với hắn nữa. Trận đánh này, xem ra đã quyết định. Hắn quay đầu lại nhỏ giọng nói: "Tư Đồ, người đi trước đi. Người là hồn phách, hắn không thể bắt người được. Nhanh đi nhìn xem nha đầu kia rốt cuộc đang ở đâu, ta rất nhanh sẽ đuổi kịp."

Tư Đồ trầm tĩnh bay về phía trước, thân thể càng lúc càng trong suốt, cơ hồ ngay cả một đường nét cơ thể cũng không nhìn rõ. Hoàng Tuyền sau lưng hắn, nhìn thấy rõ ràng Lang Vương đang cười lạnh và hoa đào nở rộ ở đối diện. Mặc dù trước kia hắn cũng là hồn phách, nhưng chưa từng mỏng manh trong suốt đến thế. Hoàng Tuyền thậm chí kinh, tình huống này là. . . ?!

Ý nghĩ mới vừa xuất hiện, đã nghe Lang Vương kia cười hi hi, tay áo đen lật một cái, một dải băng tơ trắng như tuyết bay ra từ cổ tay áo, tựa như có mắt, nhắm thẳng vào Tư Đồ, tốc độ cực nhanh. truyện edit bởi mèo mạnh mẽ diễn đàn lê quý đồn Bóng dáng Tư Đồ thoáng động, dường như có thể biến mất bất cứ lúc nào, nhẹ nhàng tránh đi dải băng tơ. Thân thể từ phần eo trở xuống bỗng nhiên trở nên trong suốt! Giống như đã hoàn toàn tan biến!

Ánh mắt của hắn bình tĩnh khác thường, dường như không hề chú ý tới sự khác biệt của mình, cũng không thèm nhìn tới Lang Vương, nhẹ nhàng tiến về phía trước. Đôi mắt màu tím đậm không chút sóng gợn, tinh táo đến đáng sợ.

"Muốn đi đâu?!"

Lang Vương rống lên một tiếng, dải lụa kia quay ngoắt lại hệt như một con rắn, nhanh chóng vây lấy Tư Đồ, đột ngột thít lại, trói chặt hắn ngay tại chỗ, không thể nhúc nhích!

Một tia sáng bạc bắn ra từ ngón tay Hoàng Tuyền, cắt đứt dải băng tơ, tơ lụa đứt ra. Y thu tay lại, lạnh nhạt nói: "Có cả Tỏa Hồn Tiêu của Thần giới cơ đấy! Xem ra Lang Vương đây là người không tầm thường đâu nhé!"

Lang Vương không đáp, lộn người một vòng, ồng tay áo lại phóng ra mấy dải băng tơ, bỏ nhào vào Tư Đồ vốn đã bị quán cứng cả người. Trong lúc nhất thời tiếng động của băng tơ đầy rẫy bên tai, băng tơ bay múa đầy trời, che kín nửa rừng hoa đào. Thần cụ trấn yêu Tỏa Hồn Tiêu của Thần giới mà lại để Lang vương dùng như miếng vải tầm thường, tung lên đầy trời như không cần tiền. Băng tơ chuyên khóa hồn phách hoàn toàn che lấp bóng dáng Tư Đồ, dấu cho hắn có mọp cánh cũng khó thoát.

Sắc mặt Hoàng Tuyền biến đổi, bóng dáng chớp lóe, xông lên như ma quỷ, nâng chương lên, chiến đấu với Lang Vương ngay tại chỗ. Lang Vương không chút hoang mang giờ tay chống lại một chương của y, rồi đột nhiên lật người, lòng bàn tay phả ra một đóm lửa âm xanh biếc, bỏ luôn chương ấy

vào giữa bụng Hoàng Tuyền. Hoàng Tuyền vội nghiêng người tránh né, chỉ cảm thấy giữa ngực và bụng dâng lên một cơn đau nhức kịch liệt, cứ như vỡ ra. Bỗng nhiên y nhấc chân đạp một phát, đẩy Lang Vương ra xa. Cúi đầu kiểm tra, thấy giữa ngực và bụng đã bị chưởng phong của hắn đánh thủng, máu tươi chậm rãi thấm ra ngoài. May mà không có bị một chưởng kia đánh trúng, nếu không thì không biết sẽ bị thương đến nông nỗi nào. Tên Lang Vương này, quả nhiên lợi hại!

Lang Vương lạnh lùng nhìn hắn, bỗng nhiên từ từ xòe hai tay, chỉ thấy móng tay dần dần mọc dài, xanh lét bén nhọn, hết như quỷ trảo. Hắn vừa động đẩy mười ngón tay, đầu ngón tay lóe lên u quang, vừa dùng giọng điệu nhàn nhạt nói lời chế nhạo: "Giọng điệu lớn như vậy, mà chỉ có chút bản lĩnh đó thôi sao?"

(*) Quỷ trảo: Móng quỷ.

Sắc mặt Hoàng Tuyền càng thêm âm trầm, đặt tay vào miệng vết thương, dùng sức lau xuống một tay máu. Xát mạnh hai tay, chỉ thấy ánh bạc lóe lên, đợi đến lúc y xòe bàn tay ra, số máu tươi kia chợt hóa thành một cơn mưa xà toàn thân đổ rục. Châm chậm uốn éo vận vẹo trong tay y. Con rắn kia rất nhỏ, không bằng một nửa ngón măng mà y từng phóng ra. Cái đầu tam giác mảnh khảnh, răng nanh cực kỳ sắc nhọn. Đôi mắt đỏ như lửa, sáng quắc nhìn Lang Vương. Đầu lưỡi dài phân nhánh rung "xì xì", vậy đó thoát nhìn có thể chảy máu tươi bất cứ lúc nào, thân thể nó dẻo dai vận vẹo, cực kỳ đáng sợ.

"Đối phó với người, chỉ cần nó là đủ rồi." Hoàng Tuyền thấp giọng nói.

Vừa dứt lời, cơn huyết xà kia đã biến mất trong nháy mắt. Lang Vương đang kinh ngạc thì thấy trước mắt chợt lóe hồng quang, cơn rắn kia đã nhào đến trước mặt hắn, nanh mọc dài ra, cũng đỏ như máu! Hắn vô cùng kinh hãi, vội vàng lui ra sau mấy bước, nhìn kỹ lại, cơn rắn kia đã biến mất!

"Bỏ đi, người tuyệt đối không thấy được nó. Lúc nhìn thấy, cũng chính là lúc người bị nó cắn."

Hoàng Tuyền thân nhiên nói, xoay người đi về phía rừng hoa đào, ngón tay vẽ lên móng băng tơ quấn quanh cây cối, số băng tơ mỏng như cánh ve kia lập tức nát vụn, rơi xuống ào ào. Y vừa phá nát băng tơ vừa tiến vào trong, tìm kiếm bóng dáng Tư Đồ. Hy vọng cơn hồ ly vô dụng kia còn có thể lưu lại hồn phách giữa Tòa Hồn Tiêu khóa hồn này. Nếu bị Tòa Hồn tiêu hút đi hồn phách, thì y thực sự không có cách cứu hắn ra ngoài.

Lang Vương ở đằng kia né trái né phải, hết như kẻ điên, chiến đấu với huyết xà không thể nhìn thấy. Mấy lần thấy cơn rắn kia muốn giơ tay ra bắt, lại chỉ có thể bắt được ảo ảnh. Động tác của nó quá nhanh, hắn chưa từng gặp qua loại yêu quái nào hành động nhanh nhẹn đến vậy. Sơ suất một chút, đã thấy cái bóng đỏ kia chiếm cứ ở bả vai phải, hắn hoảng hốt, vội vàng duỗi móng lên bắt. Chỉ cảm thấy bả vai đau đớn dữ dội, rồi cuộc lại tự cào xuống một mảng máu thịt của chính mình, mà cơn rắn đỏ kia thì không biết đã biến mất nơi đâu.

Lang Vương tức giận đến nỗi toàn thân phát run, rống lớn một tiếng, uống cho một thân bản lĩnh, lại không hề có biện pháp đối phó với cơn rắn nhỏ tốc độ lạ thường, để cho nó chơi đùa cả buổi như một đứa ngốc mà dụng cũng không dụng được. Đột nhiên hắn niệm một câu chú, trên người phát ra ánh sáng xanh lét, hiện ra nguyên hình! Là một con sói đen xám khổng lồ, giữa trán có một nhúm lông trắng như tuyết, hai con mắt hết như hai đốm lửa quỷ, lóe lên âm u. Hai hàng răng nanh trắng hếu nhe ra rử tợn, cổ họng phát ra tiếng gầm gừ nguy hiểm, hung tợn nhìn chăm chăm vào Hoàng Tuyền đang đi sâu vào rừng hoa đào.

Hắn đột nhiên ngửa mặt lên trời rú một tiếng thật dài. Tiếng sói tru vốn thê lương, cộng thêm lòng hắn đang tràn đầy uất hận nên càng thêm kinh thiên động địa. Cả rừng hoa đào cũng bắt đầu rung động, rụng xuống vô số cánh hoa hồng nhạt. Hoàng Tuyền cười nhạt ngoảnh đầu, nhìn hắn một cách châm chọc, đôi mắt đỏ như lửa nhìn thoáng qua, giống như cười nhạo hắn tự cho là đúng.

Y chậm rãi nhấc tay lên, chỉ chỉ bả vai bên trái, nở nụ cười đồng tình với Lang Vương đang nhào về phía mình. Lang Vương vội vàng quay đầu, lại thấy trên bả vai trái, cơn rắn đỏ kia đang vững vàng nằm đó, đôi mắt đỏ rực sáng quắc ngó nhìn hắn, tựa như châm biếm sự lơ là của hắn. Hắn đang hoảng sợ thì chợt thấy cơn rắn kia cắn nhẹ một phát, không đau cũng không ngứa, chỉ thấy tê dại, thậm chí còn rất dễ chịu.

Hắn sững sờ, lúc nhìn lại thì cơn rắn kia đã biến mất rồi, lùi về trên tay Hoàng Tuyền, từ từ hóa thành một vũng máu, chảy xuống mặt đất. Hoàng Tuyền liền xoay người mà đi, chẳng thèm nhìn đến hắn một cái. truyện edit bởi mèo mạnh mẽ diễn đàn lê quý đồn Lang Vương đột nhiên rống lên, : "Đứng lại! Người dám xem thường ta! Đây là Yên Hồng sơn! Há có thể cho phép người káo xược như thế?!"

Hắn nhào thật nhanh về phía Hoàng Tuyền, nhe hàm răng trắng hếu, há mồm muốn cắn lên. Hoàng Tuyền vẫn không quay đầu, thờ dài nói: "Trúng độc, còn chạy nhanh như vậy? Sợ chết không đủ nhanh hả?"

Vừa dứt lời, Lang Vương đã cảm thấy toàn thân tê dại, nhất thời không thể động đậy. Mà từ vết thương bị cơn rắn nhỏ kia cắn lại truyền đến từng cơn đau đớn khủng khiếp, cứ như muốn xé rách bả vai. Hắn chợt té ngã xuống đất, hiện ra hình người, sắc mặt trắng bệch, toàn thân co quắp, thờ dốt nói: "Con rắn kia... của người... Có kịch độc!"

Hoàng Tuyền "ừ" một tiếng, chân không dừng bước, tiếp tục đi về phía trước, dường như không chút hứng thú đối với hắn.

"Yên tâm, không chết được đâu, dầu gì người cũng là đại yêu quái. Chẳng qua chỉ khổ sở ba ngày thôi. Cần thận đừng lộn xộn nữa, nếu không sẽ càng đau hơn."

Hoàng Tuyền thân nhiên nói, bỗng dừng chợt nhớ ra điều gì đó, mới quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Lang Vương với bộ dạng chật vật, nằm trên mặt đất không thể nhúc nhích.

"Ta là Hoàng Tuyền, Xà tiên ngàn năm. Nhớ kỹ tên ta, về sau muốn báo thù, hoan nghênh đến tìm ta bất cứ lúc nào."

Lang Vương nổi giận trong lòng, nhưng thân thể lại không thể nhúc nhích. Không chỉ vô lực tê dại, mà hắn vừa muốn cử động thử một cái, đã có cơn đau như xé truyền tới từ bả vai. Cái cơn rần rớn kia, thật là lợi hại...

"Hoàng Tuyền!" Hắn gầm lên căm hận, "Nếu ta không giết ngươi, thì sẽ không làm Vương Yêu lang!"

Hoàng Tuyền cũng không ngoảnh đầu lại, lạnh nhạt nói: "Ta chờ ngươi."

Vừa dứt lời, bỗng cảm giác có một cơn gió lạnh thổi tới từ đằng sau, lòng y cả kinh, vội vàng quay đầu. Lại thấy Lang Vương kia ra sức giơ tay lên, một luồng sáng xanh lét cấp tốc bay vào rừng hoa đào. Y thầm kêu một tiếng không xong! Tên Lang Vương này hẳn là muốn đối phó với Tư Đồ đang bị nhốt trong Tòa Hồn Tiêu!

Lang Vương ở sau lưng cười điên cuồng, "Ta có chết, cũng sẽ không để người đắc ý quá lâu! Hoàng Tuyền!"

Ánh sáng xen lẫn tiếng gió rít thê lương, trong nháy mắt đã chém đứt bằng tơ quán quanh, bay vào giữa. Hoàng Tuyền hoảng sợ, nhấc chân chạy theo như bay, muốn ngăn cản luồng yêu khí có tính chất phá hoại kia. Tiếc rằng yêu khí nọ vọt đi quá nhanh, gào rít bay sâu vào rừng, đập thẳng vào chỗ Tư Đồ bị nhốt!

Tư Đồ!

Hoàng Tuyền hoảng hốt, không nói nên lời, chỉ thấy luồng yêu khí bén nhọn kia hung hăng xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp bằng tơ bao vây hồn phách, xuyên thấu cả cây hoa đào phía sau, vô số máu tươi trào ra, nhuộm đỏ bằng tơ. Cây hoa đào ngã rầm xuống đất, chỗ bị cắt đứt phun ra máu tươi, chảy tràn mặt đất, thê thảm khác thường.

Lang Vương đột nhiên cười phá lên, cực kỳ vui vẻ, "Tất nhiên là hắn đã chết! Hồn phi phách tán! Ha ha ha!"

Hoàng Tuyền vừa giận vừa sợ, mạnh mẽ xoay người định dùng loạn đao chém chết Lang Vương! Hắn lại dám giết Tư Đồ?! Lại dám?!

Từng mảnh từng mảnh bằng tơ đột ngột bay lên, dường như bị chọc tức mà đổ xô nhau bay bổng loạn xạ che lấp cả rừng hoa đào. Hồng quang lấp lánh, giống như núi đỏ đất lở, hết như một biển máu khổng lồ đột ngột xuất hiện, đổ ập xuống đầu. Cơ hồ là trong nháy mắt, cả rừng hoa đào đều chìm trong hồng quang. Yêu khí ngút trời.

(*)Hồng quang: Ánh sáng đỏ.

Hoàng Tuyền bị yêu khí bá đạo đẩy lùi mấy bước, nhất thời cũng không biết chuyện gì xảy ra. Chỉ cảm thấy đã từng cảm thụ qua loại yêu khí này, bá đạo như thế, kiêu ngạo như thế. Mà lại kiêu ngạo một cách tự do tự tại, hồn nhiên trời sinh, trong đó còn xen lẫn một loại mê hoặc kẻ không nên lời nói không thể rõ, cực kỳ xinh đẹp.

Hắn không nhìn được mà nhìn qua một cách chăm chú, thấy ở giữa hồng quang kia, có một bóng người bình tĩnh đứng đó. Áo trắng tóc đen, mặt mày quyền rũ, đôi mắt hẹp dài màu tím có ánh sáng lưu chuyển, câu hồn dẫn phách, chẳng phải Tư Đồ đó sao?!

Hoàng Tuyền nhất thời đứng chết trân ở đó, một lúc lâu mới thấy yêu khí dần dần yếu đi, hồng quang biến mất. Tư Đồ chạy tới trước mặt hắn, vênh lan hoa chỉ lên, yêu diệu nói: "Hoàng Tuyền, ngươi xem! Rốt cuộc ta cũng luyện thành nhất vĩ hồ rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Sự Mê Hoặc Của Yêu Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Không Phải Là Người

Nhất vĩ hồ?

Hoàng Tuyền kinh ngạc nhìn hắn, thân thể không còn trong suốt nữa, bóng dáng của hắn in trên mặt đất, tóc trượt xuống theo y phục, rơi vào mặt hắn, ngứa.

Hắn lại luyện thành một đuôi vào lúc này?! Yêu khí ngút trời lúc này là sao? Đó hoàn toàn không thể là yêu lực mà nhất vĩ hồ có thể có! Đó rõ ràng là...

"Rốt cuộc ta cũng có lại nguyên thân rồi. Hai ngày nay ta cảm thấy trong lòng vô cùng phiền loạn, thì ra là tu vi của ta tăng lên. Sớm biết thế này, ta đã không lo lắng. Còn tưởng rằng mình xảy ra vấn đề gì, sẽ biến mất!"

Tư Đồ sung sướng chạm vào tóc và y phục thật sự, lại cười nói: "Nha đầu Mẫu Đơn chết tiệt kia sau này cũng dám cười nhạo ta nữa rồi!"

Hoàng Tuyền nói khẽ: "Tư Đồ. Ngươi. Yêu khí đó."

"Đừng nói." Tur Đồ thu lại nụ cười, lạnh nhạt nói: "Hoàng Tuyền, đừng nói nữa."

Hoàng Tuyền nhìn hần chằm chằm, cũng không biết nên nói cái gì. Y làm sao có thể tiêu hóa sự thật rung động này? Mặc dù không biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra trên người Tur Đồ, nhưng yêu khí kia thì y không thể nhận lầm. Ngàn năm trước, cảm giác chấn động đó, y vẫn luôn ghi khắc. Hò tiên ba ngàn năm kia, rốt cuộc hần và Tur Đồ có quan hệ gì?!

"Hoàng Tuyền, cái gì cũng không được hỏi, có hỏi ta cũng sẽ không nói. Ta vẫn là ta, ngươi cứ nghĩ như vậy là được rồi."

Tur Đồ chậm rãi đi về phía trước, đi ngang qua Lang Vương đang ngăn người, cũng không thèm nhìn, búng ngón tay một cái, một đốm lửa nhỏ lập tức nện lên đầu Lang Vương, đánh ngất hần.

Hoàng Tuyền kinh nghi theo sát sau lưng, vừa muốn lên tiếng, đã nghe Tur Đồ lạnh nhạt nói: "Mùi của Mẫu Đơn ở trước mặt, chúng ta đi mau. Hôm nay nhất định phải dẫn nàng ra ngoài".

(*)Kinh nghi: Ngạc nhiên và nghi ngờ.

"Tur Đồ. Ngươi." Hoàng Tuyền do dự không biết nên nói như thế nào, có chút không thể thích ứng với chuyển biến của hần.

Tur Đồ quay đầu lại nở nụ cười xinh đẹp, ôn nhu nói: "Ta vẫn là ta, chẳng qua cũng chỉ là luyện ra một đuôi. Không phải ngươi nên chúc mừng ta sao?"

Trong phòng u ám, yên tĩnh đến đáng sợ. Tựa như toàn bộ tiếng vang đều đã bị sự u ám kia nuốt mất, chỉ còn lại tiếng nước tí tách, chậm rãi dập dờn, có hai tiếng hô hấp hỗn tạp, có loại không khí hít thở không thông.

"Hôn mê ba ngày, chẳng lẽ nàng đã chết?"

Giọng nói trầm thấp của Ung Vương Dực vang lên đánh vỡ loại yên tĩnh hít thở không thông này, vang lên mà không có điểm xuất phát, phiêu động trong căn phòng vắng vẻ, tạo ra từng chuỗi tiếng vọng.

Trên bàn đá xanh dài, Mẫu Đơn nằm hôn mê, hai mắt nhắm nghiền, y phục trước ngực bị mở ra, một miệng vết thương thật sâu trên da thịt trắng nõn đang ào ạt chảy ra máu tươi, từng giọt từng giọt bay vào chiếc bát sắt đen như có mắt. Máu đã chứa được hơn nửa chén, bọt nước nổi lên tỏa ra khí nóng trong căn phòng lạnh lẽo.

Trên mặt đất là mệnh bàn long cốt, Tur Nhật mặc y phục đen đang đứng ở "Ly" vị, đôi tay bày ra động tác cổ quái, miệng lầm nhảm đọc câu gì đấy. Bát quái dưới chân hần đã thấm đẫm máu tươi, máu liên tục nhảy lên cao thấp theo tiếng niệm chú, tựa như có sinh mệnh.

(*)Ly: Quẻ ly là một trong bốn quẻ chính của Bát quái (càn, khôn, ly,坎) thuộc về phương Nam trong bốn phương.

Chợt, hần vung tay lên, dòng máu trong bát sắt đen lại bay lên, chậm rãi rơi vào "khảm" vị, từng giọt từng giọt thấm ướt nơi đó. Mệnh Bàn long cốt bị máu bao trùm, ần ần phát ra ánh sáng xanh âm u, ánh lên máu tươi khiến màu sắc của chúng cũng trở nên sẫm thẫm.

(*)Khảm: Quẻ khảm tượng trưng cho nước, là một trong bốn quẻ chính của Bát quái.

Ung Vương Dực chờ cả buổi, cũng không trông mong hần sẽ trả lời. Thật ra thì vấn đề này hôm nay gã đã hỏi không dưới mười lần, Tur Nhật chưa bao giờ trả lời. Trên thực tế là ba ngày qua, vô luận gã có hỏi cái gì, Tur Nhật cũng không thèm nói một tiếng. Bọn họ cứ thế không ăn không uống ần núp trong hang động này, tiêu hao ba ngày.

Gã hoài nghi có phải Tur Nhật đã giờ trở gì trên người nha đầu kia hay không, ba ngày rồi mà ngay cả mí mắt nàng cũng không thèm nhúc nhích. Trừ hít thở thì trông không khác gì người chết, cứ xem như một chương của gã bỏ ra có ngoan độc đi chăng nữa, cũng không đến mức hôn mê tới ba ngày chứ!

Đang suy nghĩ mải hồn, chiếc đỉnh đồng xanh sau lưng đột nhiên phát ra ngọn lửa xanh thật cao, "Phụt" một tiếng, gần như muốn đốt đến cả màn lụa trắng. Ung Vương Dực lấy làm kinh hãi, vội vàng quay đầu, lại thấy tất cả đều khôi phục lại bình thường, trong đỉnh đồng xanh cũng chỉ còn lại tro nham, không hề có dấu vết gì của ngọn lửa.

Hần đang kinh ngạc, chợt nghe Tur Nhật sau lưng trầm giọng nói: "Có khách không mời mà đến."

Hần thả lỏng đôi tay đang bất quyết, khép tay vào trong tay áo, xoay người khẽ nói: "Ung Vương, còn phải phiền ngài ngăn cản rồi. Người tới là hai yêu quái vô cùng kỳ lạ, mà xem ra còn là nhắm vào ngài."

Nhất thời sắc mặt Ung Vương Dực trở nên cực kỳ khó coi, hần hừ một tiếng, không ngờ tên Xà yêu đó lại đuổi đến nhanh như vậy! Gã đã xem thường y rồi sao?

"Trước mắt có người tới quấy rối, phương thức dẫn huyết này mới làm ba ngày. Chưa có chút đầu mối nào, làm sao ta có thể cam tâm?!" Hần gầm nhẹ, hung tợn nhìn chằm chằm Mẫu Đơn trên bàn, giống như hận không thể lột da gỡ xương nàng, để gã biết được hết thầy cơ sự chết tiệt kia tới cùng là sao!

Tur Nhật lạnh nhạt nói: "Ung Vương đừng vội, ta biết hai yêu quái kia pháp lực cao thâm. Một mình ngươi có lẽ không chống đỡ được, phương pháp

dẫn máu bấy ngày cũng đành phải chấm dứt tại đây. Nhưng ta có thể dùng pháp lực mạnh mẽ của “khảm” vị hút máu của nàng ra, thẩm uớt mệnh bàn long cốt này. Phương thức dẫn huyết đã hoàn thành một nửa, ta vốn định giữ lại tính mạng của tiểu cô nương này. Nhưng bây giờ tình thế gấp rút, ta cũng không thể làm gì khác hơn là phải dùng đến biện pháp tàn nhẫn”.

"Khảm vị? Người còn có phương pháp khác? Tại sao còn không dùng sớm?!"

Ứng Vương Dực nhất thời cả giận, người này quả nhiên có điều cổ quái!

Tư Nhật khép tay áo lại, nhẹ giọng nói: "Vô duyên vô cớ tổn thương tính mạng phạm nhân, vốn là điều mà ta khinh thường. Nếu có thể giữ được tánh mạng, tại sao muốn tổn thương nàng? Ta đã biết lửa phong ấn trong cơ thể nàng thuộc dạng hỏa, nhưng thủy khắc hỏa. Ta sẽ dùng “khảm” vị phá phong ấn hỏa thuật của nàng. Ứng Vương kiên nhẫn chờ một lát, không tới một khắc, tự nhiên có thể nhìn rõ kết quả.

Hắn rút tay ra khỏi ống tay áo, đầu ngón tay nhếch lên, ngón cái hơi gấp, tạo thành một quyết vô cùng cổ quái. Mũi chân cũng chậm rãi di chuyển trên mặt đất, bước lên Khảm vị, chân trái hơi khựng lại, hai tay bắt quyết lập tức mở ra, ngón cái và các đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào nhau. Chỉ thấy thân thể Mẫu Đơn đột nhiên chấn động, vết cắt trên ngực chợt biến thành một hố máu to, máu đỏ thẩm biến thành máu đen đậm đặc, phun ra như suối. Cũng không lọt vào bát sắt đen, mà trực tiếp rơi như mưa xuống Ly vị

Long cốt tại Ly vị đột nhiên bắt đầu tỏa sáng, máu kia bắt đầu giống như sôi trào, rơi xuống mặt đất tạo thành một làn sương trắng nóng hổi, tràn ngập cả căn phòng.

Đột nhiên Tư Nhật khẽ lật cổ tay, tay áo màu đen đánh một vòng xinh đẹp trên không trung. Đôi tay vừa bắt quyết thật nhanh, vừa chậm rãi mở đôi vô đồng nhân có thể nhìn thấu thiên địa kia ra. Hắn nhìn chăm chăm vào Mẫu Đơn, trong đôi mắt tràn ngập những màu sắc sắc sỡ, cuộn cuộn cuộn cuộn.

Ứng Vương Dực hồi hộp chờ đợi.

Rất nhanh, rất nhanh thôi gã sẽ có thể biết nguyên nhân nha đầu này không e ngại thần hỏa! Như vậy, rốt cuộc gã sẽ có thể ngồi ngang hàng với Huỳnh Hoắc đại nhân. Đám Ngũ diệu tự xưng là thần thánh thiêng liêng kia cũng sẽ không dám bắt gã nữa! Gã còn có thể Đồng sơn tái khởi, gã có thể là một vị “Thần” chân chính rồi!

(*)Đồng sơn tái khởi: Làm lại từ đầu/ đợi thời cơ trở lại.

Tư Nhật chợt gầm nhẹ một tiếng, giống như gặp phải ngăn trở nào đó. Lại thấy hai tay hắn siết chặt trên không trung, tựa như đang dùng sức lôi kéo thứ gì, gân xanh trên cổ tay cũng lộ ra ngoài, khớp xương hoàn toàn trắng bệch. Ứng Vương Dực giật mình, chỉ thấy máu tươi phun ra từ ngực Mẫu Đơn bỗng nhiên ngừng lại, số máu tươi bị phun ra dừng giữa không trung, rung rung như muốn chảy trở về!

Hắn hít vào một hơi, nhìn Tư Nhật như đang cực khổ cướp đoạt với dòng máu tươi đang có ý muốn quay trở lại kia. Vì dùng sức mà cả người run rẩy. Nhưng số máu kia vẫn từng tắc từng tắc quay trở về, từng chút từng chút chui vào ngực nàng, không lưu lại chút dấu vết.

Nhất thời, Ứng Vương Dực cũng không biết phải làm gì, chỉ rống lên theo bản năng, "Mau giữ chặt! Kéo mạnh!" Hắn hoàn toàn quên mất máu vốn không phải dùng cách “kéo” mà giữ được, chẳng qua là cảnh tượng trước mắt quá quý dị, quý dị đến nỗi hắn muốn xông tới dùng tay kéo số máu kia trở lại, nhét vào mệnh bàn.

Tư Nhật chợt rống lớn một tiếng, buông lỏng tay, lùi lại mấy bước, đứng vào hộc tủ khảm tường sau lưng, dụng cụ chất lộn xộn bên trên rớt rầm rầm đầy đất. Ánh sáng xanh u trên mệnh bàn long cốt nhất thời biến mất, số máu không ngừng quần quai nhảy lên cũng đông lại trong nháy mắt, tất cả đều yên tĩnh trở lại.

Sắc mặt Ứng Vương Dực tái nhợt, nhìn chăm chăm Tư Nhật, lại nghe hắn thở hổn hển hồi lâu, mới yếu ớt nói: "Nàng Nàng Nàng không phải là người!"

Không phải là người?! Ứng Vương Dực vọt tới lôi hắn lên từ mặt đất, bắt chặp cái gọi là tôn trọng, lớn tiếng rống lên!

"Cái gì không phải người?! Nàng không phải người cái gì?! Nói mau!"

Tư Nhật đột nhiên nắm được cổ tay Ứng Vương Dực, gã chỉ cảm giác trên cổ tay giống như bị kim châm cực lạnh lẽo đâm xuống, không tự chủ được rút tay ra, giật mình nhìn Tư Nhật.

"Ứng Vương, người quá mức kích động." Tư Nhật lạnh lùng nói xong, vừa chậm rãi sửa sang lại áo choàng sắp bị gã kéo đến lộn xộn, vừa khàn giọng nói: "Nàng không phải là người. Trong cơ thể nàng có hồn phách, nhưng lại không phải hồn phách của con người."

Ứng Vương Dực còn muốn hỏi nữa, đã nghe tiếng lửa bạo liệt ở sau lưng truyền tới. Gã vội vàng quay đầu, thấy chiếc đỉnh đồng xanh mới phun lửa ban nãy, giờ lại phụt lên ngọn lửa xanh, từ nhỏ biến thành lớn, tỏa ra sáng quắc.

Tư Nhật chợt nhỏ giọng nói: "Nàng đến rồi!"

"Nàng?"

Tư Nhật đột nhiên cười lạnh một tiếng, "Thì ra là như vậy, mượn tay ta đưa người cho Ngũ diệu sao? Ngược lại lần này phản ứng của bọn họ thật là nhanh!"

"Ngũ diệu?!"

Ứng Vương Dực vừa giận vừa sợ nhìn gương mặt loang lổ như yêu ma trước mắt, chỉ thấy khoe miệng hân nhếch lên giễu cợt, lạnh nhạt nói: "Đúng vậy, là nàng tới. Ngũ diệu Tuế tinh."

(*)Tuế tinh: Sao Mộc.

Thủy yêu tựa cây Dương bên vách núi, tay nắm chặt áo khoác của Hoàng Tuyền, vẫn đang đợi đến nóng lòng.

Bọn họ đã đi xuống gần ba canh giờ rồi, chẳng lẽ gặp phải phiền toái gì sao? Lấy bản lĩnh tu vi ngàn năm của Hoàng Tuyền, vốn sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn... dù Yên Hồng sơn là địa bàn của Yêu Lang, nhưng tu vi của số Yêu Lang kia so ra vẫn kém Hoàng Tuyền một mình tu luyện dưới đất ngàn năm. Có lẽ cùng là quá trình ngàn năm, nhưng một kẻ có nhiều chuyện quán thân, một kẻ chuyên tâm tu luyện, trình độ sẽ tuyệt đối không như nhau.

Tận đáy lòng nàng tin tưởng năng lực Hoàng Tuyền, nhưng... Tại sao nàng lại nóng lòng như vậy? Cảm giác hình như có chuyện không tốt gì đó sẽ xảy ra. Ngồi cũng ngồi không vững, sau lưng luôn phát rét từng cơn, dường như lập tức sẽ có cục diện đáng sợ nào đó chờ đón nàng...

Một chuỗi tiếng bước chân trầm ổn chợt truyền đến từ sau lưng, nàng cả kinh, vội vàng quay đầu lại, bị dọa đến nổi toàn thân cứng ngắt!

Đó là một nữ nhân, không tính là nữ nhân quá xinh đẹp. Mặc một thân xiêm y hoa lệ màu xanh nhạt, tóc đen tùy tiện búi một búi trên đỉnh đầu, dùng một cây trâm ngọc xanh biếc cắm lên, đuôi trâm ngọc buông rơi mấy phiến lá trong suốt, lung linh đáng yêu.

Về mặt nàng không chút thay đổi, cực kỳ lạnh nhạt, dung mạo cũng nhàn nhạt, trắng bệch đến gần như trong suốt, ngay cả đôi môi cũng tái nhợt không chút huyết sắc. Dường như thân thể mang bệnh nặng, thoát nhìn cả người trông rất yếu đuối. Đôi vai nhỏ bé yếu mềm, phía trên dùng chỉ xanh thêu hình một chiếc lá, rất khác biệt.

Nơi nàng đi qua, lập tức có cỏ cây xanh biếc mọc lên, số cây ỉu xiu héo úa vì phơi nắng tháng bảy nay cũng trở nên xanh tươi ngập tràn sức sống.

Thủy yêu cứng đờ ngay tại chỗ, chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh trên trán túa ra ào ạt.

Nàng ấy là thần, nàng ấy là thần! Mỗi một bộ phận trên thân thể nàng ấy đều có thể khiến nàng cảm giác được loại thần lực rét thấu xương! Sao Thần lại tới nơi này? Hoàng Tuyền! Tư Đồ! Mẫu Đơn! Các người... Các người vạn lần không được đi lên vào lúc này!

Thủy yêu chỉ muốn kêu to ra tiếng, lại muốn co người lại thành một chấm nhỏ không thể để mắt để mình không cần phải cảm nhận hơi thở kinh khủng như vậy, còn muốn lập tức nhảy xuống vách núi chạy gấp tới nói cho Hoàng Tuyền bọn họ mau mau tránh né không được đi lên. Nhưng nàng muốn nhúc nhích thôi cũng không được, sắc mặt trắng bệch ngồi tại chỗ, cảm giác toàn thân đã không còn nghe theo điều khiển của mình nữa rồi.

Cô gái yếu ớt kia đi tới trước mặt nàng, có chút ngoài ý muốn nhìn xuống nàng một cái. Màu sắc của đôi mắt kia rất nhạt, giống như lưu ly trong suốt, xán lạn rực rỡ dưới ánh mặt trời. Trong ánh mắt của nàng ấy không hề có chút độ ấm nào, chỉ là một mảng trống rỗng lạnh lùng. Nhàn nhạt liếc Thủy yêu một cái, nàng khẽ mở miệng, giọng nói cũng lạnh lẽo như băng, nhất thời Thủy yêu tựa như rơi vào hầm băng.

"Thủy yêu? Một mình ngươi ở chỗ này sao?"

Thủy yêu run rẩy gập đầu, trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi, lạnh lẽo thấm vào áo khoác của Hoàng Tuyền. Nàng nắm chặt áo khoác, giống như làm vậy có thể tiếp thêm cho mình một chút dũng khí để đối mặt với Thần.

Cô gái kia liếc nhìn bóng dáng Yên Hồng sơn trôi lơ lửng trong không trung, lạnh nhạt nói: "Xà yêu, Hồ yêu, cùng một cô gái người phạm đã đi xuống?".

Thủy yêu không nói gì, cũng không có bất kỳ động tác gì. Rủ đầu ngồi tại đó, cả người đều run rẩy.

Cô gái kia cũng không tức giận, giương nhẹ ống tay áo màu xanh nhạt, để lộ đôi tay gầy nhỏ, nhẹ nhàng kéo Thủy yêu dậy.

"Ngươi cũng xuống cùng ta đi, nếu không thì ngươi có đợi bao lâu bọn hán cũng sẽ không trở lên nữa."

Thủy yêu không cách nào kháng cự, bị nàng kéo cánh tay, tập tễnh đi tới.

Dường như cô gái kia chợt nhớ ra điều gì đó, quay đầu lại lạnh lùng nói: "Quên giới thiệu, ta là Tuế tinh, một trong Ngũ diệu. Lần này tới, là để Trừ Yêu."

Bạn đang đọc truyện *Sự Mê Hoặc Của Yêu Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Trấn Hồn Ngọc

"Người nói nàng không phải là người, vậy rốt cuộc nàng là cái gì? Là Thần? Hay là Yêu? Ta mặc kệ khi nào thì Tuế Tinh tới! Người nói bí mật của nàng cho ta biết trước!"

Ứng Vương Dực nóng nảy vung tay. Không còn nhiều thời gian nữa! Xà yêu sắp đến đây cướp người, Tuế Tinh thì không biết muốn tới đây xem náo nhiệt gì. Chẳng lẽ muốn hãm hại hy sinh Lưu Hóa sơn của mình một cách vô ích, lãng phí thời gian ba ngày, chỉ để chờ được một đáp án mơ hồ sao?

Tư Nhật bước tới bên bàn, yên lặng nhìn Mẫu Đơn. Vết thương trên ngực nàng chẳng những đã thôi chảy máu, mà còn bắt đầu khép lại. Mắt thấy vết thương càng lúc càng nhỏ, hần thở dài một tiếng, nhẹ giọng nói: "Không ngờ Tư Nhật ta cũng có ngày hôm nay... Cũng được. Ứng Vương, ta nói cho người biết vậy. Trên người cô gái này không chỉ có một đạo phong ấn, theo như ta nhìn được, thì là ba đạo. Một đạo phong ấn ký ức, để che đi trí nhớ trước kia của nàng, một đạo phong ấn bảo vệ, để bảo hộ nàng không thể bị bất cứ xâm phạm nào. Ta nhớ thân hóa của người, phương pháp dẫn máu của ta, đều vì phong ấn này mà không thể gây ảnh hưởng gì tới nàng".

Ứng Vương Dực hoảng sợ tròn to hai mắt. Ba đạo?! Trên người một cô gái phàm trần lại có ba đạo phong ấn?! Rốt cuộc thì nàng là thứ gì?

"Còn một đạo là gì?" Gã trầm giọng hỏi, Tư Nhật chỉ nói hai đạo, còn một đạo đâu?

Tư Nhật im lặng hồi lâu, mới nhỏ giọng nói: "Ta... cũng không biết đó là phong ấn gì. Ta thế mà lại tra không biết... Rõ ràng có thể nhìn rõ phong ấn, ta lại hoàn toàn chẳng thể giải thích được đó là gì... Ta nghĩ, dường như là tương tự thế ước, hoặc là một loại phong ấn bảo hộ..."

Hắn ngáp ngừng thật lâu, ngón tay dài nhỏ khô héo vội vàng mò mẫm trên người Mẫu Đơn, dường như làm vậy thì có thể thấy rõ rốt cuộc loại phong ấn khó hiểu trên người nàng là thứ gì.

Ứng Vương Dực phiền não rống lên, "Mặc kệ phong ấn của nàng là gì! Nói cho ta biết rốt cuộc nàng là thứ gì?"

Tư Nhật lâm bầm nói: "Ta nói vậy, người vẫn còn chưa rõ sao? Nàng không phải là người, không phải là Thần, cũng không phải là Yêu... Nàng cũng chỉ là mọn thân thể con người thôi..."

Ứng Vương Dực hít vào một hơi!

"Luân hồi chuyển thế?! Là thứ quỷ quái gì đó thành tinh ư?!"

Giọng nói của Tư Nhật vừa khô khan vừa khàn khàn, nghe qua trong căn nhà trống rỗng càng khiến người ta sồn gai ốc, hắn vừa lần mò bả vai và xương ức của Mẫu Đơn, vừa lâm bầm nói: "Là một thứ tinh quái... Rốt cuộc là thứ gì? Trấn Minh phong ấn ký ức của nàng, Huỳnh Hoắc phong ấn bảo vệ nàng... Một còn lại..."

"Là phong ấn của ta và Phi Yên."

Một giọng nói trầm trầm quyền rũ đột nhiên xen vào, sau lưng Ứng Vương Dực không tới ba tấc. Hắn cả kinh, theo bản năng quay đầu lại bỏ ra một chưởng!

Một bàn tay thoải mái đón lấy bầy tay bao kín thần hỏa của gã, Ứng Vương Dực cả kinh thất sắc, giương mắt nhìn, lại là hồn phách của tên Yêu hồ vào hôm ấy đã chắn trước mặt nha đầu kia! Hắn luyện ra thân thể từ khi nào?!

Tư Đồ dịu dàng nhìn Tư Nhật, dịu dàng nói: "Nhật, trả nàng lại cho ta đi. Nàng vốn là đồ của ta, cho các người mượn dùng ngàn năm còn chưa đủ sao?"

Đôi tay của Tư Nhật run lên, vội vàng quay đầu lại, trong đôi mắt đen thê lương, đầy áp nỗi kinh hãi và hoảng hốt!

"Là người. ! Thì ra đúng là người. ?!"

Tư Đồ tiện tay vút Ứng Vương Dực đang không thể nhúc nhích ra sau lưng, nhẹ giọng nói: "Hoàng Tuyền, nhờ người, tạm thời giữ chặt hắn được chứ?"

Hoàng Tuyền vẫn đi theo sau lưng hắn, mặc dù cũng mang vẻ mặt kinh ngạc, nhưng vẫn nghe lời hóa ra hai con cự mãng, trói chặt Ứng Vương Dực.

Tư Đồ bước lên phía trước, giơ tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tái nhợt của Mẫu Đơn, thờ dài nói: "Tư Nhật, không ngờ người lại dùng pháp thuật tàn nhẫn như vậy để đối phó một tiểu nha đầu. Trước kia người cũng không phải là người như thế..."

Cả người Tư Nhật càng run lên cầm cập, tựa vào tủ, run giọng nói: "Người... Không phải người... Rõ ràng người tạo phong ấn... !"

Tư Đồ cười cười, "Là ta tạo phong ấn, nếu như không phải Phi Yên, hiện giờ ta cũng không còn cách nào tìm lại đồ của ta, không cách nào đứng ở đây. Ta nhẫn nhịn ngàn năm, mới đợi được đến lúc nàng luân hồi chuyển thế, lần này, ta tuyệt đối sẽ không buông tay tặng cho bất kỳ kẻ nào".

Tư Nhật nhẹ giọng nói: "Là Phi Yên ra tay? Cho nên người cũng không bị Trấn Minh phong ấn?"

Tư Đồ ngồi trên bàn đá xanh, ôm Mẫu Đơn vào ngực, dịu dàng nói: “Không sai, Phi Yên chỉ nhốt tất cả năng lực của ta vào thân thể tiểu nha đầu này thôi... Yêu tiên ba ngàn năm, bỗng nhiên trở thành một tiểu yêu chưa được một đuôi, ngay cả Trần Minh cũng sẽ không để ý tới. Phong ấn mà người nhìn không ra kia, thật ra là do ta và Phi Yên chia nhau tạo nên. Ta khảm một giọt máu của chính mình lên người nàng, khiến cho mỗi lần nàng chuyển thể ta đều biết được tình huống cụ thể của nàng; Phi Yên tạo thêm phong ấn chuyển thể, bắt buộc nàng phải chuyển thể, tránh cho mấy tên Ngũ diệu kia lại cường đoạt. Giờ người rõ rồi chứ?”

Sắc mặt Tư Nhật trắng bệch, chỉ vào Tư Đồ nói không ra lời. Thật lâu sau, hắn mới nói nhỏ: “Chẳng lẽ... Thần hỏa mà ta thấy được trên người nàng không phải thần hỏa... Máu đỏ như máu đỏ... Đó là...”

“Đó là máu của ta, thật xin lỗi, đã khiến vô đồng nhân của người chịu nhục rồi. Xem ra trò đùa tạp kỹ trước kia đến bây giờ còn có thể lừa được Tư Nhật chúng ta, thật là vinh hạnh”.

Tư Đồ cười tủm tỉm, con ngươi đảo tròn trong đôi mắt hẹp dài, chẳng cần cố ý cũng đã đẹp đến động lòng người. Trong lòng Hoàng Tuyền khẽ động, không nhịn được lại nghĩ về Hồ tiên ba ngàn năm mà mình gặp vào một ngàn năm trước. Dáng dấp hắn và Tư Đồ gần giống nhau, nhưng y đã tự khoa trương dung mạo của hắn trong tưởng tượng một chút, cộng thêm ấn tượng mà Tư Đồ cho y chỉ là một tiểu yêu nửa đuôi, y chưa bao giờ nghĩ Tư Đồ lại thật sự là con Hồ tiên kia! Lòng dạ hắn thật sâu! Đọc theo đường đi còn lừa bọn họ quay vòng vòng.

Tâm niệm vừa động, tay liền hơi lỏng ra, Ứng Vương Dực nắm lấy sơ hở, thần hỏa trên người đột nhiên dấy lên, hai con rắn quấn chặt gần nhất thời đều bị thần hỏa thiêu đốt, phát ra tiếng rít bén nhọn.

Hoàng Tuyền kinh hãi, vội vàng đưa tay bắt lấy gã, thân thể Ứng Vương Dực rụt xuống, vượt qua tay Hoàng Tuyền, lao đến trước bàn đá xanh như một tia chớp, vừa cười vừa rống to!

“Ha ha ha!” Thì ra nha đầu này là vật chứa năng lực Hồ tiên ba ngàn năm! Nàng là của ta!”

Nói xong liền muốn cướp lấy Mẫu Đơn, cậy vào thần hỏa vô địch không gì thắng nổi khắp người, gã làm như không thấy Tư Đồ ngồi đối diện.

Tay vurun ra chợt bị người ta nhẹ nhàng bắt được, thân thể gã run lên, vô số chất lỏng lạnh lẽo tràn vào theo kinh mạch nơi cổ tay! Mắt thấy thần hỏa trên người sẽ lập tức biến mất theo sự di chuyển của dòng băng kia, gã giật mình há to miệng, ngay cả tiếng nói cũng không thể phát ra.

“Ứng Vương, người biến thành bộ dạng này từ bao giờ vậy hả? Ta nhớ ngàn năm trước, người chính là cường tướng thủ hạ của Chu Tước, thường được hân mang ra khoe khoang, không phải sao?”

Tư Đồ túm nhẹ tay gã, như không hề ra sức. Ứng Vương Dực không thể nhúc nhích dù chỉ là một chút, ngay cả hơi sức để giãy giụa cũng không có. Tro mắt nhìn thần hỏa từ chỗ cổ tay bị đập tắt trong phút chốc, bây giờ đã lan tràn đến bả vai, ngực... Cả người gã run rẩy, run giọng nói: “Buông... Buông ta ra!”

Tư Đồ nhẹ nhàng bỏ ra, thờ dài nói: “Xem ra ảnh hưởng nữ nhân kia gây ra cho người không hề nhỏ, nàng cho người nhìn thấy gì? Nói cái gì? Ta nhớ trước đây người rất lấy làm kiêu ngạo về thân phận Thần quan của mình”.

Ứng Vương Dực lộn nhào qua một bên, chỉ sợ lại bị hắn chạm vào người. Nửa người trên của gã đã trở nên chết lặng, lạnh lẽo không chịu nổi, không thể thi triển chút pháp thuật nào. Gã túm lấy màn lụa, số màn đang đưa bay bỗng bị gã kéo rơi xuống đất, để lộ vách tường ẩm ướt dính dính vẫn luôn bị màn lụa che phủ.

“Mắc mớ gì tới người?!” Gã gào thét thê lương. Tên Hồ yêu này chẳng phải đã bị phong ấn ngàn năm sao?! Tại sao cái gì hắn cũng biết! Thật đáng ghét!

Tư Đồ phui phui tay, tựa như mới vừa rồi đã chạm vào thứ gì đó dơ bẩn. Đôi mắt hẹp dài khẽ híp lại, hắn cười nói: “Nghe nói nữ nhân kia đã chết, trước khi chết còn đánh vỡ kết giới Xạ Hương son và thành Ấn Tinh, quả nhiên là một nhân vật lợi hại. Đường như ngay cả tâm ma cũng không có cách nào khống chế năng, ngược lại còn bị năng lợi dụng sức mạnh tạo phản Thần giới. A, đáng tiếc không có duyên gặp mặt một lần, ta cũng rất bội phục nàng ta.

“Im miệng!” Ứng Vương Dực lớn tiếng gào thét, “Ta không phải vì nàng! Nữ nhân kia... Là nàng ta! Là nàng ta kéo ta khỏi vị trí Thần quan cao quý! Nếu như không có nàng ta, ta bây giờ... ta bây giờ...”

Thế nhưng gã lại không nói ra được, cũng không biết là hối hận hay oán hận, gương mặt âm trầm bắt đầu giật giật, quái dị đáng sợ.

Tư Đồ không để ý đến gã nữa, quay đầu nhìn về phía Tư Nhật đang kinh ngạc, dịu dàng nói: “Tốt lắm, ta không tiếp tục nói lời vô nghĩa gì nữa. Nha đầu này, bây giờ nên trả cho ta. Người có phản đối không? Tư Nhật?”

Tư Nhật ngơ ngác ngồi tại đấy, không nói một lời, không có bất kỳ phản ứng nào. Tư Đồ cười cười, bế Mẫu Đơn lên.

“Đợi ngàn năm, tìm ngàn năm, mong ngàn năm, cuối cùng nàng cũng là đồ của ta. Tư Nhật, người chuyển lời của ta đến đám Ngũ diệu ngang ngược kia, nếu còn muốn tới giành với ta, lần này ta tuyệt đối sẽ không khách khí”.

Vừa dứt lời, một giọng nói lãnh lẽo đã đột ngột vang lên.

“Người muốn không khách khí như thế nào?”

Tư Đồ hơi ngẩn ra, ngoảnh đầu lại nhìn, lại thấy một nữ tử nhỏ nhắn yếu ớt mặc hoa phục màu xanh nhạt. Tay nàng đang kéo một người, vẻ mặt hoảng sợ muốn chết, chính là Thủy yêu!

Hoàng Tuyền lấy làm kinh hãi, đang muốn tiến lên đoạt lại Thủy yêu, Tư Đồ chợt trầm giọng nói: “Hoàng Tuyền! Đừng đi! Người đầu không lại nàng ta đâu!” Y chợt dừng lại, nhìn về phía Tư Đồ với vẻ ngạc nhiên và kinh sợ, chỉ thấy vẻ mặt hân hạnh xuống, nhìn chăm chăm nữ tử kia với vẻ sắc bén.

“Tốc độ hành động của Ngũ Diệu luôn khiến ta phải nể phục đấy. Sao nào? Còn muốn cướp nàng từ trên tay ta lần nữa ư?”

Tư Đồ vuốt ve gương mặt Mẫu Đơn, lạnh lùng hỏi.

Vẻ mặt của cô gái kia không chút thay đổi, nhẹ nhàng ném Thủy yêu sang một bên. Hoàng Tuyền vội vàng tiến lên ôm lấy nàng, lúc này mới phát giác toàn thân nàng run như cây sậy, sắc mặt trắng đến gần như trong suốt.

“Nàng ta là ai? Sao ngươi lại để nàng ta mang ngươi xuống?”

Hoàng Tuyền nhỏ giọng hỏi nàng, Thủy yêu run giọng nói: “Hoàng Tuyền, Tư Đồ... Các ngươi mau chạy đi... Nàng ta... Nàng ta là Tuế Tinh...”.

Hoàng Tuyền hoảng sợ nhìn về phía cô gái yếu ớt kia! Nàng ta lại là một trong Ngũ Diệu?! Thần Xạ Hương son sao lại đích thân hạ phàm? Chẳng lẽ là tính diệt trừ Tư Đồ một lần nữa sao?!”

Tuế Tinh lạnh nhạt nói: “Nàng vốn là pháp khí của Trần Minh, bị ngươi trộm đi làm chuyện ác tày trời. Ta mặc kệ ngươi làm sao mà sống lại được, hôm nay nếu không đưa nàng cho ta, ngươi cũng đừng mong sống sót ra khỏi Yên Hồng son”.

“Pháp khí?!” Tư Nhật đột nhiên kích động lên, từ dưới mặt đất nhảy lên cao ba thước. “Tuế Tinh! Chẳng lẽ... Chẳng lẽ nàng chính là...?!”

Tuế Tinh không biểu lộ gì, chỉ khẽ cúi đầu, “Xin chào Nhật quan. Ngài nói không sai, nàng chính là pháp khí của Trần Minh, Trần Hồn ngọc. Bốn ngàn năm trước bị tên Yêu hồ này trộm đi hãm hại vô số sinh linh. Hôm nay ta tới thu phục hắn, cũng chính là kết quả thương lượng chung của Ngũ Diệu chúng ta”.

Tư Nhật lâm bảm nói: “Tại sao lại phải ngươi tới... ? Tư Nguyệt đâu? Trần Minh đâu? Thần Tinh đâu?”

Tuế Tinh im lặng, Tư Đồ chợt mỉm cười.

“Tư Nhật, ngươi thật đáng thương. Lúc này bọn họ còn không quên giễu cợt thân phận của ngươi, ngươi thật sự không rõ sao? Ngươi cho rằng trốn ở Yên Hồng son được, là mọi thứ êm xuôi rồi hả?”

Thân thể Tư Nhật lại bắt đầu run rẩy, Tư Đồ hoàn toàn không bỏ qua cho hắn, tiếp tục nói: “Đám Thần tiên tự cho là thiêng liêng thánh thiện kia, làm sao có thể dung được ngươi? Ngươi có thể làm đến Tư Nhật Thần quan, còn không phải vì phụ thân ngươi là Xạ Hương Vương sao? Tính ra thì ngươi cũng là đại ca của Tuế Tinh ấy nhỉ... Đáng tiếc mẫu thân của các ngươi cũng không phải là một người... Mẫu thân của nàng ta là Thần, mẫu thân của ngươi là Yêu... Mà còn là một Yêu quái lợi hại... Nơi của phụ thân không dung được ngươi, ngươi bỏ chạy đến nơi này của mẫu thân. Cho rằng bọn họ sẽ không thể so đo vấn đề huyết tộc với ngươi nữa, phải không? Ngươi thật ngây thơ, Tư Nhật. Ngươi cho là có thể trốn tránh sao? Đối với đám Thần kia mà nói, dù cho vô đồng nhân của ngươi có lợi hại hơn nữa, bói toán chuẩn xác hơn nữa, cũng không thể sửa đổi cái gọi là bản Thần...”.

(*)Bán: một nửa.

“Đừng nói nữa! Đừng nói nữa!”

Tư Nhật ôm lấy đầu, ra sức la hét. Đột nhiên, đôi vô đồng nhân của hắn nhìn chăm chăm Tư Đồ một cách hung tợn, oán hận nói: “Yêu hồ! Yêu hồ! Thật là nghiệt chủng! Mồm miệng ra là mê hoặc, đã thương lòng người! Cái ác trong trời đất đều bị ngươi chiếm hết! Thủ đoạn chồng chất, tâm tư lạnh lẽ, giáo hoạt đáng ghét. Ngày hôm nay không trừ khử ngươi đi, sao tiêu được mối hận trong lòng ta?!”

Tư Đồ thu nụ cười lại, lạnh nhạt nói: “Nghiệt chủng đều tồn tại trong lòng các ngươi, ta chỉ nói ra sự thật mà thôi. Kẻ nhìn không thấu lòng người chính là ngươi, Thần thì sao? Thần thì vĩnh viễn cao cao tại thượng không có dơ bẩn? Một khi chỗ yếu của mình bị người ta phát hiện, thì lập tức xem người ta là yêu quái độc ác? Thật là buồn cười!”

Truyện được edit bởi mèo mạnh mẽ diễn đàn Lê Quý Đôn.

Tư Nhật gào khóc một tiếng, run lấy bầy, cũng không còn nói ra lời được nữa.

Tuế Tinh với đôi mắt lưu ly lạnh lùng trống rỗng, đứng lẳng lẳng ở đấy, thật lâu sau, mới lạnh nhạt nói: “Lời đều nói xong hết rồi phải không? Nói xong rồi, thì giao Trần Hồn ngọc ra đây. Nàng vốn là pháp khí của Thần giới, tuyệt đối không thể để yêu quái làm bẩn”.

Tư Đồ cười lạnh một tiếng, nói: “Pháp khí của Thần giới? Ngươi trở về hỏi Trần Minh cho cẩn thận, rốt cuộc thì Trần Hồn ngọc là do ai tu luyện ra! Cướp đoạt pháp khí, là hãm, Trần Hồn ngọc là máu thịt của ta ngưng kết mà thành, vốn là đồ của ta!”

Tuế Tinh nhìn hân hồi lâu, mới lạnh nhạt nói: “Đó là gút mắt giữa ngươi và Trần Minh, không liên quan đến ta. Nhiệm vụ của ta, là đem ngọc trở về, hoàn toàn phong ấn Yêu hồ mới vừa luyện thành hình còn chưa hồi phục như cũ ngươi mà thôi. Không nói nhảm nữa, nếu như ngươi cố tình ngoan cố, thì chờ trách ta ra tay độc ác”.

Chương 23: Nước Mắt Của Hoàng Tuyền

"Tuế Tinh!"

Tư Nhật chợt mở miệng gọi nhỏ, mặc dù toàn thân đang phát run, vẫn đỡ học tử đứng thẳng người.

Tuế Tinh thân nhiên liếc nhìn hắn: "Nhật quan, ta tới đây là để hàng yêu, ngươi đừng nên ngăn trở mới thỏa đáng".

Tư Nhật kéo áo choàng che đầu, lăm bằm một cách tuyệt vọng: "Ta không ngăn cản ngươi. Nhưng sơn động này là nơi bói toán thanh tịnh của ta, ngươi muốn hàng yêu, thì tốt hơn là ra ngoài mà đánh".

Đôi mắt màu lưu ly không chút ánh sáng của Tuế Tinh chậm rãi quan sát gian phòng cổ xưa này một phen, chậm rãi mở miệng nói: "Đây là Mệnh bàn long cốt của Trần Minh, thì ra là đưa cho ngươi. Cũng được, long cốt vốn là vật dễ hỏng, ta ra ngoài là được".

Nàng ta xoay người định đi, Tư Đồ bỗng nhiên cười khê: "Tuế Tinh, ta cũng đâu có muốn đánh với ngươi, ngươi cũng biết năng lực của ta còn chưa hoàn toàn hồi phục như cũ, đi ra ngoài, ta sẽ chạy trốn đó".

Tuế Tinh quay đầu lại, không ngờ gương mặt vẫn luôn lạnh nhạt lại hiện ra chút ý cười. Nàng nói với vẻ châm chọc: "Nếu như ta để ngươi chạy thoát, ta không phải là Tuế Tinh nữa rồi".

Dứt lời, nàng ta ngẩng cao đầu bước ra khỏi sơn động, thật sự không hề quay đầu lại, cực kỳ ngạo mạn.

Tư Đồ ôm Mẩu Đơn, bật cười: "Là một nữ nhân thì không nên lạnh nhạt như vậy mới đúng... không ai thích cả".

Tuế Tinh làm như không nghe thấy, không hề nhúc nhích, đi thẳng ra ngoài. Hoàng Tuyền đỡ Thủy Yêu đang suy yếu, do dự nhìn Tư Đồ, muốn nói lại thôi. Tư Đồ đứng lên, nhẹ giọng nói: "Hoàng Tuyền, ta rất xin lỗi".

Hoàng Tuyền hơi sững sốt, vừa muốn nói gì đó, đã thấy Tư Đồ ôm Mẩu Đơn nhanh nhẹn bước ra ngoài, vẻ mặt nghiêm túc. Y lặng im hồi lâu, mới cúi đầu nói với Thủy Yêu: "Đi ra ngoài đi, dù sao thì chuyện này cũng phải có kết thúc".

Sắc mặt Thủy Yêu tái nhợt đến gần như trong suốt, nắm chặt y phục Hoàng Tuyền, nhắm mắt theo đuôi hắn ra khỏi sơn động. Đi qua Ứng Vương Dực đang ngồi phịch một bên, gã không hề có chút phản ứng nào, chỉ ngồi đó với vẻ mặt thần thờ, cũng chẳng biết đang nghĩ gì.

Bên ngoài động, Tuế Tinh bình tĩnh đứng bên cầu trúc, ngắm nhìn làn nước trong vắt chảy dưới chân cầu. Mấy phiến lá trúc xanh mướt trôi trên mặt nước, còn có ít hoa đào hồng tươi, chảy xuống theo dòng. Nàng nhìn đóa hoa màu hồng kia hồi lâu, đôi mắt lưu ly vô hồn, chợt tràn ra sự cảm hận kinh thiên động địa. Nhưng bên trong sự oán hận kia, còn chất chứa một chút đau đớn, một chút chua xót, một chút hối hận, tất cả sắc thái xẹt qua mắt nàng ta, vương vãi hỗn loạn, cuối cùng ngưng tụ lại thành một luồng sát khí.

Nàng ta khẽ nâng bàn tay nhỏ nhắn, một tia sáng xanh biếc nhanh chóng bắn ra, lập tức đánh nát bông hoa đào hồng tươi đang trôi nổi trên dòng nước, chẳng còn sót lại chút tàn dư.

Nàng ta nheo mắt lại, khóe miệng chậm rãi nở ra nụ cười thâm lương.

"Đã là Thần thì không thể có thất tình lục dục, ngươi oán hận như vậy, là tội gì?".

Giọng nói êm tai của Tư Đồ vang lên sau lưng, ẩn chứa ý sáng tỏ và ranh mãnh, khiến nàng ta hơi chấn động, trong phút chốc, có chút cảm giác hốt hoảng khi bị người ta nhìn thấu. Nàng ta xoay người với vẻ mặt thân nhiên, lạnh nhạt nói: "Không liên quan đến ngươi, mau mau trả Trần hồn ngọc lại, ta còn có thể cho ngươi được chết sáng khoái một chút".

Tư Đồ thông thả buộc lại y phục cho Mẩu Đơn trong ngực, không hề căng thẳng, nở nụ cười dịu dàng.

"Tuế Tinh, trước kia ngươi cũng không phải loại người lạnh lùng này. Vì hắn mà thay đổi ư? Ừm, ngược lại dường như học được mấy phần tác phong thần tiên, nhưng chung quy vẫn không hợp với ngươi".

Tuế Tinh nhìn hắn một cách lạnh lùng, trầm giọng nói: "Quả nhiên là yêu nghiệt, chuyện gì cũng bị ngươi nhìn thấu. Đã thế, ta càng không thể để ngươi sống sót".

Tư Đồ đảo tròn mắt, cười lơ đãng.

“Lũ Thần các ngươi, dùng đủ thứ ràng buộc thánh khiết để nhốt chính mình. Hoàn toàn không nghĩ đến việc có làm được hay không. Thật đáng buồn ở chỗ không chỉ đòi hỏi bản thân mình, mà còn đòi hỏi chúng sinh khác phải làm như vậy. Truyện được edit bởi Mèo Mạnh Mẽ ĐĐ✱L ♦Q ♦Đ Mà đề tiện ở chỗ dù cho chính mình sa đọa, chúng sinh khác cũng không được phép chất vấn. Vô si quá vô si. Nghiệt căn của ngươi đã sớm đâm sâu, không thể tự kiểm chế đối với người kia, thế sao không giết người cản trở nọ cho sáng khoái đi? Người vẫn còn hy vọng như vậy nhỉ?”

Sắc mặt Tuệ Tĩnh chợt trở nên tái nhợt, quát lớn: “Yêu nghiệt! Sao có thể để cho ngươi tiếp tục nói lời mê hoặc người?! Hãy nhận lấy cái chết!”

Thân thể nàng ta đột nhiên phát ra hào quang mãnh liệt màu xanh biếc, y phục hoa lệ bay lên như chứa đầy gió, tùy ý xoay tròn, khí thế bức người. Tiếng gió sắc nhọn gào rít quanh thân nàng ta, lấy nàng ta làm trung tâm, tạo thành một cơn lốc xoáy khổng lồ, rừng trúc xung quanh bị gió xoáy quét trũng, vang lên rào rào, lá trúc bay loạn, nước chảy dưới cầu cũng dậy sóng.

Mới vừa ra khỏi động, Hoàng Tuyền và Thủy Yêu đã lập tức bị khí thế đó làm cho chấn động, hoảng sợ nhìn Tuệ Tĩnh giờ tay lên bất quyết, đầu ngón tay tràn ra khói màu xanh nhạt, lượn quanh thân nàng ta như có ý thức, uốn éo vận vẹo, chiếu lên gương mặt tái nhợt của nàng ta khiến nó cũng trở nên xanh lét.

Hoàng Tuyền cả kinh! Sớm nghe nói Tuệ Tĩnh Ngũ Diệu là vị Thần am hiểu độc vật, nhưng không ngờ nàng ta lại xuống tay ngoan độc ở nơi đây! Không chút lưu tình! Thứ khói mù xanh nhạt kia, chỉ sợ là “Vạn mộc kinh khô” trong truyền thuyết! Vừa ta tay liền dùng sát chiêu, không muốn để một ai sống sót sao?!

(*)Vạn mộc kinh khô: đại loại là vạn cây khô héo sau khi tưới đẹp.

Sắc mặt Tư Đồ khẽ biến, nhanh như chớp kéo một mảnh y phục che mũi miệng Mẫu Đơn lại. Hắn một tay ôm Mẫu Đơn, một tay kia đặt trước ngực ngưng khí, nhất thời yêu khí đỏ tươi bao phủ toàn thân hắn. Khác với yêu khí ngất trời mà Hoàng Tuyền nhìn thấy ở rừng hoa đào, yêu khí bao phủ hắn bây giờ mỏng manh hơn nhiều, cũng còn lâu mới hung hãn được như vậy. Xem ra Tư Đồ nói không sai, mặc dù dọc theo đường đi hắn đồng hành với Mẫu Đơn, nhưng dù sao thì pháp lực ba ngàn năm cũng không thể khôi phục một cách dễ dàng như vậy. Hắn hiện giờ, đơn giản chỉ là pháp lực nhạt vì mà thôi.

Tuệ Tĩnh âm trầm nhìn Tư Đồ, khói mù xanh quấn quanh người người chợt tán rộng ra, nhanh chóng tràn ngập cả rừng trúc. Những cây trúc vốn xanh tươi mê người vừa chạm phải khói mù thì càng xanh mướt, phát ra vẻ tươi đẹp rực rỡ, thân cây dần dần nở ra, phút chốc đã lớn hơn một vòng.

Hoàng Tuyền cũng xé y phục xuống che miệng mũi mình và Thủy Yêu, lúc ngẩng đầu, chung quanh đã tràn ngập khói mù, không còn nhìn rõ bất cứ thứ gì. Đang có chút kinh nghi, đã nghe chỗ cách chừng năm thước trước mặt, một giọng nói lạnh lẽo đâm vào tai.

“Vạn mộc kinh khô” là chí độc, nếu là cây cỏ, tất nhiên sẽ phát triển tươi đẹp đến cực điểm rồi sau đó héo tàn, nếu là chúng sinh, tất nhiên sẽ điên dại, nổi điên đến chết. Thế gian vốn là như thế, phải biết thịnh vượng nhất định không thể lâu dài, phồn vinh đến lúc sẽ gặp suy bại. Yêu hồ, người thua ở hai chữ không phục. Thượng giới dễ dàng khoan dung cho ngươi cản trở ba ngàn năm, cực thịnh đã qua, nhất định sẽ không cho phép ngươi tiếp tục ngang ngạnh. Đừng nên phản kháng Thần, cuối cùng ngươi cũng sẽ là kẻ thua”.

Hoàng Tuyền thầm kinh hãi, Tuệ Tĩnh này, miệng mồm lợi hại thật!

Y chợt nhớ tới một người khác trong Ngũ Diệu, người nọ vĩnh viễn chỉ mặc y phục đen, vẻ mặt ngạo ngễ - Thái Bạch; kẻ đó phong ấn y bảy trăm năm, Thái Bạch liền tiếp chia rẽ đôi tình nhân. Ngũ Diệu không hổ là Thần, cho dù nội tâm của mình đã sớm rửa nát mớ meo, lời lẽ nói ra vẫn hùng hồn đanh thép, vô cùng mê hoặc lòng người. Thậm chí giờ đây y vẫn không thể quên được ngày ấy bị giam dưới gót chân Thần, lòng tràn đầy phẫn uất nghe những lời của kẻ ngạo mạn trên đỉnh đầu kia.

“Người là con của Thần, Yêu là vạn vật tà ác biến thành. Một chánh một tà, há có ngày giải hòa? Ngươi nói ngươi thật lòng yêu nàng, sao biết nàng cũng vậy? Nếu lòng nàng cũng như ngươi, có sao không tới gặp ngươi? Tình yêu vốn là thứ hư ảo, mê hoặc bọn Yêu quái ngu dốt như các ngươi thôi. Cũng được, ta sẽ không giết ngươi, dù sao thì ngươi cũng chưa làm chuyện gì thương thiên hại lý, bốn trăm năm tu luyện cũng gian khổ. Ngươi hãy một mình an tĩnh một quãng thời gian đi. Chờ đến ngày nghĩ thông, cũng chính là lúc ngươi tự do”.

Thái Bạch cao cao tại thượng dạy bảo y như thế, giữ lại cho y một con đường sống. Bảy trăm năm qua y ngày đêm tưởng nhớ, nghĩ thế nào cũng không thông. Mỗi nụ cười, mỗi cái nhăn mày của người thiếu nữ ấy, đã sớm khắc sâu vào linh hồn y, hòa vào máu thịt y. Không chỉ một lần y tự nói với mình, là nàng phản bội y, nàng không tới, nàng khinh y chỉ là một yêu quái nhỏ nhỏ, nàng dễ dàng buông bỏ những lời thề non hẹn biển mà bọn họ từng có, nàng để y khổ sở một mình, còn mình thì xuất giá... Đều là lỗi của nàng...

Thế nhưng, vô luận y muốn thế nào, y cũng chưa từng trách nàng dù chỉ là một chút. Nàng sớm đã là máu, là thịt, là xương, của y. Cho dù nàng muốn y phải lập tức ngũ lõi oanh đỉnh, vạn niệm câu diệt, y cũng sẽ không hề nhú mày, lập tức thỏa mãn tâm nguyện của nàng. Y không có gia thế hiển hách cho nàng, chỉ có bản thân mình, dù cho y có hai tay dâng lên cung phụng, liệu nàng có thể tiếp nhận hay không?

Bảy trăm năm, y cô độc dưới nền đất sâu thẳm tối đen đau khổ nghĩ, nghĩ không ra rốt cuộc là người, là y, hay là những tên... Thần kia? Tình yêu của y có tội sao? Tình yêu của y là thứ gì đó tà ác lắm sao? Y yêu đến kiệt lực như vậy, vào miệng Thái Bạch lại thành câu “thứ hư ảo” nhẹ nhàng, người sai là y ư? Không ai trả lời y vấn đề này, làm bạn với y bảy trăm năm, trừ sáo trúc chứa kỷ niệm tốt đẹp kia, chỉ còn loại hoa Mị ti lan mà nàng thường cài trên tóc.

Mị ti lan, Mị ti lan, biệt danh khoảnh khắc hương hoa. Tình yêu của bọn họ, hồi ức nửa đời, đều đã thành hương hoa trong khoảnh khắc.

Hồi ức của y nhất thời trào ra, con sóng tình nuốt trọn y trong khoảnh khắc, kích động sự oán giận trong y.

Y không hề biết, mình đã sớm trúng kịch độc “vạn mộc vinh khô”, nó kéo hết những suy nghĩ bí ẩn nhất trong lòng ra ngoài, khiến y như điên như dại. Độc “Vạn mộc vinh khô”, vài vốc thường hoàn toàn không thể ngăn cn, thử khói mù xanh biếc kia trực tiếp thẩm thấu qua da, tiến vào lục phủ ngũ tạng, tiến vào mạch máu, dòm ngó bí mật của y, khiến chúng phơi bày trước mắt y, đau đến muốn chết đi.

Thủy Yêu lại không có gì khác thường, mắt thấy sắc mặt Hoàng Tuyền lúc đỏ lúc trắng, trong đôi mắt đỏ như lửa của Hoàng Tuyền mơ hồ có nước mắt lay động, mà khói mù kia bao lấy cả người y, cơ hồ muốn cắn nuốt y. Nàng nhất thời kinh hãi, vội vàng tiến tới giữ chặt y, dùng sức lay y, run giọng nói: “Hoàng Tuyền! Mau tỉnh lại! Ngươi trúng độc rồi! Hoàng Tuyền!”.

Vừa dứt lời, đã thấy đáy mắt hần thoáng có nét đau đớn, hai dòng nước mắt cứ thế chảy xuống, thấm ướt mảnh vải che trên mặt. Thủy Yêu thở hộc vì kinh ngạc! Hoàng Tuyền lại có thể khóc?! Thấy mắt y đóng đầy nước mắt, không ngừng rơi xuống, đôi mắt đỏ lạnh lùng kiêu ngạo thường ngày giờ tràn ngập nỗi đau đớn cắt tim. Y đã từng bị tổn thương nặng đến thế sao? Một người như vậy, cũng sẽ có lúc khổ sở đến mức khóc như một đứa bé...

Nàng nhất thời đứng sững ở đó, không biết phải làm sao.

Khói mù màu xanh mỗi lúc một đậm, không thể nhìn rõ được bất cứ thứ gì trong vòng ba thước. Tuế Tinh đứng ngay giữa, thận trọng cảm nhận phương hướng chuyển động của khói mù, không có động tĩnh gì. Xem ra Yêu hồ kia đã trúng phải độc “vạn mộc tinh khô”, đánh mất lý trí rồi. Giờ chính là thời cơ để nàng ta ra tay.

Khê giang tay áo, nàng ta để lộ ngón tay mảnh khảnh, mặt trên phát ra ánh sáng xanh âm u. Nàng ta nhẹ nhàng đi về phía trước, tìm kiếm bóng dáng yêu hồ trong làn sương khói. Y phục màu xanh nhạt như hòa vào khói mù, xiêm áo khẽ bay, cuộn cuộn phiêu bồng một cách thanh nhã.

Nếu như nàng ta nhớ không lầm, thì tên hồ yêu kia ở cách đó ba thước về phía trước... Nàng ta giờ tay lên, mặt không đổi sắc bước tới.

Chợt một chuỗi tiếng cười châm biếm vang lên phía sau nàng ước chừng một trượng, Tuế Tinh cả kinh, chỉ nghe Tư Đồ sau lưng cười nói: “Độc của ngươi mặc dù lợi hại, nhưng có một khuyết điểm lớn. Trong lòng ta không có khổ sở, sao có thể trúng vạn mộc vinh khô của ngươi. Ngươi nói thịnh cực tất suy, đạo lý này ta thừa nhận. Nhưng ta lại chưa từng thịnh qua, làm sao mà nói đến suy? Trần hồn ngọc là vật tinh hồn ta hao phí pháp lực một ngàn năm mới tu luyện ra, sao lại là pháp khí của tên Trần Minh kia? Tuế Tinh, chuyện gì ngươi cũng không biết rõ, tốt hơn hết đừng nên tự cho là đúng...”.

Tuế Tinh nghe tiếng biết được bị trớ, không đợi hần nói xong, ánh sáng xanh trên tay đã bắn ra như tia chớp! Tiếng gió bén nhọn gào thét mà đi, Tuế Tinh đợi hồi lâu, nhưng vẫn không thấy bất kỳ phản ứng nào. Đang kinh nghi, sau lưng lại truyền đến tiếng cười tùm tùm của Tư Đồ. Thật giống như hần có thể tùy thời thay đổi vị trí, như ma như quỷ.

“Tuế Tinh, đừng phí hơi sức nữa. Ngươi vốn là vị thần không am hiểu thuật chiến đấu, nếu như người tới hôm nay là Trần minh hay Huỳnh Hoắc, thì có lẽ ta đã sớm xong đời”.

Sắc mặt cau có của Tuế Tinh lại càng thêm tái nhợt, nàng ta cũng chẳng nhìn, vung tay lên, ánh sáng xanh lập tức bắn ra bốn phía, vây thành một vòng. Nàng ta hung hăng nhìn chung quanh, lại nghe Tư Đồ nói: “Ngu ngốc, khói mù mình thả ra lại che mắt chính mình. Cho nên ta nói ngươi vốn không thích hợp để chiến đấu, bộ mặt lạnh lùng kia của ngươi y hệt Huỳnh Hoắc. Đáng tiếc, hần là Tu La, hần sẽ không yêu ai. Ngươi đừng phí sức nữa...”.

"Câm mồm!".

Tuế Tinh hét lớn, “Yêu nghiệt! Lúc này còn muốn lung lạc lòng bản thân?! Thần vĩnh viễn là Thần! Yêu vĩnh viễn là Yêu! Ngươi cho rằng chỉ bằng vào mình ngươi mà thay đổi được gì sao?! Nữ nhân Thanh Từ kia cũng không làm được gì ra hồn! Chớ nói chi là ngươi!”.

“Thanh Từ? Mới vừa rồi... Dường như ta nghe có ai đó nhắc đến Thanh Từ...?”.

Một giọng nói trầm khàn chợt xen vào, sau đó, Ứng Vương Dực tập tễnh bước ra khỏi sơn động. Gã tròn to hai mắt, đôi mắt vốn đen nhánh và sắc bén giờ đã trở nên đỏ ngầu, chất chứa sự điên cuồng.

Gã chợt ngừng đầu lên, trên trán là một mảng hoa văn đen kịt quỷ dị! Một hoa văn đen trông như mặt trời hiện ra rõ ràng giữa trán gã, xung quanh là vô số vân nhỏ cong cong nối liền nhau, tung bay uốn lượn, trông thật như đang chuyển động. Gã cất tiếng cười thâm giữa màn sương khói xanh nhạt, hét lớn: “Ai nhắc Thanh Từ?! Ai nhắc nữ nhân Thanh Từ trước mặt ta?! Nàng ta nên sớm chết đi! Nàng ta là yêu nghiệt! Yêu nghiệt!”.

Tuế Tinh nhìn hoa văn cổ quái trên trán gã, chợt hít vào một hơi!

Sau đó hai giọng nói đồng loạt vang lên, một là nàng ta, một kia là Tư Đồ.

"Tâm ma ấn?!"

Bạn đang đọc truyện *Sự Mê Hoặc Của Yêu Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Tán Hồn Sắt (1)

Lại thấy Ưng Vương Dực hung hăng cười phá lên, điên cuồng khua tay, hét: “Nữ nhân kia đã chết! Chết thì tốt, Chết được thì thật tốt! Đây là nàng ta! Là nàng ta kéo ta xuống từ vị trí Thần quan! Nếu như không có nàng ta... Nếu như không có nàng ta...”

Giọng gã càng về sau càng thể lương như tiếng sói tru, đã thế còn xen lẫn cả tiếng khóc, sắc mặt gã đỏ sậm đáng sợ, tròng trắng mắt cũng biến thành màu đỏ, cặp mắt vừa đáng sợ vừa buồn cười kia còn roi lệ, phối với bộ dáng điên cuồng của gã, quả thật là cực kỳ khủng bố.

Tuế Tinh có chút khiếp sợ nhìn gã, nói không nên lời. Thật lâu sau mới thốt lên được một câu: “Ưng Vương... người... lại có tâm ma àn?”

Tâm ma àn, vết tích của tâm ma hoang mang khôn hoặc. Như phạm đã thế biết, người biến chất, khi chết sẽ rơi vào mười tám tầng địa ngục, chịu hết hành hạ sau đó chuyển thế; còn Thần biến chất, sẽ bị tâm ma hấp dẫn phản bội Xạ Hương sơn, nhưng trên trán gã có tâm ma àn lại là chuyện khác.

Tâm ma àn vốn không phải là thứ mà bất cứ vị Thần nào bị tâm ma cám dỗ cũng đều có, có tâm ma àn, thì đồng nghĩa với việc có pháp lực vô thượng của tâm ma, chỉ cần ai có một chút do dự thì sẽ không thể nào có được. Chỉ nàng ta mới biết, trong số các vị Thần sa đọa, trừ Ưng Vương Dực có tâm ma àn, thì chỉ còn nữ nhân Thanh Từ đã quấy Thần giới đến đại loạn kia mới có. Khi ấy, trên trán Thanh Từ có tâm ma àn đen nhánh, mỗi lời nói mỗi nụ cười như còn trước mắt. Tóc dài uốn lượn, mặt mày như vẽ, nói cười đều tà khí và tự nhiên đến rung động lòng người. Đó là nữ tử kỳ lạ đầu tiên nàng ta thấy, cho nên có ấn tượng rất sâu đậm với tâm ma àn kì dị trên trán nàng ta. Giờ đây lại đột nhiên nhìn thấy trên người Ưng Vương Dực, chỉ cảm thấy hoảng sợ.

Dường như Ưng Vương Dực hoàn toàn không nghe được lời nói của nàng ta..., hần tập tễnh bước vào màn sương khói xanh nhạt, vừa khóc vừa cười, nói xằng nói bậy. Lúc thì nói sự lựa chọn của hần đúng đắn, Xạ Hương sơn đã sớm rửa nát bại hoại, giấc mộng của gã chính là vượt qua Huỳnh Hoặc, dùng đạo của mình lập nên một Thần giới mới; lúc thì lại nghiêng răng nghiêng lợi một cách hung tợn, nói nữ nhân Thanh Từ kia phá hủy toàn bộ mơ ước làm một Thần quan tốt của gã, nếu như gã gặp được nàng ta, thế nào cũng gặm thịt nàng ta, uống máu nàng ta...

Tuế Tinh thấy bộ dạng điên cuồng của gã thì không khỏi có chút hoảng hốt, Thanh từ lấy thân thể phạm nhân để triệu hoán tâm ma, lấy thân thể bán thần để chinh phục tâm ma, về sau có được pháp lực đáng sợ. Một bán thần đã đủ làm Thần giới đại loạn, huống chi Ưng Vương Dực đã từng là một vị thần chân chính! Nếu gã quả thật có được pháp lực cao thâm ấy, sức của một Tuế Tinh như nàng ta hoàn toàn không thể đối phó.

Giọng Tư Đồ chợt vang lên bên người nàng ta, “Người sợ cái gì? Gã đã sớm trúng độc của người, tâm thần đại loạn. Bây giờ không ra tay, người còn muốn chờ đến lúc gã khôi phục thần trí sao?”

Tuế Tinh vô cùng kinh hãi, vội vàng quay đầu lại, nhìn thấy Tư Đồ ôm Mẩu Đơn, cười tùm tùm đứng cách đó ba thước, toàn thân cao thấp dường như là quần áo, ngay cả một sợi tóc cũng không chút rối loạn. Nàng ta nhất thời giận dữ, giơ tay lên muốn bắt lấy hần. Nếu lần này yêu đoạt ngọc này không thành công, nàng làm sao còn mặt mũi trở về gặp người kia?! Ban đầu là nàng ta tranh giành nhiệm vụ của hần, cứng rắn muốn đơn độc đến đây hàng yêu, hy vọng ánh mắt của hần có thể dừng lại trên người mình một chút. Nàng ta sao có thể thất bại?!

Tư Đồ “Ồi chào” một tiếng, nhanh chóng tránh đi, vừa cười vừa nói: “Thần sa đọa ở ngay trước mắt cũng không đi lo, chỉ lo nhìn chăm chăm hồ yêu nhỏ nhỏ như ta sao? Là người không phân rõ nặng nhẹ hay là có ý đồ xấu khác đây?”

Tuế Tinh không đáp, chỉ để lo tấn công về phía hần, ống tay áo xanh nhạt múa thành bướm bướm rục rờ. Dáng vẻ của người kia dần dần hiện ra trong lòng nàng ta, mặc dù hần là Hỏa Thần, thể nhưng còn lạnh lùng hơn băng tuyết, tựa như tất cả mọi thứ trên thế gian đều không lọt vào mắt hần. Nàng ta nhớ mang máng, lúc mình chỉ là con gái của Xạ Hương Vương, còn chưa trở thành Tuế Tinh, lần đầu nhìn thấy bóng dáng cô độc ấy ở buổi lễ long trọng trên Thần giới, từ đó liền sa đọa.

Mấy ngàn năm nay, nàng ta không ngừng tự hỏi mình, yêu hần vì cái gì? Thích hần ở điểm nào? Có đáng giá không? Một vị thần giống hệt băng tuyết, một vị thần giống như nàng... Nàng biết, tất cả mọi thứ của hần nàng đều yêu. Yêu mái tóc của hần, yêu đôi mắt của hần, yêu hàng mày của hần, yêu mỗi tiếng nói mỗi cử động của hần. Để hần có thể nhìn mình lâu hơn một chút, nàng ta hao tổn bao tâm tư.

Tên hồ yêu kia nói đúng, hần là Tu La, hần hoàn toàn không hiểu yêu là gì. Mà yêu, lại là hành vi tội lỗi ở Thần giới. Thần có thể lấy vợ sinh con, có thể xuất giá theo chồng, nhưng không thể yêu! Chỉ vì đó là mê hoặc lòng người, là ý niệm tội lỗi.

Nàng ta đột nhiên lật người, thân thể nhẹ nhàng như phượng hoàng xanh sắp giương cánh bay.

Thế nhưng, Tu La lại có thể yêu, hần sẽ cười, sẽ có cảm xúc của riêng mình, hần không phải là khối băng. Mà người có được những cảm xúc tốt đẹp kia lại không phải nàng ta, mà là người... người kia... Nàng ta nghĩ cũng không muốn nghĩ tới nữ tử phạm nhân thấp hèn kia! Nhớ mang máng, trong Thần Hỏa cung, cây hoa đào khổng lồ, cô gái kia cười dịu dàng. Cả người khoác xiêm y màu hồng, giống như hòa quyện vào cây hoa đào, đến nỗi nụ cười cũng trở thành hoa đào thanh nhã. Mà bên cạnh nàng là Hỏa Thần Huỳnh Hoặc khiến trái tim nàng ta say mê, đang nhìn nàng bằng ánh mắt dịu dàng. Một đôi người ngọc, vốn là hình ảnh hết sức tốt đẹp, nhưng đối với nàng ta thì nó còn đáng sợ hơn ngũ lôi oanh đỉnh.

Không công bằng! Vốn là nàng ta biết hần trước, nàng ta yêu hần trước! Cứ đành để cho kẻ kia đoạt đi khát vọng lớn nhất đời như thế, làm sao nàng ta có thể cam tâm? Nàng ta rất hận! Ngày đêm đều nghĩ cách giết nữ nhân kia, khóc lên một trận sáng khoái. Nàng ta chịu đựng cảm giác ghen tỵ và khổ sở đến tận tâm liệt phế này đã đủ lắm rồi.

Nàng ta đưa tay đoạt lấy Mẩu Đơn trong lòng Tư Đồ, tay áo rộng múa thành một vòng hoa lệ vì động tác quá nhanh, nàng ta ra tay ngay trong cái vòng xanh nhạt đó. Động tác ưu nhã xinh đẹp, nhưng chiêu chiêu đều ẩn giấu sát cơ. Muốn đoạt mệnh một cách ngoạn mục.

Nàng ta cũng chỉ có thể nghĩ như vậy, nàng ta là Thần, mặc dù nàng ta là nữ nhân duy nhất trong Ngũ Diệu, mặc dù bản lãnh của nàng ta là yếu nhất trong Ngũ Diệu. Nhưng nàng ta cũng là Thần! Vô duyên vô cớ chém giết người phạm thì sẽ bị đánh tan hồn phách, trọn đời không thể siêu sinh, nàng ta chỉ sợ Huỳnh Hoặc nhìn nàng ta bằng ánh mắt tràn đầy oán hận. Điều đó càng khiến nàng ta sợ hãi hơn bị đánh cho hồn phi phách tán.

Thân thể nàng ta đột nhiên lấy một loại đường cong không thể tưởng tượng nổi để đáp xuống, mềm mại như tơ lụa. Nghiêng người như say, như cúi người thành kính, ống tay áo bay cả lên, như một vũ điệu thực thụ. Nhưng tay phải lại đột nhiên vươn từ dưới lên, mắt thấy sắp bắt được cổ tay buông thõng của Mẫu Đơn.

Tư Đồ “chặc” một tiếng, xoay người thật nhanh, xoay mấy vòng như con thoi, mới tránh được chiêu thức hoa lệ mà đáng sợ của nàng ta. Hắn thở dài một cái, cười khổ nói: “Tuệ Tĩnh, người thật đúng là ngoan cố. Gã đều đã đến sau lưng người rồi!”.

Tuệ Tĩnh làm như không nghe thấy, vẫn muốn tiến lên cướp người. Bỗng nhiên cả người bị người ôm mạnh từ phía sau! Nàng ta lấy làm kinh hãi! Vội vã giãy giụa, nhưng sức lực người kia lớn kinh người, không thể động đậy chút nào. Nàng ta chợt quay đầu lại, lập tức đối diện với một đôi mắt đỏ ngầu điên cuồng. Ứng Vương Dực ở sau lưng túm chặt nàng ta, nghiêng rống nghiêng lợi.

“Thanh từ! Người kéo ra vào chỗ vạn kiếp bất phục! Còn muốn ung dung rời đi sao?!”.

Gã khàn giọng hàm hừ, đột nhiên há miệng, để lộ hai hàm răng trắng hếu dữ tợn, ngoạm lên người nàng ta! Tuệ Tĩnh kinh hãi, liều mạng giãy giụa, giương cổ tay, chụp thẳng xuống đỉnh đầu gã. Một chương đánh đi, hết như đánh vào gỗ, không có chút phản ứng nào!

Ứng Vương Dực cười hung tợn, oán hận nói: “Thanh Từ! Nếu như không phải tại người! Nếu như không phải tại người cho ta thấy mấy thứ đáng sợ, nếu không phải tại người dùng ngôn ngữ hấp dẫn ta sa đọa, ta... Ta vốn là một vị thần cao cao tại thượng! Một vị thần chân chính!”.

Tuệ Tĩnh vừa giãy giụa, vừa thét to: “Ta không phải Thanh Từ! Người cũng không còn là Thần nữa! Nhìn xem tâm ma ẩn trên trán người đi! Người sa đọa đến không bằng cả Yêu quái! Mau buông ta ra! Nếu không ta sẽ bảo Trần Minh và Huỳnh Hoạch tới thu phục người!”.

Ứng Vương Dực dùng sức ôm lấy nàng ta, mặc cho nàng ta liều mạng giãy giụa đánh đấm vẫn không buông tay. Gã cười ha ha, tâm ma ẩn trên trán càng đen sẫm hơn, mơ hồ chuyển động, đám hoa văn thon dài kia chợt mở ra, như vô số cái chân dài của loài côn trùng cổ quái nào đó.

“Thanh Từ, ta có chết cũng phải kéo người theo! Ta hận người! Người đừng mong nhón nhơ một mình!”.

Gã găm lên một cách thê lương, trên người chợt xuất hiện ánh sáng màu đen, lượn lờ như khói mù, bọc lấy gã lẫn Tuệ Tĩnh. Tuệ Tĩnh hoảng hốt, chỉ cảm thấy trên người không còn chút sức lực, phát rét từng cơn. Nàng ta há to miệng, dùng hết hơi sức toàn thân để giơ cánh tay lên, trên mười đầu ngón tay chậm rãi tràn ra khói độc màu trắng ngà. Trắng đen trộn lẫn vào nhau, kịch liệt cắn nuốt đối phương, hiển nhiên là màu đen chiếm thế thượng phong, mắt thấy khói đen kia càng ngày càng đậm, phạm vi càng lúc càng lớn. Tuệ Tĩnh đã không còn nhúc nhích được nữa, Ứng Vương Dực đang vây trên người nàng càng không ngừng thét chói tai.

Khói mù xanh nhạt dần dần tản ra, Thủy Yêu vẫn đang nóng nảy vì tình trạng không ngừng rơi lệ của Hoàng Tuyền, đang ra sức lôi kéo y, vội vã nói gì đó với y, đỡ lấy vai y ra sức lay động, thế nhưng Hoàng Tuyền không hề có chút phản ứng nào.

Nàng đang lúc gấp gáp hết cách, giơ tay lên định tát y một cái, để y tỉnh táo một chút. Chợt phát hiện cách đó không xa, Ứng Vương Dực kéo chặt lấy Tuệ Tĩnh, trên người phát ra ánh đen đáng sợ. Nàng sửng sốt, chợt nghe thấy tiếng hô lo lắng của Tư Đồ từ phía đối diện!

"Thủy yêu! Hoàng Tuyền! Mau tránh ra! Hắn sắp tán hồn rồi!"

Vừa dứt lời, Thủy Yêu còn chưa kịp kinh hãi, đã thấy ánh đen kia chợt trở nên vô cùng mỏng manh, phảng phất như bên trong chứa thứ gì đó đang cấp tốc giãn nở ra, căng phồng thật to. Nàng thờ hốt vì kinh ngạc, chỉ có thể ôm chặt lấy Hoàng Tuyền, trước mắt chợt có một vầng sáng chói mắt, còn chói lóa hơn cả mặt trời, hoàn toàn không thể mở mắt. Nàng nhắm chặt hai mắt lại theo bản năng, sau đó, một tầng khí lưu mạnh mẽ đập đến, nàng và Hoàng Tuyền lập tức không tự chủ được văng ra ngoài xa, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy toàn thân đã bị kéo vào một vòng xoáy khủng khiếp, thân thể không khác gì phiến giấy rách, lộn mấy vòng trên không trung.

Nàng miễn cưỡng hé mắt ra, trong màn ánh sáng mãnh liệt, nàng chỉ thấy loáng thoáng một bóng dáng giống như Tư Đồ, hân dương như đang hết sức che chở cho người nào đó, cong người lên, cũng bị tán hồn khí giằng xé như lá cây giống bọn họ.

Nàng chỉ biết liều mạng nắm lấy Hoàng Tuyền, mười đầu ngón tay nắm chặt đến sinh đau. Thân thể chợt chấn động, chỉ cảm thấy có thứ gì đó va mạnh vào ngực, nhất thời đau đớn vô cùng. Nàng hít một hơi, chỉ kịp nhìn thấy Tư Đồ bên kia bị khí lưu kéo xuống, văng đi xa ngược hướng nàng và Hoàng Tuyền. Nàng lo lắng, đang muốn hét lên, một làn hơi nóng hầm hập đã đập ngay vào mặt, nuốt hết tiếng kêu của nàng. Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, nàng và Hoàng Tuyền bị tầng khí kia đánh văng ra ngoài, đụng phải vô số thứ cứng rắn chẳng biết là gì, cả người vô cùng đau đớn.

Đây chính là sức mạnh tán hồn của Thần sao?

Đột nhiên, đầu nàng va phải thứ gì đó cứng như đá tảng, trước mắt bỗng tối sầm, nhất thời ngất đi. Trong nháy mắt trước khi hôn mê, ý thức nói cho nàng biết rằng, nàng và Hoàng Tuyền, chỉ sợ phải thất lạc bọn Tư Đồ.

Bạn đang đọc truyện *Sự Mê Hoặc Của Yêu Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 25: Chương 24 (2)

Ba tháng ba, đầu xuân.

Dương liễu bên bờ sông mềm mại, tựa như eo thon của nữ nhi, trên bờ là nhiều loại hoa mới nở, tựa như miệng cười mỹ nhân.

Tiếng nói tiếng cười như con sóng, từng đợt từng đợt, đan cài vào ánh nắng mặt trời ấm áp, nhân nhả tự tại.

Nơi này là hào trạch của Tàn viên ngoại phủ Thất Châu.

(*)Phủ: khu vực hành chánh thời xưa, phủ cao hơn huyện một cấp.

Cứ đến ba tháng ba hàng năm, Tàn viên ngoại đều mời gia quyến các phủ hào khác trong phủ Thất Châu đến nhà mình thưởng xuân, ngắm hoa, phẩm cảnh.

Mà có lẽ mấy người phủ hào càng thích học đòi văn vẻ hơn.

Phía tây Tàn phủ gọi là “Tam nhĩ”, cũng chính là hậu hoa viên, lúc này không chỉ có gia quyến của các viên ngoại, mà còn có mấy vị đại tài tử. Ai nấy đều là thiếu niên trẻ tuổi, đầy bụng kinh luân. Đang thi nhau tụng vịnh về hoa viên rực rỡ, cầu nhỏ, hoa tươi.

Nhóm viên ngoại kia thì đang ngồi thưởng trà tán chuyện trong “Chẩm Phương đình”

Phía ngoài đình, các tài tử tranh nhau thể hiện sự uyên bác của mình trước mặt nữ quyến mà các viên ngoại mang đến. ㄟㄟㄟㄟㄟ Có mấy kẻ luôn miệng nói ra những lời hoa mỹ, khiến cho chúng mỹ nhân ăn vận lụa mỏng cười khúc khích không thôi.

Nàng, cũng chỉ một trong số những nữ quyến khác mà thôi.

“Nghe nói Tàn Tứ tiểu thư yêu thích nhạc trúc, lại không biết tiểu sinh có vinh hạnh được vì tiểu thư người mà thổi một khúc ‘xuân ca’ hay không?”

Một thiếu niên tài tử môi hồng răng trắng cầm một cây sáo ngọc trắng óng ánh, cười tủm tỉm, cố ý che giấu vẻ ái mộ trong đáy mắt, lịch sự nói với mỹ nhân.

Nàng nhìn cây sáo bằng ngọc kia, thật sự là khéo léo đáng yêu, không khỏi nghĩ ngay đến “người nọ”

Cười cười, nàng đang muốn gạt đầu, đột nhiên bên cạnh lại có một tài tử khác cao giọng nói: “Xuân ca đã sớm là khúc nhạc lỗi thời, Tàn Tứ tiểu thư tất nhiên là không thích. Không như khúc ‘xu mị’ đứng đầu xu thế hiện nay, không biết Vu công tử nghĩ sao?”

Một câu nói hơi có vị chua, rõ ràng là có ý làm khó.

Ai cũng biết “Xu mị” là nhạc khúc mà nhạc sĩ hoàng cung mới sáng tác, nếu không phải là người trong cung, thì hoàn toàn không biết kỳ khúc ấy ra sao. Mà “xuân ca” lại đúng là nhạc khúc mừng xuân mới nhất, lại bị người kia nói thành lỗi thời.

Vu công tử cầm sáo ngọc xa xỉ nhất thời có chút khó chịu, không thể xuống đài.

Người nói nọ lập tức hả hê, đang muốn đưa cột tên tiểu tử dám lấy lòng mỹ nhân trước mặt hắn một phen từ té, thì đã nghe thấy Tàn Tứ tiểu thư dịu dàng nói: “Xu mị cũng tốt, xuân ca cũng tốt, nhưng ta đều không thích. ㄟㄟㄟㄟㄟ Lại xin Vu công tử thổi lên một khúc ‘U nhiên’ được chứ? Ta thích nhất là khúc ấy”.

U nhiên?

Người chung quanh cũng có chút đờ đẫn.

U nhiên cũng không biết là nhạc khúc cổ xưa từ bao nhiêu năm trước, đã sớm không còn ai thích thổi. Tàn Tứ tiểu thư này, sở thích thật đúng là... đặc biệt.

Lại thấy nàng nhoen miệng cười, nhất thời cả vườn hoa tươi thắm đều trở thành nhân vật phụ. Cả nhóm tài tử tài cao khí lớn nhất thời đều choáng váng không biết giờ đang là lúc nào.

“U nhiên là nhạc khúc mà ta thích nhất, Vu công tử sẽ thổi chứ?”

Một khúc u nhiên như nước nở, nhả ra từ sáo ngọc.

U nhiên vốn là khúc nhạc đau thương, người nghe thấy không khỏi buồn bã rơi lệ, thật sự không phải là khúc nhạc thích hợp cho hoàn cảnh này.

Tràng diện nhất thời có chút lạnh đi, có vài tiểu thư danh môn khác đã bắt đầu nhũn mày không vui.

Nàng cười nhẹ, sóng mắt lưu chuyển, rất nhanh đã thấy được bóng dáng màu trắng cô độc sau một gốc dương liễu.

Bốn mắt nhìn nhau, nhất thời chuyển tài vô vàn ngôn ngữ.

Nàng lẳng lẳng nghe u nhiên, mỉm cười với người kia.

Khúc nhạc ấy, nàng đã sớm nghe qua vô số lần từ chỗ của y. Nhưng y thổi ra càng thương cảm hơn, mà thứ hân dùng chẳng qua cũng chỉ là sáo trúc bình thường.

Ánh mặt trời rực rỡ ngày xuân xuyên qua cây hòe rơi xuống đầu và thân nàng, gương mặt thiên kiều bá mị kia được ánh mặt trời chiếu rọi càng thêm xinh đẹp tựa ngọc mài.

Mái tóc đen nhánh uốn thành búi tóc xinh đẹp tuyệt trần, một chiếc trâm mị ti lan cài ở bên tai.

Người còn yêu kiều hơn hoa.

Vô số ánh mắt nhìn về phía nàng, có ái mộ, có hâm mộ, có đổ kỵ.

Nàng đều không quan tâm.

Nàng chỉ quan tâm đến y, người cô độc đứng sau gốc dương liễu, lẳng lẳng nhìn nàng.

Là người luôn thổi khúc nhạc ưu thương ấy.

Là người không hề nói năng gì với nàng.

Là người... Nghe nói là thợ chế tác ở nhà nàng.

Trời chiều ngả về tây, cuộc hội tụ thường xuân ở vườn hoa Tam nhĩ cuối cùng cũng kết thúc.

Nàng bị các tỷ tỷ các kéo lại, chạy đến một góc khuất nói nhỏ.

“Tiểu Tứ, hôm nay muội lại cố tình làm Vu công tử xấu mặt à?”

“Người ta đường đường là Ngự tứ Thâm Hoa Lang, muội lại không nể mặt bảo hần thổi khúc nhạc sâu thẳm trước mặt mọi người, là đạo lý gì?”

“Không phải đã biết phụ thân đã sớm muốn kết giao cùng hần sao? Hôm nay đắc tội hần, xem phụ thân trừng phạt muội thế nào!”

Các tỷ tỷ ào ào nói thế. Nàng vẫn cười tủm tỉm giống như không chút để ý.

Đội các nàng rút cuộc cũng nói mệt, lúc bắt đầu nói chậm lại, nàng mới nhẹ giọng nói.

“Có gì không đúng sao? Khúc nhạc nào muội thích nhất. Nếu là vì muội, thì dù là để hần thổi khúc nhạc ‘tổng táng’ trước mặt mọi người, nhất định hần cũng sẽ nguyện ý”.

Nói xong, nàng nở nụ cười tươi sáng, khiến các tỷ tỷ nhất thời đều ngẩn ra.

Nàng biết, cái gì nàng cũng biết.

Trong bốn nữ nhi của phụ thân, chỉ có nàng sinh ra có vẻ đẹp hơn người.

Phụ thân đã sớm cảm thấy chỉ phát triển ở thương giới là chưa đủ, hôm nay ông mời nhiều tài tử đương triều tới như vậy, đã bộc lộ dã tâm của ông.

Ông muốn lôi kéo người triều đình, đi vào quan lộ.

Mà phương pháp nhanh nhất, chính là lợi dụng kết thân. Ông muốn lợi dụng mấy nữ nhi xinh đẹp, để đạt được mục đích liên kết thế lực.

Nàng chẳng qua chỉ là con cò trên quý nhất trong mắt ông mà thôi.

Chỉ thế mà thôi.

Ánh trăng sáng trong, ánh sáng bạc loang loáng chiếu lên làn váy trắng ngần của nàng, tỏa ra theo bước chân nhẹ nhàng vui sướng của nàng.

Nàng đi nhanh trên hành lang đá xanh, chân không mang giày, chỉ sợ dấy giày gỗ giẫm lên mặt đất lát đá xanh sẽ gây ra tiếng vang làm kinh động đến người nhà đang ngủ say.

Mái tóc nàng, đôi mi nàng loang ánh sáng bạc, hé ra gương mặt tươi cười cực kỳ ngọt ngào, tựa như sắp có chuyện gì tốt đẹp lắm sắp xảy ra.

Làn váy nhẹ nhàng lướt qua hành lang gấp khúc và bậc thang, dưới cây nguyệt quế trong sân, bóng dáng màu trắng kia quả nhiên vẫn an tĩnh đứng đó.

Cầm trong tay một cây sáo trúc màu xanh, giương mắt nhìn nàng bước nhanh tới, đáy mắt đen nhánh mơ hồ có sắc thái ôn hòa chảy xuôi qua.

Nhưng y vẫn không nói gì, cả một nụ cười cũng không.

Nàng cười tủm tỉm bước lên phía trước, nghịch ngợm nói: “Ta biết ngay mỗi buổi tối ngươi đều sẽ đến đây thổi sáo”.

Y vẫn không lên tiếng, chỉ lạnh nhạt nâng sáo lên, sâu kín thổi lên khúc nhạc “U nhiên” mà ban sáng Vu công tử đã thổi.

Nàng cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng đứng đối diện y, lắng nghe khúc nhạc quen thuộc không biết đã nghe bao nhiêu lần.

Hiện giờ ngay cả trong mộng nàng cũng có thể dễ dàng ngâm nga ra giai điệu đau thương ấy.

Chỉ vì từ lần đầu tiên nàng gặp được y đến giờ, y chỉ thổi duy nhất khúc này.

Nàng không hỏi y vì sao phải thổi khúc nhạc ấy, nàng cũng không muốn biết tại sao hần lại thổi đến đau thương như vậy, cô độc như vậy.

Tựa như từ thật lâu về trước đến giờ đều chỉ cô độc một mình, đất trời mờ mịt, thiên sơn mộ tuyết, chỉ có riêng y.

Loại cảm giác đó hòa lẫn trong khúc nhạc của y, dần dần thấm vào máu nàng, in vào thân thể nàng.

Thậm chí ngay cả trong mộng nàng cũng không thể quên được.

Ánh trăng chảy xuôi dọc theo thân cây nguyệt quế, rơi trên tóc y, trên bả vai, trên đôi mắt đen nhánh của y.

Đôi mắt của y lóe ra một màu đỏ tươi cực kì mỹ lệ, không đáng sợ chút nào, mà ưu thương như khúc u nhiên mà lúc này y đang thổi.

Khóe mắt của y khẽ héch lên, sống mũi thẳng, có một loại tuấn tú yêu mị. Ánh mắt chậm rãi lưu chuyển, tao nhã như nước chảy.

Nàng nhìn đến mê mẩn.

Một người như thế, hết như tiên nhân. Thật sự là thợ chế tác như lời hần nói sao.

Dung nhan lay động lòng người như thế, sớm phải khiến tất cả mọi người trong phủ đều kinh động mới đúng.

Nhưng vì sao trước nay chưa từng có ai bàn luận qua?

Mặc dù nàng từng hoài nghi, nhưng thường những khi gặp được hần vào ban ngày, dĩ dĩ dĩ hần đều thân nhiên đứng trong đám gia nhân, không có ai nhìn y bằng ánh mắt khác thường.

Nhưng...

Ánh mắt của nàng lướt qua y phục màu bạc hoa lệ trên người y, tay và cổ áo đều được thêu hoa văn tinh xảo phức tạp.

Tay áo rộng, đai lưng ngọc, tóc cũng được giữ bằng vòng ngọc.

Thanh nhã cao quý như thế, có thể là hạ nhân sao?

Chẳng lẽ là ánh trăng hóa thành yêu ma? Đến đầu độc nàng?

Kết thúc một khúc nhạc sâu kín, nàng chợt mỉm cười.

“Được rồi, nói cho ta biết ngươi rốt cuộc là ai? Ta cũng không tin ngươi là thợ chế tác nhà ta. Không nói cho ta biết thân phận thật sự của ngươi, chẳng lẽ ngươi là yêu quái hay sao?”.

Hần cúi đầu lặng lẽ nhìn nàng, đôi mắt hẹp dài dần dần hiện ra màu đỏ rực rỡ.

"Nếu ta nói ta thật sự là yêu quái, thì ngươi sẽ làm gì?"

Y lạnh lùng hỏi nàng như thế.

Nàng sửng sốt một chút, sau đó hai con mắt híp lại.

"Vậy ngươi là loại yêu quái gì?"

Nàng hỏi ngược lại.

"Ta là Xà Yêu, ta tên là Hoàng Tuyền."

Chương 26: Chương 24(3)

Nàng ngồi ngơ ngác trên giường một mình, hồi tưởng lại lời người kia nói tới qua.

Y nói y thật sự là yêu, Xà yêu, y tên là Hoàng Tuyền.

Sau đó y bỗngưng biến mất, thật sự biến mất, ở ngay trước mắt nàng.

Nàng hoảng hốt, vội vàng vươn tay bắt lấy, nhưng chỉ bắt được hơi lạnh của đêm xuân.

Y cứ như thế mà biến mất rồi, chỉ còn lại mảnh sân trải đầy ánh trăng bạc và cây nguyệt quế cô đơn.

Cứ như tất cả mọi chuyện mới vừa xảy ra đều chỉ là ảo giác của riêng nàng, khúc U nhiên ưu thương, người nam tử tựa như tiên trời, đôi mắt đỏ rực ấy.

Thì ra trên đời quả thật có yêu quái.

Nàng suy nghĩ hồi lâu, rồi cho ra kết luận ấy.

Khi nào thì, nàng mới có thể gặp lại y?

Yêu quái thật sự thì đều đột nhiên đến, cũng đột nhiên đi như vậy sao?

Nàng nhớ, lần đầu tiên gặp gỡ là vào đêm đông có tuyết rơi trắng xóa.

Mùng hai tết, ban ngày cùng các tỷ tỷ vụng trộm xuất môn đi dạo hồi lâu, mua một đồng hồ nhỏ nhỏ. Trở về thì chơi đáp người tuyết ở trung đình, nàng còn đặc biệt cài đoá trăm hoa của mình lên một người tuyết đáng yêu, bởi vì các tỷ tỷ đều nói đáng về mập mạp của người tuyết kia rất giống bộ dáng nàng mặc áo lông cừu thật dày.

Buổi tối, nàng mệt không chịu nổi, vừa trèo lên giường liền lập tức choáng váng, muốn ngủ ngay.

Lò sưởi trước giường sáng sủa ấm áp, nàng thoải mái đến nỗi muốn cuộn thành một vóir chần đệm, hận không thể hòa làm một vóir chiếc giường.

Mơ hồ nghe có tiếng sáo bên ngoài, lượn lờ không dứt, từng sợi như tơ chui vào tai nàng. Nàng vốn không muốn quan tâm tới, đoán chừng là đoàn nhạc phụ thân mời đến tiền đình chúc mừng tân xuân.

Nhưng càng lắng nghe lại càng thấy mình vui đi mỗi mét.

Tiếng sáo truyền vào tai nàng rất nhỏ, nhưng âm điệu lại rõ ràng, uyển chuyển réo rắt. Nàng không khỏi tán thưởng, phụ thân mời đâu ra đoàn nhạc tốt như vậy nhỉ?

Nhất định là các tỷ tỷ đang tham gia náo nhiệt với phụ thân! Nàng cũng phải đi mới được!

Đứng dậy thay bộ váy màu xanh nhạt, bên ngoài tùy tiện khoác một chiếc áo lông chồn. Cứ thế vui vẻ vọt ra khỏi cửa chạy về phía tiền đình.

Chạy trên hành lang đá xanh, nàng dần dần phát giác có gì đó không đúng.

Ở tiền đình không có chút ánh sáng nào, hơn nữa tiếng sáo cũng không phát ra từ tiền đình.

Nàng có chút chần chờ, thả chậm bước chân, đi tới trung đình, mới phát hiện một nam tử mặc xiêm y màu bạc đang đứng đó, cầm cây sáo ngọc trong tay, sâu kín thối.

Vóc người y rất cao, một thân trắng bạc dường như muốn hòa vào màn sương tuyết trong đình viện.

Không có trắng sáng, nhưng lại có màu tuyết. Tóc của y rất dài, phiếm màu xanh sẫm. Nàng chỉ có thể nhìn thấy sườn mặt của y, lông mi thật dài, sống mũi thẳng, hình như là một nam tử trẻ tuổi tuấn mỹ.

Trang phục của y nhìn qua có vẻ phong phanh, chẳng lẽ không cảm thấy lạnh sao? Mắt thấy y cao lớn đứng đó, dường như không biết lạnh. Nàng không khỏi có chút thương hại.

Chẳng lẽ là không có tiền mua xiêm y mùa đông sao? Chắc là người làm trong phủ, lại là một tay sáo tốt, thật đáng tiếc cho tài năng của y.

Nàng bước tới, vừa hé miệng, lập tức có sương trắng phả ra từ môi nàng.

“Ngươi là ai? Sao hơn nửa đêm lại ở đây thổi sáo một mình?”.

Ôi ôi, lạnh quá! Có cảm giác mặt và tay nàng đều đóng băng hết cả rồi! Đến gần nhìn một chút, người này lại còn mặc xiêm y mùa hè! Nàng thậm chí còn có thể thấy rõ băng kết trên giày của y do đứng quá lâu.

Thật đáng thương!

Dường như người kia rất kinh ngạc, vội vàng quay đầu lại, nàng lập tức nhìn thấy gương mặt tuấn mỹ như thần tiên! Trời ạ, người này...

Nàng ngây dại, không thốt được câu gì.

Đôi mắt hẹp dài của y cũng nhìn lại nàng, dường như không có cảm xúc gì, một lát sau mới nhỏ giọng nói: “Ngươi có thể nghe thấy tiếng sáo của ta?”.

Người phạm hoàn toàn không thể nghe được tiếng sáo của y! Làm sao tiểu nha đầu phạm nhân này có thể nghe được?

Nàng gật đầu, “Dĩ nhiên là nghe được! Đây là trung đình đấy, nửa đêm ngươi thổi sáo như vậy, không sợ cha ra ngoài la mắng ngươi sao?”.

Y cắt thanh sáo vào trong tay áo, lạnh nhạt nói: “Thế thì thật xin lỗi, ta cáo lui trước”.

Y cứ thế xoay người định đi, nàng vội vàng đuổi theo, vội hỏi: “Ngươi là ai? Là gia nhân nhà ta sao? Mới vừa rồi ngươi thổi là khúc nhạc gì? Nghe rất êm tai”.

Y quay đầu nhìn nàng, trong mắt có chút ý cười.

“Ta là gia nhân ở đây, mới vừa rồi ta thổi là U nhiên, một khúc nhạc cổ xưa”.

Y gạt người!

Y vốn không phải là gia nhân gì cả! Y rõ ràng là yêu quái! Lại dám lừa gạt nàng mấy tháng trời!

Nàng ngồi trên giường, có chút tức giận nín lấy tám chân. Rồi chợt nghĩ đến bộ dáng an tĩnh của hắn, lại mềm nhũn ra.

Xưa nay chưa từng có ai nhìn nàng như thế.

Không có dục vọng xấu xa, không có tính toán, không mang theo hoặc hãm mộ hoặc đồ kị.

Hắn chỉ đơn thuần nhìn nàng.

Không phải ánh mắt dịu dàng, cũng không có sầu thương triền miên. Nhưng sự đơn thuần ấy lại khiến nàng cảm thấy thoải mái, y không muốn gì từ nàng cả.

Nàng đều biết.

Dung mạo xinh đẹp, gia thế hiển hách của nàng, cũng chẳng là gì trong mắt y.

Y chỉ đơn thuần nhìn nàng, nhìn người gọi là Tần Tứ, thiếu nữ mười sáu tuổi tốt đẹp.

Nàng chợt hi vọng y có thể có sở cầu đối với nàng, hi vọng trong mắt yêu quái ấy mình là một cô gái xinh đẹp, hi vọng trong mắt y mình vẫn được xem là người đáng yêu.

Nàng hi vọng. Về sau có thể mỗi ngày nhìn thấy người ấy.

Các tỷ tỷ lại tới tìm nàng, nói là phụ thân gọi nàng đến thương lượng một số chuyện.

Nàng biết nhất định là về chuyện Vu công tử hôm qua. Trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác chán ghét, tay đang điểm son nhất thời vì tức giận mà tô mặt mình thành cái mông khi.

Nàng hoảng sợ nhìn bộ dáng hoang đường của mình trong gương, vừa tức giận vừa buồn cười, vội vàng đứng dậy rửa mặt.

Nếu... có ai có thể cứu nàng ra khỏi nơi chốn trời buộc đáng sợ này thì thật tốt.

Nàng không muốn bị mang làm con cò, nàng không muốn sống cả đời dài đằng đẳng cùng nam tử mình không yêu thích.

Nàng biết họ chỉ coi trọng vẻ đẹp son trẻ của mình mà thôi. Trong mắt của bọn họ nàng không phải là Tần Tứ, mà là một nữ nhân thiên kiều bá mị.

Nàng chợt nghĩ đến đôi mắt đỏ rực, trong lòng bỗng cứng lại, cũng không biết là đau hay là vui.

“Vu công tử rất yêu thích ngươi, cuối buổi tiệc hôm qua đã nói với ta muốn cưới người làm chính thất”.

Phụ thân ngồi trong thư phòng, tay cầm chiếc chén nhỏ tráng men, uống từng ngụm từng ngụm trà bên trong, mà đôi mắt sắc bén vẫn chiếu đến, nhìn thẳng vào nàng.

Thân thể nàng run lên, không nói được gì.

“Hắn là người thanh nhả lịch sự, gả đi đối với ngươi không có chỗ nào không tốt. Hơn nữa ngươi còn là chính thất, mặc dù bây giờ hắn có ba người thiếp, nhưng nghe nói đều là nữ nhân nhả nhận biết điều, và lại còn là con thể gia vọng tộc. Ngươi qua đó sẽ không phải chịu ủy khuất gì. Huống hồ chỉ hắn còn là Thám Hoa Lang, ngày sau ngươi sẽ hưởng thụ vinh hoa phú quý”.

Ông làm như khuyên nàng, nhưng giọng điệu đều lạnh lùng, ép buộc.

Sắc mặt của nàng trắng bệch, rù đầu xuống, lặng lẽ nghe.

“Chuyện hôm qua trên bữa tiệc ta đã không so đo với ngươi rồi. Nhưng ta muốn nói cho ngươi biết, ta rất tức giận! Một tiểu thư khuê các, mà lại dám nói ra loại chuyện thiếu lễ nghi đó trước mặt mọi người! Nếu còn có lần thứ hai, ta sẽ trừng trị ngươi!”.

Giọng nói cực kì nghiêm khắc, khiến nàng cả kinh không ngừng run rẩy.

Phụ thân chậm rãi thở ra một hơi, lạnh nhạt nói: “Cũng may Vu công tử là người nho nhã độ lượng, hắn nói với ta hắn rất thích ngươi, bất luận ngươi có làm cái gì hắn cũng đều sẽ không tức giận. Hắc, loại phụ quân này, ngươi còn muốn do dự cái gì? Ba tháng trước ngươi ta đã tới cầu hôn rồi! Bị người đùn đẩy trốn tránh, ngươi tưởng ngươi là quận chúa công chúa chắc? Công chúa còn không có lớn lối như ngươi đâu! Lần này nếu ngươi lại thoái thác, thì vì phụ thật sự phải mạnh mẽ đưa ngươi lên kiệu hoa thôi!”.

Nàng run rẩy cả người, vừa nghĩ đến cặp mắt thèm thuồng của Vu công tử kia đã muốn nôn.

"Con. Tuyệt đối không gả cho hắn!"

Nàng kiên quyết nói ra, không chừa một đường sống.

Mà đáp trả cho nàng, là một bạt tai nóng hừng hực.

Nàng ngồi lê loi trên bậc thang trung đình, ôm gối, ngẩng đầu nhìn màn đêm đen sẫm.

Trên gương mặt vẫn còn in lại bàn tay đau đớn, lúc nàng trở về soi gương, phát hiện nửa bên mặt cũng sưng lên.

Phụ thân gần như giận đến nổi điên, chỉ mũi nắng nàng không phải hiếu nữ, sau đó cứng rắn nói cho nàng biết mặc kệ nàng có nguyện ý hay không, tháng sau cũng sẽ phải gả đi.

Bạn đang đọc truyện *Sự Mê Hoặc Của Yêu Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chương 24(4)

Nàng áp mặt vào gốc cột lạnh lẽo, khiến gương mặt bị đánh trở nên thoải mái hơn một chút.

Những việc quá phiền loạn kia, nàng không muốn nghĩ đến chút nào.

Bây giờ nàng chỉ muốn được nhìn thấy yêu quái Hoàng Tuyền kia, muốn nhìn đôi mắt màu đỏ mỹ lệ ấy, muốn được yên tĩnh lắng nghe y thổi sáo.

Nguyện vọng của nàng chỉ có bấy nhiêu mà thôi. . .

Chờ mãi, chờ mãi, chờ đến khi bầu trời bắt đầu tỏa sáng, trong trung đình vẫn chỉ có mỗi cây nguyệt quế cô đơn và nàng cũng đang cô đơn.

Nàng thở dài, đợi cả đêm, hắn vẫn không xuất hiện. Chẳng lẽ là sợ nàng tiết lộ thân phận yêu quái của hắn ư?

Thật nhỏ mọn, chẳng tin tưởng nàng chút nào! Sao nàng có thể đi nói với người khác được chứ?

Nàng chẳng qua, chẳng qua là muốn được gặp hắn trong lúc mình đang khổ sở mà thôi.

Nàng chẳng qua là muốn nhìn thấy đôi mắt đơn thuần ấy nhìn vào mắt nàng thôi.

Nàng chẳng qua là...

Kể từ đó, liên tục mười ngày, hàng đêm nàng đều đến trung đình, mà vẫn chưa từng có ai đang đứng ở nơi đó.

Phảng phất như mấy tháng vừa qua chỉ là nàng nằm mộng.

Nam tử mặc xiêm y màu bạc ấy, khúc u nhiên uyển chuyển đau thương ấy, đôi mắt đỏ rực như lửa ấy, đều do nàng nằm mơ nhìn thấy mà thôi.

Tỉnh mộng rồi, nên cái gì cũng đều biến mất, chỉ còn lại nàng đây không biết phải làm sao, buồn bã ở chỗ này, hoài niệm những điều tốt đẹp.

Hết thấy đều chỉ là giấc mộng của nàng thôi.

Lại đợi thêm mười ngày, sau đó nàng không còn chạy đến trung đình nữa.

Chỉ còn hai mươi ngày nữa, nàng sẽ phải gả cho Vu công tử kia. Nhóm vú già vội vàng đo đạc vóc người, đặt may giá y và các loại phục sức sau khi cưới. Sân nhỏ luôn luôn lạnh lẽo của nàng chợt trở nên náo nhiệt.

Các tỷ tỷ cũng thường xuyên đến thăm nàng, căn vặn tay hâm mộ nàng tìm được lương nhân.

“Nói đến Vu công tử kia...”.

Các nàng đều dùng câu này để mở đầu câu chuyện, sau đó sẽ là một tràng dài những lời nàng đã nghe đến chán như tài văn chương xuất chúng, tư văn hữu lễ, tuổi trẻ tài cao, tuấn mỹ thanh nhã...

Cứ cho là hắn ta thật sự tốt như vậy, thì nàng cũng không thích hắn!

Nhưng lại chẳng có ai muốn nghe nàng nói điều này.

Ai ai cũng đều cảm thấy nàng phải nên là người vui vẻ nhất, ai ai cũng đều cảm thấy nàng phải nên háo hức mong chờ được gả cho một nam tử tốt như vậy, nếu như nàng không vui, chính là làm ra vẻ ta đây, tự cho là đúng.

Nàng thật sự đã chịu đủ lắm rồi.

Nghe đến chán ngán, dứt khoát ra ngoài đi dạo mấy vòng, các tỷ tỷ vội vàng đuổi theo sau, giống như sợ nàng chạy mất.

Nàng khẽ cười lạnh, nhất định là do phụ thân căn dặn. Ông ấy sợ nàng sẽ chạy trốn ư?

Ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời gần như đã bị đình đài lầu các che kín, xanh như gột rửa.

Nàng muốn chạy trốn, nhưng không có ai cho nàng bất cứ lý do hay động lực nào để chạy trốn. Chỉ thiếu một chút thôi, chỉ cần người kia cho nàng một chút hi vọng và dũng khí nhỏ nhoi thôi, nàng đều sẽ bước đi không ngoái đầu nhìn lại, không bao giờ trở lại cái nơi đã trói chặt nàng mười sáu năm này nữa.

Nhưng người ấy, y đã đi mất rồi, đi vô cùng nhanh, vô cùng tự nhiên.

Dường như y vốn không hề quan tâm, trong chốn lầu các trùng trùng điệp điệp này, còn có một nữ tử đang chờ đợi y, chỉ muốn được nhìn thấy y dù chỉ một lần.

Nàng cứ đi thẳng về phía trước, đi thật nhanh, để giày gỗ giẫm trên hành lang đá xanh phát ra tiếng vang lạnh lạnh.

Nàng không hề nhìn đến bất cứ thứ gì, cứ thế mà đi, không chút biểu cảm, không chút gợn sóng.

Các tỷ tỷ hốt hoảng đi theo nàng, càng không ngừng nói chuyện cười đùa với nàng... nhưng đến khi nhìn thấy vẻ mặt bình lặng như nước của nàng, họ đều dần dần không nói ra được nữa.

Qua khỏi hành lang gấp khúc, đến tiểu đình, đi qua hành lang, đi tiếp.

Nàng cũng không biết mình phải đi đâu, trong đầu là một mảng trống rỗng.

Ngay cả cảm giác bị thương là cái gì nàng cũng đều đã quên mất, kì quái, yêu quái kia vừa đi, thì dường như hồn phách của nàng cũng bị mang đi mất.

Chẳng lẽ yêu quái đều là tòi để câu hồn nhiếp phách người ta sao?

Y đột nhiên tới, trộm mất hồn nàng, sau đó ra đi. Để lại cho nàng một cái xác không, ngày ngày trải qua cuộc sống đơn điệu lặp đi lặp lại.

Như một cái xác không hồn.

Chuyển qua một góc ngoặt, nàng tiếp tục đi.

Hành lang đá xanh sạch sẽ rộng rãi, hai bên lan can khắc hoa văn, quét chu sa đỏ, bên trên cản ngọc lưu ly, thành hình song long hí châu. Nàng bình thản nhìn những hình chạm trổ ấy, chỉ cảm thấy tẻ. Hai con rồng kia phảng phất như đang động đậy, một là phụ thân, một là Vu công tử, mà nàng chính là viên ngọc lưu ly kia. Hai người đem nàng ra đùa bỡn trong lòng bàn tay, không có chút không gian để thở.

Ánh mắt lướt qua lan can chạm trổ, chợt nhìn thấy một bóng người màu bạc!

Nàng chấn động! Đột ngột dừng bước, tròn to hai mắt nhìn sang ——

Y đứng một mình bên cây nguyệt quế ở trung đình, vẫn là vẻ mặt không cảm xúc, vẫn là một thân xiêm y màu bạc. Nhưng đôi mắt đỏ lửa nàng vẫn mong mỏi ngay cả trong giấc mộng kia lại đang nhìn nàng, chỉ đơn thuần nhìn nàng không một chút tạp niệm.

Mọi nàng chợt run lên, nhất thời mọi vui mừng, uất ức, khổ sở, không cam lòng, khát vọng, tuyệt vọng... đều dâng trào.

Nàng không nói một lời, nàng cứ thế nhìn y, nhìn chăm chăm vào y.

Các tỷ tỷ ngờ vực dừng lại, Tiểu Tứ nhi làm sao thế? Cây nguyệt quế kia có gì khác thường sao? Sao muội ấy cứ nhìn chăm chăm như vậy?

Dường như đôi mắt đỏ rực ấy có chút ngoài ý muốn với thiết tha của nàng, khẽ lay động, lộ ra một loại ánh sáng dịu dàng.

Nàng chợt không thể nhìn được nữa.

Nàng mong thật lâu, nàng chờ thật lâu, nàng vốn đã cho rằng mình nằm mộng, cũng cho là hồn mình đã bị y bắt đi.

Nàng vốn đã sắp tuyệt vọng.

Nhưng y lại đột nhiên xuất hiện ngay trước mắt nàng, không chút thay đổi. Nàng một mình ở đây gian nan đau đớn, thế nhưng y lại vẫn chối lợi như cũ, vẫn bộ dáng không quan tâm đến bất cứ điều gì.

Nàng nên vui mừng? Hay là nên bi thương?

Chỉ còn hai mươi ngày nữa, nàng sẽ phải gả làm vợ người, nàng lại bất ngờ nhìn thấy y.

Các tỷ tỷ đột nhiên hoảng sợ bùm chặt miệng, “Tiểu Tứ...”.

Nàng chỉ kinh ngạc nhìn người kia, lệ rơi đầy mặt nhưng lại không phát ra một tiếng.

Buổi tối, nàng không đến trung đình.

Bởi vì y đã đột ngột xuất hiện trong phòng nàng rồi, ngay cả một chút dấu hiệu báo trước cũng không có.

Cả hai đều không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nhìn đối phương.

Nhìn hồi lâu, nàng mới cất tiếng cười nhạt, nói một câu, “Mời ngồi, xin lỗi vì đêm đã khuya, cho nên không có trà gì tốt”.

Nàng rót cho y một ly trà nguội, vàng nhạt, thoảng chút hương hoa, là thứ trà tốt nhất cho lúc khát nước buổi đêm.

Y lại ngồi xuống thật, bụng ly trà lên, ti mi uống một hớp.

Nàng mỉm cười ngồi ở đối diện, cũng bụng một ly trà, thưởng thức chiếc chén.

Sự yên tĩnh vây quanh bọn họ, không ai nói một lời nào. Không khí có chút xấu hổ, hần chợt cử động, lấy một đóa trà hoa ra từ tay áo, đưa tới trước mặt nàng.

Nàng ngẩn ra, nhìn kỹ lại, không ngờ lại là trà hoa mị ti lan của mình! d.đ,l-q-đ. Vẫn không tìm thấy nên còn tưởng rằng đã để mất ở chỗ nào, thì ra là ở chỗ của y! Đây là chuyện gì?

Y lạnh nhạt nói: “Xin lỗi vẫn quên trả lại cho ngươi, hôm nay ta tới, chính là để trả lại nó”.

Nàng không nói gì, đẩy đóa hoa trở lại.

“Giữ đi, coi như ta tặng cho ngươi. Dẫu gì... chúng ta cũng xem như là bằng hữu mấy tháng. Ngày sau nếu có gặp được cô nương mình thích, thì đưa cho nàng ấy đi. Đó là trà cài hình đóa mị ti lan độc nhất do thợ thủ công hoàng thất tạo ra, ta cũng đã cài qua. Hi vọng... sẽ không ghét bỏ”.

Y không đón lấy, chỉ chăm chú nhìn nàng. Nàng lại không nhìn y, chỉ đặt trà cài trước mặt y, sau đó cúi đầu nhìn ly trà, cứ như thể trong đó có cá đang

bơi vậy.

“Người có chuyện phiền não sao? Tại sao lại khóc?”.

Y nhỏ giọng hỏi, nàng cũng không nghe được trong giọng điệu ấy có lo lắng dẫu dàng hay không.

Nàng chỉ đành phải cười cười, nhẹ giọng nói: “Không có gì, cũng chỉ là sắp phải lập gia đình nên khá phiền não mà thôi”.

Vừa dứt lời, ly trà trên tay hần chợt rơi xuống bàn, trên bàn đều là nước trà hắt ra. Nàng phát hoảng, theo phản xạ định cất giọng gọi nha hoàn vào thu dọn, lại lập tức bị hần bịt miệng.

“Đừng kêu, người muốn cho bọn họ đều biết có người trong phòng sao?”.

Trận kinh sợ tiếp theo của nàng, lại là vì bàn tay hơi lạnh của y.

Y cứ... cứ như thế chạm vào nàng?

Hoàng Tuyền thu tay lại với thần sắc tự nhiên, chỉ chạm nhẹ vào bàn, đã thấy ly trà kia và mặt bàn đầy nước lập tức trở lại hình dạng ban đầu, giống như mọi thứ vừa rồi đều chưa hề xảy ra!

Nàng nhìn đến gần người, ôi... thiếu chút nữa quên mất y là yêu quái...

Hần ngồi xuống ghế, nhàn nhạt nói: “Thì ra là người không muốn gả cho người kia”.

Mắt nàng lóe lên, nhỏ giọng nói: “Đúng, ta không muốn gả cho hần”.

“Vậy thì ai? Người muốn gả cho ai?”.

Y hỏi như thế, giọng điệu vậy mà nghe qua có cảm giác xấu xa.

Nàng nhất thời lại cuống lên, liều mạng bóp chặt cái chén trong tay, gần như muốn bóp nát nó.

"Ta. Ta. Ai ta cũng."

“Chẳng lẽ muốn gả cho ta?”.

Bạn đang đọc truyện *Sự Mê Hoặc Của Yêu Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chương 24 (5)

Y cắt đứt lời ngập ngừng của nàng, đột nhiên hỏi một vấn đề kinh thiên động địa. Chén trà trên tay nàng nhất thời rơi xuống đất, “xoảng” một tiếng vỡ tan, tạo ra tiếng vang thật lớn.

Nàng hốt hoảng, vừa muốn ngồi xổm xuống dọn dẹp lại muốn chạy đi thổi tắt nến trên bàn. Trời ạ! Nếu để cho những người khác biết được nửa đêm canh ba trong nhà còn có một yêu quái, nàng sẽ hoàn toàn xong đời!

Y nhẹ nhàng ngăn lại hành vi kích động của nàng, im lặng cầm đóa trà hoa mới rồi vẫn con nắm trong tay lên tóc nàng, sau đó trầm giọng nói: “Như nàng thấy đó, ta chỉ là một yêu quái. Hơn nữa cũng không phải là đại yêu quái lợi hại gì, nếu như nàng thật sự nguyện ý theo ta, thì phải suy nghĩ cho kỹ càng”.

Nàng ngẩn ra một lúc, mới chợt hoàn hồn. Ngẫm nghĩ một lát, khóe môi hơi vểnh lên, nói nhỏ: “Như người cũng thấy đó... Ta chỉ là một người phạm bình thường... hơn nữa sắp phải lập gia đình. Nếu như người thật sự nguyện ý muốn ta, cũng phải suy nghĩ cho kỹ càng...”.

Y ngẩn ra, nhìn nàng cả buổi, chợt bật cười.

Nàng cắn môi, nhìn y một lúc, cũng cười.

Dường như tất cả đột nhiên trở nên rất đơn giản, thì ra người nàng vẫn luôn muốn chính là y.

Mỗi ngày nàng nhớ, nàng oán, nàng vui mừng, thì ra cũng đều là vì y.

Nàng không muốn gả cho người khác, cự tuyệt dứt khoát như vậy, thì ra lại cũng vì y.

Dường như cuối cùng nàng cũng đã nhận ra.

“Ta không muốn gả cho ai khác, người ta muốn là chàng”.

Nàng nói một cách nghiêm túc, sau đó mỉm cười với y. d,đ,l,q.đ. Thật lạ là sau khi nói những lời như vậy, nàng lại không hề cảm thấy ngượng ngùng, tựa như đó là chuyện hiển nhiên phải nói với y.

Y lại đưa tay rút trâm hoa trên tóc nàng xuống, cài vào tay áo.

“Nếu vậy, thì ta cũng không thể làm gì khác hơn là đồng ý với nàng. Thu tín vật của nàng trước rồi lại nói”.

Đáy mắt y có ý cười rất sâu, thoát nhìn vừa dịu dàng lại vừa vui vẻ.

Tiểu Tứ nhi điên rồi!

Các tỷ tỷ đều vụng trộm kháo nhau như thế.

Không chỉ một lần họ nhìn thấy nàng độc thoại vô cùng vui vẻ, có khi còn cười ra tiếng. Thị nữ hầu hạ nàng cũng nói cứ hễ đến tối, nàng lại để đèn sáng suốt đêm, sau đó ngồi trước bàn nói chuyện đến sáng. Sáng hôm sau lúc bọn họ đến thu dọn, trên bàn chỉ có một ly trà, chưa từng được động tới.

Có lúc họ gặp phải nàng trong hoa viên hay trong đình viện, nàng đều là cười tủm tỉm, mặt đỏ ửng. Chờ đi từ xa lại gần nhìn kỹ, nàng vẫn còn đang ngẩn đầu dường như đang nói chuyện với ai đó, nhưng bốn phía xung quanh nàng một nửa người cũng không có. Vô cùng quý dị.

Phụ thân rốt cuộc cũng biết được tin tức đáng sợ này. Ông ta một mình đến phòng xem nàng một chút, không mang theo bất cứ ai, cũng không để cho ai biết.

Cách cửa sổ, ông ta tận mắt chứng kiến nàng bung ly trà độc thoại rất vui vẻ, dường như thật sự có người đang tiếp lời nàng. Mấy ngày không thấy, sắc mặt nàng vốn u sầu nay lại trở nên hồng hào, khí sắc cực tốt.

Ông ta không khỏi nhíu mày.

Sự tình quá cổ quái, chẳng lẽ là có gì không sạch sẽ hay sao? Mắt thấy lập tức sẽ phải đưa đến phủ người ta làm vợ rồi, bộ dạng trũng tà này phải làm sao bây giờ?

Nghe nói lúc làm lễ sự thường dễ gặp phải ít thứ hung tà ô uế, hẳn là Tiểu Tứ nhi đã bị chúng nó ám, phải mời pháp sư đến trừ tà mới được.

“Hoàng Tuyền, Hoàng Tuyền, chàng thật sự đã sống đến bốn trăm năm rồi sao?”.

“Hoàng Tuyền, sao mắt chàng lại là màu đỏ?”.

“Hoàng Tuyền ta rất yêu mến chàng”.

“Hoàng Tuyền, ta muốn nghe chàng thổi sáo, có được hay không?”.

"Hoàng Tuyền."

Nàng cứ như chú chim sẻ, mấy ngày nay ngủ cũng không yên, cơm cũng không muốn ăn, giống như chỉ sợ y sẽ biến mất, liều mạng trò chuyện với y.

Lời của y kì thật rất ít, hơn phân nửa là lắng nghe nàng nói, thỉnh thoảng mới nói đôi câu, rất ngắn gọn.

Nàng cũng không hỏi y bao giờ mang nàng đi, cũng không hỏi y tại sao lại thích nàng. Nàng chỉ tán gẫu chuyện trên trời dưới đất với y, cái gì là đáng vẽ khuê các, cái gì là dè dặt hào phóng, tất cả đều bị nàng ném ra sau đầu. Nàng chỉ cần y là đủ rồi, chỉ cần y.

Y cũng chưa bao giờ nói về sau bọn họ sẽ thế nào, chỉ dịu dàng nhìn nàng nói chuyện, riu rít lời kéo y, ánh mắt vô cùng cung chiều.

Những ngày vui luôn qua đi rất nhanh, chỉ còn năm ngày nữa nàng sẽ phải lập gia đình. Y vẫn không đi, vẫn ở bên cạnh nàng.

Nàng dường như đã quên mất chuyện phải gả đi, chỉ hy vọng vĩnh viễn tiếp tục như thế này.

Chỉ hai người họ, vĩnh viễn.

Phụ thân mời tới vô số pháp sư, mỗi ngày làm phép bên ngoài nhà nàng. Ban đầu nàng còn sợ hãi y sẽ bị người ta thu đi mất, sau lại thấy y vốn chẳng quan tâm đến, mấy thứ kinh văn chú ngữ kia không có chút tác dụng nào với y. d đ l q đ. Vậy nên nàng cũng an tâm, liền dứt khoát không ra khỏi cửa,

mỗi ngày lôi kéo hần ngồi bên bàn tán gẫu.

“Hoàng Tuyền, chàng thật lợi hại. Thật sự không sợ mấy pháp sư kia sao?”.

Nàng cách cửa sổ nhìn ra ngoài, một đám pháp sư ăn mặc cổ quái. Có kẻ cầm kinh thư mà đọc, có kẻ bày bàn lên đồng, có kẻ cầm pháp khí cổ quái miệng đọc lầm nhảm, có kẻ dứt khoát ngồi xếp bằng dưới cửa sổ, mắt nhắm lại như đang ngủ.

Hoàng Tuyền cười lạnh một tiếng, “Nào loạn suốt ba ngày, bọn họ không biết mệt mỏi thì ta cũng thấy phiền”.

Y đi tới, nhặt lấy một phiến lá cây rơi trên cửa sổ, ngón tay xát nhẹ. Chỉ thấy ánh bạc lóe lên, đột nhiên xuất hiện một mảng xã khổng lồ! Miệng giương to như chậu máu, răng nanh chia ra, gào thét lao về phía các pháp sư đang kinh hoàng.

Trong lúc nhất thời bên ngoài trở nên đại loạn, gào thét, khóc lóc, trốn chạy, khắp nơi là tiếng người huyên náo.

Nàng há to miệng, nói cũng nói không nên lời, lại thấy hần búng tay một cái, mảng xã kia chỉ trong phút chốc đã hóa thành tro bụi, để gió thổi tan đi.

Y mở cửa sổ ra, đôi mắt lửa đỏ lạnh lẽo quét một vòng, những kẻ nhếch nhác kia đều hoảng sợ nhìn y, ai cũng không dám động dấy dù chỉ một chút.

“Trở về học pháp thuật cho tinh thông đi rồi trở lại. Kinh văn chú ngữ đều đọc sai, bộ pháp lên đồng không đúng, pháp khí không thích hợp, linh thể không thể xuất khiếu. Tài nghệ như vậy mà muốn khoe khoang trước mặt ta sao”.

“Rầm” một tiếng, cửa sổ khép lại, để lại vô số pháp sư sợ run bên ngoài, và Tàn viên ngoại gian muốn chết.

Nàng kéo tay áo y, nâng tay y lên liếc nhìn, nhìn cả buổi trời cũng không tìm ra chỗ nào kì lạ. Ngón tay thon dài có lực, bàn tay sạch sẽ bóng loáng, một đôi tay như vậy, làm thế nào mà đột nhiên có thể biến ảo ra cự mạng đáng sợ như thế?

Hoàng Tuyền giờ tay vỗ vỗ đầu nàng, dịu dàng nói: “Nhìn cái gì? Cho là ta sẽ mọc ra thêm mấy tay sao?”.

Nàng lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Ta chỉ yên tâm thôi, bọn họ không có cách nào đối phó được chàng, ta rất an tâm. Ta thật sự sợ có người thu chàng đi mất”.

Hoàng Tuyền ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về mái đầu nàng, thở dài nói: “Mấy tên pháp sư kia đều là giả, tất nhiên không thể làm gì ta được”.

Nàng áp mặt vào ngực y, nói nhỏ: “Ta tình nguyện tin tưởng là không ai có thể thu phục chàng”.

Y trầm mặc một lúc lâu, mới nhỏ giọng nói: “Nàng không biết sao? Yêu sợ nhất, chính là thần. Chỉ là bọn hần rất ít đi lại ở trần thế, nếu như mời được bọn họ, ta sẽ bị thu phục”.

Nàng khẽ run lên, không nói gì. Hoàng Tuyền chờ một lát, mới nói: “Đừng sợ, ta vĩnh viễn sẽ không bị bắt, dù là thần, ta cũng sẽ không để cho hần khiến chúng ta...”.

Y không nói tiếp, chỉ ôm nàng thật chặt, gần như muốn khảm nàng vào trong thân thể.

“Tiểu Tứ, ta biết nàng sợ cái gì. Yên tâm, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở cùng nhau”.

Nàng thì thào: “Hoàng Tuyền... ta... năm ngày sau sẽ phải già đi...”.

Nàng không hề oán trách hay gấp gáp, nàng chỉ nói ra sự thật mà thôi, thế nhưng sao mũi lại chua xót như vậy? Cổ họng cũng phát khô, nàng rất muốn khóc.

Tương lai mỹ lệ hư ảo kia, là trắng trong nước, hoa trong gương ư? Vẫn có thể giờ tay chạm lấy ư? Mấy hôm nay nàng liếc nhìn chuyện này ra sau đầu, điên cuồng hưởng thụ niềm vui sướng khi được ở cùng một chỗ với y, nhưng y biết chăng? Nàng có bao nhiêu gấp, có bao nhiêu khổ sở. Nàng xa xỉ tiêu xài thời gian bên cạnh với y, chính là vì sợ về sau sẽ không còn cách nào được gần nhau nữa.

Nàng là một người phạm rất đồi bình thường, bình thường đến mức chỉ có chút dũng khí phản kháng áp bức của gia tộc. Mà y đang bên cạnh, chính là nguồn gốc của dũng khí đó, nàng quả thật không thể tưởng tượng nổi nếu như y biến mất, nàng phải làm sao để sống nữa.

Thật ra thì nàng rất yếu ớt không chịu nổi một kích.

Y im lặng thật lâu, mới nhỏ giọng nói: “Tiểu Tứ, nàng là của ta. Yên tâm đi, tất cả đều sẽ thuận lợi qua đi”.

Bọn họ hẹn ước ba ngày sau gặp mặt tại trung đình, bởi vì y cần rời đi ba ngày.

Y vốn phải nên rời đi sớm một chút, đi an bài chuyện sau này, nhưng y lại không bỏ được nàng.

Nàng đáng thương như vậy, ngày đêm không ngừng lôi kéo y, chỉ vì để nhìn thấy y lâu hơn, y thật sự không có cách nào rời khỏi một nữ tử thật tâm cần y như thế.

Cho nên y lưu lại lâu như vậy, hôm nay mới nói phải đi.

Nàng xoay người sang nơi khác, không dám nhìn cảnh y biến mất. Dầu cho hết sức không nỡ, hết sức lo lắng, nàng vẫn để y tạm thời lìa xa.

Bởi vì y nói không muốn về sau nàng theo y phải ăn gió nằm sương, y cần phải trở về chuẩn bị rất nhiều thứ.

Có lẽ lúc ấy còn chưa để cho y đi mới tốt... Ít nhất, bọn họ cũng còn có thể có được thời gian ba ngày vui vẻ.

Tần viên ngoại thần tình nghiêm túc nhìn nam tử đột nhiên đi tới trước mặt này.

Sáng sớm người này chợt xuất hiện trước mặt ông ta, nói cho ông ta biết trong tòa nhà này có yêu khí ngất trời, sau đó hỏi ông ta có phải gần đây có người nào có hành vi quái lạ hay không.

Tần viên ngoại nhìn chăm chăm vào nam tử áo đen tuấn mỹ nợ hỏi lâu, hần trẻ tuổi khác thường, toàn thân y phục đen kiêu dáng cổ xưa, lại hết sức cao quý. Mái tóc đen nhánh xõa trên lưng, sáng bóng khác thường. Gương mặt kia lại càng thêm phong thần tuấn tú, thần thái phần chấn.

Thấy thế nào cũng giống nhân vật... quý công tử, thiếu niên như vậy thật sự có thể hàng yêu ư?

Người nợ nhìn bốn phía chung quanh một lúc, rồi quay đầu lại mỉm cười, giọng điệu trầm nhẹ.

“Xem ra chỉ là tiểu yêu mấy trăm năm, tu vi cũng tinh thuần. Như vậy mà thu đi thì cũng đáng tiếc, nói không chừng ngày sau có thể tiến nhập thần giới. Đã như vậy, ta sẽ không nhúng tay vào. Viên ngoại, cáo từ”.

Hắn nói xong thì xoay lưng bước đi, ngay cả lễ cũng không bái, Tần viên ngoại kinh ngạc một lúc mới vội vàng hô: “Chờ một chút! Đại tiên xin dừng bước!”.

Người nợ đột nhiên dừng lại, hoàn toàn thu lại nụ cười trên mặt vừa nãy, biến thành vẻ mặt lạnh lùng cao ngạo.

“Ta không phải là Đại tiên gì cả, viên ngoại đừng có gọi nhầm”.

Tần viên ngoại bị khí chất cao quý của hắn làm chấn động, vội vàng cười xòa mà nói: “Vậy... tôn giá xưng hô như thế nào?”.

(*)Tôn giá: Tiếng xưng hô tôn trọng người đối diện.

Người nợ cười nhạt, ngạo khí hiện ra giữa đôi mày.

Ta là thần, Ngũ diệu Thái Bạch”.

Bạn đang đọc truyện *Sự Mê Hoặc Của Yêu Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chương 24(6)

“Thái Bạch tiên sinh! Xin ngài hãy thu phục con yêu nghiệt đó đi!”.

“Thái Bạch tiên sinh, không biết y dùng yêu pháp gì, mà yểm nữ nhi nhà ta rất chặt, bây giờ mỗi ngày đều nhốt mình trong phòng không bước ra nửa bước!”.

“Nó sắp phải gả đi! Bộ dạng như thế, chẳng phải muốn gấp chết ta sao?”.

Tần viên ngoại đi theo sau hắn nói không ngừng, Thái Bạch dừng bước, như có điều suy nghĩ.

“Chẳng lẽ là nhập vào người? Nếu vậy phải thì phải bắt mới được”.

Tần viên ngoại mừng rỡ, vội vàng gật đầu.

“Đừng vậy! Ta đã cảm thấy có gì đó không đúng! Nhất định là bị nhập rồi! Thấy nó mỗi ngày làm bầm lầy bầu, đúng là không khác gì một kẻ điên. Làm sao mà ta không đau lòng cho được!”.

Thái Bạch xoay người, nói: “Mang ta đến chỗ con gái ngươi, ta xem tình huống trước rồi lại nói”.

Nàng đang ngăn người trong phòng, đột nhiên cửa bị người ta đẩy mở, dọa nàng giật mình.

Một bóng dáng màu đen bước nhanh vào, là một nam tử tuấn mĩ trẻ tuổi! Nàng lấy làm kinh hãi, đang muốn nói chuyện, người nọ đã bước tới trước mặt nàng, duỗi tay điểm lên trán nàng.

Nàng nhất thời cảm thấy toàn thân như bị người ta dùng dây trói lại, không thể động đậy dù chỉ một chút. Nàng hoảng sợ nhìn người kia, lại thấy hắc thần nhiên nhìn nàng, trong mắt có ánh sáng lưu chuyển, cực kì trang nghiêm.

Nàng nhất thời bị chấn động, không nói được lời nào.

Tần viên ngoại lo lắng nhìn hắc thần, liều mạng xoa xoa hai tay, cũng không biết phải nói như thế nào với nam tử nghe bảo là Thần kia về đạo lý nam nữ thụ bất thân.

Mắt thấy hắc thần ngón tay trên trán Tiểu Tứ nhi, ngoài ra không có động tĩnh gì khác, qua một lúc lâu, hắc thần mới thu tay lại.

“Không phải là nhập vào người, yên tâm đi”.

Hắc thần xoay người muốn đi, Tần viên ngoại vội la lên: “Dù không có nhập vào người đi chăng nữa, thì y cũng là yêu quái đó! Yêu quái làm sao có thể ở cùng con người? Đây không phải là hại cả đời tiểu nữ sao! Ngươi là Thần, tại sao lại không trừ ma diệt yêu? Hay tại ngài không có cách nào trị được y mà chỉ đến đùa giỡn ta?”.

Thái Bạch lạnh lùng nhìn ông ta, khí thế cực kì kinh người, Tần viên ngoại nhất thời sợ đến mức không dám nói thêm gì nữa.

Hắc thần nhìn ông ta hồi lâu, rồi mới chậm rãi nói: “Được, nếu ngươi nói Thần phải trừ Yêu, thì ta sẽ trừ cho ngươi xem, nhưng tốt nhất là ngươi đừng có hối hận”.

“Không hối hận! Tại sao phải hối hận chứ? Yêu quái là thứ tà ác! Vốn không nên tồn tại trên cõi đời này! Vậy phải phiền toái ngài rồi Thái Bạch tiên sinh! Bây giờ vẫn còn sớm, ta sẽ lập tức cho người thiết yến...”.

(*)Thiết yến: bày tiệc.

“Không cần”.

Thái Bạch cắt lời ông ta, rồi xoay người nhìn về phía Tần tứ tiểu thư

“Ngươi và y yêu nhau? Ngươi không biết y là yêu quái sao?”.

Nàng không nhúc nhích, nắm chặt hai tay, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, đau như kim châm muối xát.

“Yêu cũng được, người cũng được... Ta chỉ biết y là người mà ta muốn nhất”.

Thái Bạch cười nhạt, “Tình yêu vốn là thứ hư ảo, y là yêu quái có tu vi thanh khiết, ngày sau tất sẽ có tiền đồ, cần gì phải vì chuyện nữ nhi tình trường mà trễ nãi? Huống chi các ngươi vốn không chung một đường, có ở cùng nhau, với y chẳng qua cũng chỉ là mấy chục năm vui vẻ ngắn ngủi. Tuổi thọ của yêu quái không phải là thứ mà ngươi có thể tưởng tượng được, ngươi tội gì phải cố chấp?”.

Nàng chợt cười lạnh, hung hăng ném ly trà trên bàn xuống đất, mảnh vỡ rơi đầy mặt đất.

“Mấy chục năm vui vẻ cũng tốt, chuyện yêu đương cũng tốt, dù sao đây cũng đều là chuyện riêng giữa ta và y, có liên quan gì tới ngươi?! D.đ.l qđ. Tại sao không lo làm Thần của ngươi đi? Chúng ta có lỗi gì? Chúng ta đã làm chuyện gì thương thiên hại lý? Là Thần thì có thể đến hàng Yêu một cách hùng hồn sao?!”.

Nàng lạnh giọng hét, đập mảnh vỡ bước tới, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào hắc thần. Tần viên ngoại bị nàng dọa, không khỏi bước lui mấy bước.

Tiểu Tứ nhi! Sao ông lại chưa bao giờ biết tính tình của nàng lại mạnh mẽ đến thế?

Thái Bạch lạnh lùng nhìn nàng, hồi lâu mới nói: “Ngươi nói đúng, Thần là phải hàng yêu. Tuy nhiên hôm nay ta sẽ không thu phục y, ta chỉ muốn ngươi nhìn cho thật kĩ, ngày ước định của ngươi và y, rốt cuộc y có tới hay không”.

Nàng đột nhiên ngẩng đầu, oán hận nói: “Đương nhiên là y sẽ đến! Ngươi cho rằng chỉ cần nói mấy câu, ta sẽ quay đầu ư?”.

Thái Bạch cười lạnh lùng, “Ngươi cứ nhìn cho kỹ. Nếu như y tới thật, ta liền buông tay để các ngươi đi, ai cũng đừng hòng can trở. Nếu như y không tới, thì ngươi thế nào?”.

Nàng nắm chặt tay, trầm giọng nói: “Nếu y không, ta liền nghe lời gã đi”.

Nàng bị phụ thân nhốt vào một căn phòng nhỏ tối đen như mực, trong phòng rất đơn sơ, chỉ có một ô cửa sổ nhỏ nhỏ mở ra trên tường phía tây, để nàng có thể nhìn được cảnh sắc ở trung đình.

Để dễ phòng nàng tự sát, trên tường trùm một tầng vải bông thật dày, xà ngang cũng cho người phá đi, trong phòng trống rỗng, chỉ có một bàn trang điểm nhỏ, và một chiếc giường nhỏ đơn sơ.

Nàng không ăn không uống, chỉ nhìn ra cửa sổ.

Cây nguyệt quế trong trung đình thỉnh thoảng lại bị gió thổi đung đưa, thỉnh thoảng lại bị ánh trăng bao phủ.

Nàng cứ nhìn như thế không biết bao lâu, vẫn luôn ảo tưởng chỉ một khắc sau đó thôi bóng người màu bạc sẽ xuất hiện, nhìn nàng dịu dàng, nói cho nàng biết y đã sắp xếp hoàn tất, về sau nàng chính là người của y.

Lúc nàng nghĩ như vậy, thường sẽ bật cười một mình.

Cười xong, nàng sẽ rơi nước mắt, bởi vì ngoài trung đình không có gì cả, trừ cây nguyệt quế cô đơn kia.

Nàng cứ như thế nhìn suốt ba ngày, mắt cũng không muốn chớp.

Ba ngày, trung đình nửa bóng người cũng không thấy.

Nàng chợt giật giật đôi tay đã sớm chết lặng và cứng nhắc, cười buồn bã, trái tim chậm rãi trầm xuống.

Ngày thứ tư, là ngày nàng lấy chồng. Sáng sớm liền có đội ngũ kiệu hoa khua chiêng gõ trống, vui sướng đến cửa Tần phủ.

Nàng siết chặt tay, tuyệt vọng nhìn cây nguyệt quế cô đơn kia, trong lòng chợt trống rỗng, không thể nghĩ được gì nữa.

Y không tới, y thật sự không có tới.

Y là Yêu, y đối với nàng chỉ là chơi đùa nhất thời.

Có lẽ y lấy tình yêu làm thứ hư ảo, theo nàng đùa mấy ngày.

Y lại không biết, mấy ngày kia chính là những ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời nàng.

Khoảng thời gian là vui đùa đối với y, lại chính là hồi ức quan trọng nhất của nàng.

Sự thật rất đơn giản, nàng bị đùa giỡn, nàng bị lừa dối.

Chỉ thế mà thôi.

Nàng chậm rãi đứng lên, trong mắt là một vùng trống rỗng.

Đi tới trước bàn trang điểm, nàng cảm lược lên chải tóc thật chậm thật chậm.

Thiếu nữ tái nhợt vô hồn trong gương như đột nhiên biến thành thiếu nữ mỉm cười dịu dàng, đóa trà hoa mị ti lan trắng noãn cài bên tai, còn người mà đáy lòng nàng khao khát nhất, đang ở phía sau nàng, nhẹ nhàng hái đóa hoa ấy đi, mỉm cười với nàng và nói: “Nàng là người của ta, trà hoa này, lấy làm tín vật đi”.

Nàng chợt cười, yếu ớt nói một tiếng: tốt.

Trên bàn trang điểm, chợt xuất hiện hai giọt nước, thật lâu cũng không rút đi.

Cửa phòng bị mở ra, người đi vào là vú già thân cận trông nom nàng từ nhỏ đến lớn, trong tay cầm giá y đỏ như máu, theo sau là cha và kẻ gọi là Thần Thái Bạch kia.

“Y không tới”.

Thái Bạch thản nhiên nói, nhìn dung nhan trắng bệch của nàng.

Nàng không nói gì, yên lặng ngồi trước bàn trang điểm, từ từ chải đầu.

Tần viên ngoại vội vàng cười nói: “Nhất định là yêu nghiệt kia e sợ thần lực của Thái Bạch tiên sinh, nên không dám tới! Tiểu Tứ, mau thay giá y! Kiệu hoa đã sớm chờ ở cửa! Không được tùy hứng nữa!”.

Ông ta ra hiệu cho vú già kia đến trang điểm cho nàng, lòng tràn đầy vui mừng, luôn cười không khép miệng.

Thái Bạch liếc nhìn ông ta, lạnh nhạt nói: “Người vui quá nhỉ”.

Ông ta cười hà hà mà nói: “Đó là đương nhiên rồi! Thái Bạch tiên sinh ngài không biết đấy thôi, tiểu nữ này của ta luôn luôn tùy hứng, để nó theo yêu nghiệt kia, làm sao mà ta yên tâm được? Nhà chồng này của nó, muốn gia thế có gia thế, muốn thế lực có thế lực, gả đi cũng không bẽ mặt tổ tông Tần gia chúng ta!”.

Thái Bạch không nói gì, chỉ liếc nhìn Tần Tứ, trong mắt thoáng qua vẻ thương hại, chớp mắt liền biến mất.

Tần viên ngoại cười tủm tủm đưa Thái Bạch đến căn phòng nhỏ, nịnh nọt nói: “Quả nhiên là Thần Thái Bạch! Thật sự khó lường! Ngài làm thế nào mà khiến tiểu nữ cho là đã qua ba ngày chứ không phải một ngày?”.

Thái Bạch vẫn không nói gì, xoay người rời đi, Tần viên ngoại vội vàng đuổi theo cười xòa mà nói: “Là lỗi của ta! Làm sao có thể để ngài tiết lộ thiên cơ chứ? Ngài đừng đi! Buổi tối nhất định phải tham dự tiệc mừng của tiểu nữ mới phải! Đó là vinh dự của Tần gia chúng tôi!”.

Thái Bạch lạnh nhạt nói: “Không cần, ta đã nói chỉ cần người không hối hận là tốt rồi. Người cứ đi xuống, không cần đến phiền ta”.

Tần viên ngoại luôn mồm không không dám không dám, rồi lui ra ngoài chiêu đãi tân lang Vu công tử đến rước dâu.

Thái Bạch đứng trong trung đình, bấm tay tính toán, thần sắc có chút sầu não.

Hắn đang làm phép căn phòng ấy, khiến nữ tử kia cho rằng ba ngày đã trôi qua mà cắt đứt ý niệm, lại không nghĩ rằng...

Đây là ý trời sao?

Bạn đang đọc truyện *Sự Mê Hoặc Của Yêu Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chương 24(7)

Trong căn phòng tối tăm u ám, chỉ có một ô cửa sổ phía tây rọi vào mấy tia nắng sớm.

Không khí lạnh lẽo, âm thầm lan tỏa hương hoa lan.

Vú già dùng lược sừng trâu chải lớp nước sênh sệch trong chiếc chậu rửa mặt màu vàng, từ từ chải chuốt búi tóc cho nàng.

Từng sợi từng sợi tóc trên mái đầu kia, thấm nhuần hương thơm từ thứ nước nâu ấy, tựa như đóa hoa màu đen nở rộ trên tay bà.

“Từ tiểu thư, đừng khóc. Nữ nhân mà, còn không phải đều là số mạng này ư? Lệnh của cha mẹ, lời của mai mối, nào có chỗ cho đạo lý tự chọn hôn phu?”.

Vú già tận tình khuyên nhủ nàng, giọng nói khàn khàn như những dòng chú ngữ, ầm ầm phiêu đảng trong căn phòng nhỏ u ám.

“Người đợi ba ngày y cũng không tới, tội gì phải tự tổn hại thân thể vì loại người bạc tình ấy? Loại yêu quái đó, một không có địa vị hai không có tiền tài, người theo hắn làm sao có ngày lành?”.

Bà thay nàng búi lên búi tóc tân nương phức tạp hoa lệ, động tác nhanh nhẹn, đôi tay khô héo nổi đầy gân xanh, như nhẹ nhàng nhảy múa trên đầu nàng, tóc xanh múa lượn.

“Người từ nhỏ đã là một thiên kim tiểu thư ăn sung mặc sướng, làm sao sống cuộc sống khổ sở được? Bây giờ người bị hắn mê hoặc ba hồn mất hết hai, chờ lâu dài, nhớ lại, nói không chừng người còn phải cảm tạ lão gia đây. D đàn l q đ. Người trời sinh đã là mệnh phú quý, tội gì phải nhất quyết chà đạp mình? Không phải tôi nói người chứ, tân lang kia muốn dung mạo có dung mạo, muốn tài học có tài học, muốn thân thể có thân thể, người lại cứ không ưng hắn, đây không phải là do yêu quái ám hại sao? Thật là kì quái”.

(*)Tài học: Tài năng và học vấn.

Bà chải xong búi tóc, cầm lấy trang sức rườm rà hoa lệ của tân nương, cài lên đầu nàng, vừa nhìn vào gương, đã thấy ngay kia một tiên nữ hạ phàm!

Dung nhan vốn thiên kiều bá nị, sau khi mặc khoác lên trang phục đỏ thắm, lại càng thêm xinh đẹp như hoa như ngọc.

Thế nhưng đôi mắt nàng lại không ngừng rơi lệ, làm nhòe cả son phấn.

Vú già thở dài rút khăn tay mềm mại lau cho nàng, ánh mắt nàng trống rỗng như người chết, hai mắt đầm đìa không chớp, nước mắt thi nhau tuôn rơi.

“Đừng khóc mà..., người xem thật vất vả trang điểm lên lại bị người khóc làm nhòe hết rồi, lần này làm sao có thể ra ngoài gặp người đây? Tân lang còn đang đợi đó”.

Vú già cầu nhàu, cầm phấn nước lên muốn dặm thêm.

Tần Tứ đột nhiên cười sầm sầm, nhẹ giọng nói: “Thập tứ bà bà, từ nhỏ người đã là người hiểu ta nhất. Sao cả người cũng nói những lời này?”.

Thập tứ bà bà than thở một tiếng, vừa dặm thêm phấn nước lên mặt nàng, vừa nói: “Tôi cũng chỉ vì tốt cho người, người con nhỏ như vậy, cái gì cũng không hiểu”.

Tân Tứ buồn bã nói: “Thật sự ta cái gì cũng không hiểu hay sao? Ta yêu một người, muốn ở bên y, là có tội hay sao?”.

Thập tứ bà bà lại tô son lên đôi môi tái nhợt của nàng.

“Yêu thì tất nhiên không sai, nhưng mà tiểu thư, người sắp gả cho người khác, có yêu cũng vô dụng. Còn không bằng nhẫn tâm cắt đứt, hướng chỉ yêu quái kia vốn cũng không tới. Y đã vứt bỏ người ở đây trước rồi, nếu như người cứ nhớ y, chẳng phải là ngốc nghếch hay sao?”.

Ồ hay? Sao son này càng tô lại càng nhiều, cứ lem ra mãi!

Thập tứ bà bà vội vàng rút khăn tay lau bớt son đi, lại hoảng sợ phát hiện khóe miệng nàng có vết máu chậm rãi chảy xuống. Máu tươi đỏ thắm như hoa, đối lập với sắc mặt tái nhợt của nàng, tạo ra vẻ đẹp sâu thẳm.

Tân Tứ khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Chẳng phải ta là đứa ngốc sao? Nếu đã chọn y, dù có chết, ta cũng không buông tay”.

Máu tươi nhỏ xuống giá y của nàng, loang ra rất nhanh, hoa văn phượng hoàng màu vàng trên áo cũng loang màu máu.

Thập tứ bà bà sợ đến mức đứng chết cứng tại đó, không thể phát ra tiếng.

Tân Tứ yếu ớt nói: “Nếu y vứt bỏ ta... ta cũng coi như đã chết. Y không quan tâm ta, trên đời này sẽ không còn ai muốn ta nữa. Thập tứ bà bà, bà không hiểu đâu”.

Hoàng Tuyền cảnh giác nhìn nam tử áo đen đứng giữa trung đình. Trên người hắn tản mát ra loại hơi thở mà mặc dù đã cố ý giấu giếm, nó vẫn vô cùng sắc bén.

Hắn là Thần! Là một vị thần thực sự!

Tân gia ngay cả loại thần này mà cũng có thể mời được sao?!

Thái Bạch bình thân đứng ở trung đình, nhẹ giọng nói: “Người buông tay đi, nàng đã gả đi. Yêu chính là Yêu, tu luyện thành chánh đạo mới là thượng sách”.

Hoàng Tuyền rung mình, trầm giọng nói: “Ta không tin! Nàng không phải là nữ nhân như thế!”.

Y đã dùng tốc độ nhanh nhất xây dựng khu rừng núi mình từng chiếm cứ thành hào trạch, chuẩn bị tới đón nàng! Thậm chí còn sớm hơn một ngày! Nàng không có lý gì lại đột nhiên lập gia đình vào lúc này! Hướng chỉ hôn kì là ngày mai!

Thái Bạch yên lặng nhìn y, hồi lâu mới nói: “Người si tình thì thôi đi, tại sao Yêu cũng si tình như thế? Nàng chỉ có mười mấy năm thanh xuân, mai này sẽ già đi, chết đi. Người lại vì một nữ nhân, mà buông bỏ việc tu hành của bản thân, thật sự không sáng suốt”.

Hoàng Tuyền lạnh lùng nhìn hắn, “Ta chính là ta. Ta không làm gì thương hại đến ai. Chỉ muốn ở cùng với một nữ tử thôi, vài chục năm cũng được, vài năm cũng được, thậm chí vài ngày cũng được, ta nguyện ý! Liên quan gì đến người?”.

Thái Bạch lạnh nhạt nói: “Nhưng nàng đã gả đi, si niệm đó người hãy cắt đứt từ đây đi! Ta sẽ không thu phục người, trở về rừng núi tập trung tu luyện đi, luôn có chính quả chờ người”.

“Ta không tin!”. Hoàng Tuyền gầm lên, “Đề ta đi gặp nàng! Nếu người cố tình cản trở, dù có là Thần thì ta cũng động thủ!”.

Y giương tay áo rộng lớn lên, ánh sáng bạc nhất thời chiếu sáng mãnh liệt.

Y nhìn Thái Bạch bằng vẻ mặt lạnh lẽo, lại thấy y chậm rãi dời bước, nói: “Chỉ có chút công lực ấy cũng dám lấy ra uy hiếp ta, nếu ta không tránh, người thật sự muốn ra tay sao?”.

Hoàng Tuyền không nói không rằng, bóng người chợt lóe lên, tiến tới nhanh như chớp, bỏ một chương, mắt thấy sắp đánh vào ngực hắn. Thái Bạch đã cười khẽ, nhẹ nhàng giờ tay bắt được cổ tay y.

Hoàng Tuyền cả kinh, chỉ cảm thấy trên người không còn chút sức lực, bị hắn đẩy một cái, liền té ngã xuống đất không còn sức cử động.

Thái Bạch bước tới, từ trên cao nhìn xuống, nói: “Ta là thân phận gì? Ta là Thần, Thần làm sao có thể lừa người? Nàng đã gả đi thật, không tin thì người tự nhìn đi”.

Hoàng Tuyền nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn hắn, thấy hắn đưa tay chỉ chỉ. Y nhìn không được nhìn theo, không khỏi hít vào một hơi, trong lòng vừa chua xót vừa cay đắng.

Trên cửa sổ, trên ngưỡng cửa, khắp nơi đều dán chữ hỷ đỏ tươi, đèn lồng cát tường treo trên mái hiên tung bay theo gió, tua vàng đung đưa, giống như

đang cười nhạo sự nhếch nhác của y bây giờ.

Nàng đã già đi! Đã già đi thật rồi! Y chỉ mới rời đi hai ngày mà thôi! Trời ạ!

Y nói không ra tiếng, chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo, trong đầu trống rỗng, trong mắt toàn là những chữ hý tươi đẹp. Chúng càng lúc càng lớn, hung ác đâm vào mắt y, sau đó theo huyết mạch, lần nữa tàn nhẫn ghim vào lòng y, khiến y đau đến không thở được.

Thái Bạch ngạo nghễ nói gì đó trên đỉnh đầu y, thế nhưng y không nghe thấy, trước mắt hoàn toàn mờ hồ, y không còn thấy gì nữa.

Y chợt nhớ tới lần đầu tiên gặp nàng.

Y chỉ ra ngoài hóng mát, đến thường thức xem người phàm ăn mừng năm mới như thế nào mà thôi. D đi qđôn .Bay đến bên trên một cái sân hoa lệ, chợt thấy một người tuyết mập mập, kì quái hơn nữa, là trên đầu người tuyết kia còn cắm một đóa trăm hoa mị ti lan.

Mị ti lan, biệt danh là khoảnh khắc hương hoa, là ai thông minh như thế, đặt hoa kia và người tuyết ở cùng một chỗ? Làm người ta thực sự nghĩ là giữ được tuổi thọ của khoảnh khắc hương hoa!

Y nhất thời hứng thú, liền dừng lại cái sân kia

Khi ấy đã qua canh ba, một nửa bóng người cũng không thấy, trong sân chỉ có một cây nguyệt quế và một người tuyết cô đơn.

Có thêm y, dường như lại càng cô độc hơn.

Bóng tuyết trắng xóa, đập vào mắt là một vùng trời đất mênh mông băng tuyết.

Y nhất thời xúc động, liền nâng sáo thổi một bài.

Y là Yêu, dĩ nhiên dễ dàng làm phép bày kết giới trong sân, phòng ngừa có người phàm không cẩn thận tiến vào sẽ dọa bọn họ hoảng sợ.

Nhưng nàng lại dễ dàng tiến vào, lại còn dùng vẻ mặt ngây thơ hỏi hấn có phải hạ nhân hay không. . .

Bạn đang đọc truyện *Sự Mê Hoặc Của Yêu Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chương: 24 (8)

Edit: Mèo Mạnh Mẽ

Lúc ấy y rất muốn cười, nhưng lại bị ánh mắt thương hại nghiêm túc của nàng thu hút.

Nàng không đùa, nàng thật tình cho là như thế.

Y chợt cảm thấy hứng thú đối với nàng, thứ nhất là bởi kết giới của y không có tác dụng với nàng, thứ hai. . . vì nàng là người đầu tiên nói tiếng sáo y thổi rất êm tai.

Từ đó mỗi ngày y đều đến.

Gặp gỡ ở trung đình mỗi tối dường như đã trở thành một nghi thức cố định.

Nàng rất yên tĩnh, mỗi ngày chỉ nghe y thổi sáo, không hỏi y điều gì cả. Thỉnh thoảng lại mỉm cười tủm tỉm khi nhìn hấn, không hề có sự cảnh giác.

Nàng thật là âm áp.

Nàng vẫn luôn dịu dàng. . .

Nghĩ vậy, lòng y lại càng quặn đau mãnh liệt hơn.

Nàng như thế, vẫn bỏ rơi y.

Y chỉ là một tiểu yêu, không có gia thế hiển hách, không có tiền tài kinh người.

Thứ y có thì là bản thân mình mà thôi.

Y hai tay cung kính dâng mình cung phụng cho nàng, nàng lại nhất thời chơi đùa, sau đó vứt bỏ y như chiếc giày cũ...

Có thật thế không? Nàng thật sự không cần y nữa sao?

Thái Bạch trên đỉnh đầu trầm giọng nói: “Người là con của thần, Yêu là do vạn vật tà ác biến thành. Một chánh một tà, há lại có ngày giải hòa hay sao? Người nói người thật lòng yêu nàng, làm sao biết nàng cũng như thế? Nếu nàng cũng một lòng như người, thế sao lại không đến gặp người? Tình yêu vốn là thứ hư ảo, mê hoặc những con yêu ngu dốt như người mà thôi. Thôi vậy, ta cũng không giết người, dù sao người cũng chưa từng làm việc gì thương thiên hại lý, bốn trăm năm tu luyện cũng khắc khổ. Người hãy cứ một mình an tĩnh suy ngẫm một thời gian đi. Chờ đến ngày thông suốt, cũng chính là lúc thân người được tự do”.

Y nói không ra lời.

Y như thể kiệt quệ hơi sức, đầu đón khổ sở đến thế, nhưng hần lại nhẹ nhàng thốt ra câu “thứ hư ảo”? Y mặc kệ cái gì chánh cái gì tà, y chỉ một lòng một dạ muốn có được nữ tử ấy. Y chỉ muốn được che chở nàng, yêu thương nàng, ngày ngày ngắm nhìn nàng.

Vậy là hư ảo sao? Vậy là có tội sao?

Y nghĩ không thông, thật sự nghĩ không thông.

Những tia sáng vàng chọt lóe ra trên đỉnh đầu, y chợt cảm thấy thân thể nhẹ hẫng, giống như bị hút vào một thứ gì đó.

Tên Thần này lại thu phục y...

Thừa dịp còn giữ được chút ý thức cuối cùng, tay y run run nắm chặt đóa tràm hoa mị ti lan trong tay áo.

Cuối cùng, y cũng còn lại một thứ gì đó.

Chút đồ vật ấy, cũng tên là khoảnh khắc hương hoa...

Y với nàng, quả nhiên chỉ là hương hoa trong khoảnh khắc mà thôi.

Thái Bạch nhặt chiếc bình nhỏ đã thu phục Hoàng Tuyền từ dưới đất lên. Đang muốn quay lưng bỏ đi, sau lưng đã truyền đến một chuỗi tiếng ồn ào kịch liệt, Tàn viên ngoại chạy ra kêu trời trách đất, nước mắt nước mũi ròng ròng.

“Thái Bạch tiên sinh! Thái Bạch tiên sinh! Cầu xin ngài hãy cứu lấy tiểu nữ! Nàng... nàng... chẳng ngờ lại nuốt vàng vào lúc này rồi!”.

Thái Bạch âm thầm thở dài, nhỏ giọng nói: “Đó cũng là số mạng của nàng, trong lòng nàng mang vương quốc, để nàng sống cũng chỉ là chịu tội. Người nên bi thương đi”.

Tàn viên ngoại nói với vẻ căm hận: “Nén bi thương nén bi thương! Ta có gì phải buồn bã?! Nó chết thật thoải mái! Ta đây liền xem như không có nữ nhi bất hiếu đó! Nhưng đắc tội với Vu công tử bên kia thì biết phải làm thế nào? Ta... Ta thật vất vả mới tìm được một thể lực tốt như vậy! Bây giờ ta biết phải biến đâu ra một Tiểu Tứ nhi cho hần đây?! Con nha đầu đáng chết! Không làm được việc lớn! Đúng là chết cũng không sạch sẽ!”.

Thái Bạch lạnh lùng nhìn lão ta, trầm giọng nói: “Dẫu sao nàng cũng là nữ nhi của người, vừa mới qua đời, người lại chỉ nghĩ cho người thôi sao?”.

Tàn viên ngoại buông tay, thân người béo núc run lên như sóng lớn.

“Chết thì cũng đã chết rồi! Ta cần nó làm gì nữa? Vô dụng như vậy... ta...”.

Lão ta chợt túm lấy y phục Thái Bạch, cầu xin: “Thái Bạch tiên sinh! Ta biết ngài là thần tiên! Cầu xin ngài! Hãy làm cho nữ nhi của ta sống lại! Ta biết ngài nhất định có thể làm được! Cầu xin ngài! Ngài muốn bao nhiêu tiền, muốn bao nhiêu thứ ta cũng đều cho! Nhất định sẽ cho!”.

Thái Bạch hất tay lão ra, lạnh nhạt nói: “Người chết không thể sống lại, đây là lẽ thường tình. Người đừng hy vọng xa vời”.

Y thương hại nhìn bình nhỏ đang giam giữ Hoàng Tuyền, lại ngẩng đầu nhìn Tàn viên ngoại đang gấp muốn điên lên, nhất thời cảm thấy chán ghét.

“Ta có thể để nàng chuyển sang kiếp khác! Có điều cái giá lại rất cao!”.

Tàn viên ngoại nhất thời vui sướng, không kịp nghe rõ hần nói là “chuyển sang kiếp khác” chứ không phải là “sống lại”, vội vã gật đầu không ngừng, luôn mồm nói tốt.

Thái Bạch cười lạnh, đột nhiên giơ tay lên, đầu ngón tay bắn ra vô số kim quang. Hồ như chỉ trong nháy mắt, đất dưới chân hần chợt nứt ra, hoa cỏ xanh biếc, cây cối cao lớn, đột nhiên ào ạt trôi lên từ mặt đất!

Tàn viên ngoại nhất thời ngây dại! Mắt thấy hào trạch của mình nhanh chóng bị những thứ chui lên từ mặt đất kia phá hủy, chỉ trong một cái chớp mắt, phương viên trăm dặm đã biến thành đất hoang!

Non xanh nước biếc, chim hót hoa thơm, còn có một dòng suối chảy dài xanh biếc. Cảnh sắc cực kì xinh đẹp, nhưng Tàn viên ngoại lại như nhìn thấy địa

ngục, mặt mày tái xanh.

Thái Bạch thu tay lại, lạnh nhạt nói: “Cái giá của ta sẽ là những thứ mà ngươi sở hữu”.

Nói đoạn, hắn xoay người bỏ đi, không buồn liếc mắt nhìn đến người nằm co quắp dưới đất như con lợn béo kia một lần nào.

Đi thẳng đến một mảng đất trống, hắn chợt phát tay tụt đất, một vách đá khổng lồ được hình thành trong chớp mắt.

Hắn đập vỡ bình nhỏ, ném vào một hang động sâu dưới vách đá, nhìn một lúc, mới dùng vách đá kia khép lại.

Tùy ý khắc phong ấn lên một tảng đá, chờ người hữu duyên đến thả y ra!

Khoảng thời gian này, cũng đủ để y suy nghĩ thật kĩ.

Thái Bạch đột nhiên xoay người, lạnh nhạt nói: “Sao ngươi lại xuất hiện ở đây?”.

Trước mắt hắn là một nữ tử áo đỏ, tóc dài chạm đất, mặt mũi quyến rũ và đôi mắt cực kì linh động.

Nàng khẽ mỉm cười, dịu dàng nói: "Ta đến xem thử xem đại pháp sư Thái Bạch trừ yêu ra làm sao mà!".

Thái Bạch lạnh lẽo nói: “Phi Yên, hồn phách của phạm nhân không phải là thứ mà yêu quái có thể chạm đến, dù ngươi có được liệt vào tiên ban, thì cũng không cho phép ngươi chạm vào hồn phách này”.

Phi Yên cười hi hi, lấy một chiếc bình thủy tinh trong suốt ra khỏi tay áo, bên trong chứa đựng một đốm sáng lấp lóe, đó chính là hồn phách của Tần Tử.

Giọng điệu nàng có chút bướng bỉnh, có chút quyến rũ, cực kì động lòng người.

“Ta biết rõ ngươi tính để nàng nàng chuyển kiếp lại làm người, sau đó để nàng đến mờ phong ấn, kết liền cảnh với xà yêu này vào kiếp sau. Nhưng sao ngươi không thử nghĩ lại? Một người một yêu, vốn không thể ở bên nhau lâu dài, bằng không để nữ tử này kiếp sau làm yêu quá, chẳng phải là hoàn mỹ ư?”.

Thái Bạch nhíu mày, “Làm càn! Hồn phách con người sao có thể làm yêu quái? Ngươi lại muốn bày trò tà thuật hồ mị gì đó? Đừng quên giờ ngươi đã là thần! Cứ làm ra mấy chuyện quái dị mãi!”

Phi Yên cũng không giận, nghiêng đầu cười, nói: “Nếu ta có thể làm được thì sao? Không phải tà thuật. Ngươi còn muốn cản trở à?”.

Thái Bạch liếc nhìn nàng, hồ tiên này! Luôn tùy hứng làm bậy!

“Được thôi! Ta liền xem ngươi làm sao biến nàng thành yêu quái! Nếu dám dùng pháp thuật bất chính, thì đừng trách ta không khách khí!”.

Phi Yên cười tủm tỉm, nhét hồn phách vào trong tay áo.

"Ta tự có biện pháp của ta, ngươi đi theo ta”.

Lấy ra khỏi tay áo một đoá trà hoa mị ti lan tinh xảo, đầu ngón tay y chậm rãi miết nhẹ cánh hoa yếu ớt, giống như phác họa hình dáng một người.

Y, đã bị phong ấn ở đây bảy trăm năm rồi.

Bảy trăm năm, thế mà dung mạo của nàng vẫn sống động như xưa, như đã bị khắc vào lòng y, muốn quên cũng không quên được.

Nhớ mang máng thiếu nữ như hoa ấy, tựa cửa mỉm cười, bên tai là đoá mị ti lan mềm mại, nàng từng dùng giọng nói dịu dàng gọi hắn: Hoàng Tuyền!

Y chợt siết chặt đoá trà hoa, lòng lại dâng lên đau đớn.

Cánh hoa rơi ra khỏi bàn tay, nhỏ bé mềm mại.

Nửa đời nhớ lại, hơi thở của tình yêu, đều chôn vùi dưới lòng đất lạnh lẽo tối tăm này.

Nàng với y, có lẽ đã sớm trúng phải lời nguyên mị ti lan.

Những lời nói, những nụ cười kiều mị, những lời thề non hẹn biển đơn giản mà lại đọng đầy ý nghĩa.

Hết thấy, đều trở thành hương hoa, lẳng lẽ trốn chạy khỏi kẻ tay y.

